

ALBUS SEVERUS POTTER A TIENE MINULOSTI

Kapitola č.1: Život naruby

Na konci jednej malej dedinky vo Francúzsku stála osamelá postava, osvetlená poslednými lúčmi zapadajúceho slnka. Pozerala na kamennú dosku hrobu, v ktorom pred dvoma dňami pochovala najdôležitejšiu osobu svojho života, svoju matku. Za posledných pár dní preliala potoky slz a v tejto chvíli už nemala silu na nič, dokonca ani na plač.

„Prišla som sa rozlúčiť,“ vravela žena svojej nedávno zosnulej matke, „už tu dlhšie nemôžem byť, všetko mi t'a tu pripomína. Sľúbila som ti, že budem žiť ďalej a nebudem smútiť, ale ak mám svoj sľub dodržať, musím začať znova, ďaleko odtiaľto. Ty mi rozumieš, mami. Sama si utiekla práve sem, ale teraz keď ma tu nič nedrží, túžim spoznať svoj skutočný domov. Možno tam na mňa čaká niečo nové, čo mi dá novú silu do života. Vrátim sa do Anglicka.“ rozhodla sa. Ovíal ju studený vietor a ona sa striasla od zimy. Slnko už celkom zapadlo za obzor a ona vykročila smerom k domu, v ktorom prežila celý svoj doterajší život. Žila tu so svojou matkou štyridsaťpäť rokov, odkedy utiekli z rodného Anglicka. Teraz sa však rozhodla pretrhnúť všetky putá, ktoré ju tu držali a vrátiť sa do krajiny, ktorú vlastne nikdy nepoznala inak, než z matkinho rozprávania.

Sandrin Danielsová sa ubytovala v novom byte, ktorý jej ako profesorka na Edinburskej univerzite poskytli. Semester mal začať až za mesiac, ale prišla sem skôr, aby si tu trochu zvykla. Chcela si urobiť výlet do Londýna a prezrieť si niektoré ďalšie významné miesta. Medzi ne patrili nepochybne aj Bradavice, najlepšia škola čar a kúzelskej magie v Anglicku. Keby jej matka pred rokmi neutiekla, mala by zrejme možnosť túto slávnu školu navštevovať a tiež spoznať jeho...

Na smrteľnej posteli jej mama prezradila, kto je jej otec a prečo vlastne utiekla tak ďaleko, čím znemožnila Sandrin vyrastať v normálnej rodine s oboma rodičmi. Toto zistenie Sandrin veľmi zasiahlo, pretože hlavné dôvody nikdy nepoznala. Jej matka si úzkostlivo strážila svoje tajomstvá a odhalenie pravdy po 45 rokoch obrátilo jej život naruby. Nie, že by sa tým niečo zmenilo, veď jej otec už dávno nežije, ale všetky jej predstavy, ktoré si počas života vytvorila, sa odrazu zmenili a ona na všetky udalosti pozerala teraz inými očami.

Albus už mal zbalené všetky svoje veci a zostávalo len rozlúčiť sa s mamou a sestrami.

„Dávaj na seba pozor, Al.“ objala ho Ginny, keď sa lúčili.

„Neboj mami, budem. Opatrujte sa tu a keby ste niečo potrebovali, daj vedieť.“ povedal Albus a potom ešte na rozlúčku pobožkal dvojčatá a vážnym hlasom im prikázal, aby mamu poslúchali, inak si to s nimi neskôr vybaví.

„Hi, a čo nám urobíš?“ spýtala sa zvedavo Marry-Ann.

„No...“ zamyslel sa Al. „Ak budete veľmi hnevať... tak vás budem štekliť tak dlho, kým nebudete prosiť, aby som prestal.“ žartoval starší brat a aby dokázal, že nežartuje, poštekľil sestru až sa zvíjala od smiechu.

„Mal by si už ísť, až neprídeš neskoro.“ prerušila ich hru Ginny s úsmevom na tvári.

„Ja nechcem, aby si šiel preč.“ mračila sa Elisabeth a chytila brata okolo krku, aby dala jasne najavo, že ho nikam nepustí.

„Neboj, Lis, za pár dní sa na vás prídem pozrieť a navyše, zajtra idete predsa k Jamesovi a Diane, alebo nie? Uvidíš, že tam si užijete väčšiu zábavu než tu so mnou.“ chlácholil ju Albus a v duchu si pomyslel, že keby to šlo, bol by najradšej s nimi doma. Našťastie sa môže premiestniť kedykoľvek je to nutné, takže napriek tomu, že študuje v Edinburgu, vidí svoju rodinu pomerne často. Odtrhol od seba sestru a podal ju mame, ktorá ju vzala na ruky. Zamával im na rozlúčku a aj so svojimi vecami sa premiestnil do Edinburgu, kde od zajtra začína nový semester. Pred školou ho už čakala Sophia, jeho priateľka, ktorú spoznal minulý rok, práve tu na univerzite.

„Ahoj.“ pozdravil a venoval jej bozk na privítanie, ktorý s radosťou opätovala.

Dvojica zaujatá vlastným vítaním si nevšimla ženu, ktorá okolo nich prešla a v duchu si hovorila, aká je škoda, že ona

nikdy nemala komu dať svoju lásku a nebol nik, kto by ju opätovoľ. Práve preto zasvätila svoj život práci a svojim výskumom.

Na druhý deň spočinul pohľad Sandrin Danielsovej na dvojici sediacej v prvej lavici. Spoznala v nich pár z včerajšieho večera a bola zvedavá, ako sa títo dvaja predvedú na jej hodinách.

„Dobrý deň. Som profesorka Danielsová a od dnešného dňa preberám vašu výuku lektvarov. Pevne verím v úspešnú spoluprácu nielen v tomto kurze, ale chcela by som vám povedať, že mi univerzita umožnila venovať sa aj vlastnému výskumu. Rozhodla som sa vybrať niekoľkých z vás, aby sa k tomuto výskumu pripojili a pomohli mi s ním. Verím, že túto ponuku prijmete, ako možnosť rozvinúť svoje schopnosti a budete sa snažiť, aby ste to boli práve vy, ktorých si vyberiem.“ povedala im nová profesorka na úvod a pozrela na každého študenta v triede. Medzi nimi to zašumelo a zrejme každý si uvedomoval, aká veľká šanca by to pre každého bola.

Albus si pozorne prezeral novú učiteľku a na prvý pohľad ho čímisi zaujala. Nevedel by presne definovať čím, ale zaujala ho a jej ponuka ešte viac. Vďaka rokom doučovania so Severusom patrila v triede medzi najlepších v lektvaroch a dúfal, že by mohol byť medzi vyvolenými, ktorí by dostali šancu podieľať sa na nejakom výskume. Ich pohľady sa stretli a Albus mal pocit, že pozerá do dôverne známych očí, napriek tomu, že sa videli prvýkrát.

V ten deň mali za úlohu uvariť protijed na neznámy jed, ktorý im profesorka rozdala. Každý študent dostal inú vzorku, čím bola znemožnená vzájomná spolupráca, ale Albusovi to ani zďaleka nevadilo. Severus ho v podobných veciach naozaj vycvičil, a tak s touto úlohou nemal najmenší problém. Na konci odovzdal bezchybný protijed rovnako ako väčšina jeho spolužiakov.

Keď trávil večer so Sophiou, bavili sa o profesorku Danielsovej.

„Ako sa ti pozdáva?“ začala rozhovor na túto tému Sophia.

„Neviem, ale myslím, že bude v lektvaroch naozaj dobrá a môže nás veľa naučiť.“ odpovedal zamyslene.

„Všimla som si, že si ju priamo hypnotizoval pohľadom.“ podpichovala ho ďalej.

„Čože? Nie, to nie je pravda. Ja len... mal som z nej taký zvláštny pocit... akoby som ju už niekedy videl. A dúfal som, že by sme sa mohli dostať do toho jej výskumu. Myslím, že by to bola pre nás naozaj obrovská šanca, nemyslíš?“ odpovedal.

„Ja neviem, vieš že ja na lektvary príliš nie som. Keby neboli povinné, dávno by som na ne prestala chodiť.“

„Áno, spomínam si, že to opakuješ veľmi často. Ja som mal kedysi podobný názor na lektvary, kým som nespoznal Severusa. Teraz ma skutočne bavia.“ priznal Albus.

„Hm, dost už o lektvaroch. Čo podnikneme?“ spýtavo na neho pozrela a čakala, čo navrhne.

„Napadlo ma, žeby sme mohli skúsiť niečo nové. Čo tak zájsť si do mudlovského kina a potom na čaj k Dirkovi?“ navrhol.

„To znie dobre, čo dávajú v tom kine? Dúfam, že žiaden horor.“ striasla sa pri tom pomyslení.

„Neboj, žiaden horor. Sľubujem. Myslím, že tých hororových scén si sami užijeme v skutočnosti viac než dost. Ale šiel som dnes okolo a myslím, že dnes hrajú Lásku z pasáže. Netuším o čom to je, ale podľa názvu to horor nebude.“ odpovedal a ona nenamietala. Ruka v ruke vykročili smerom k centru mesta. Keď prechádzali jednou tmavou uličkou, stisla Sophia pevnejšie Albusovu ruku. Hoci ani jeden nič nepovedal, porozumeli si. Práve tu totiž nedávno došlo k niekoľkým útokom a Sophia bola jednou z obetí. Našťastie sa ubránila a vyviazla bez vážnejšieho zranenia, ale ostatné mudlovské obete nemali také šťastie. Odvtedy Albus trval na tom, že ju už nikdy nenechá ísť domov potme samú. Teraz v druhej ruke, ktorú mu nezvierala Sophia, tuho zvieral prútik, aby ich mohol v prípade potreby brániť. V ten večer sa neudialo nič nezvyčajné a oni si užívali vzájomnú prítomnosť, keď sa v kine držali za ruky, a keď neskôr klábosili nad šálkami s čajom. Napokon Albus odprevadil Sophiu domov, keďže bola z Edinburgu a bývala s rodičmi a sám sa potom vrátil na internát, ktorý sa stal jeho domovom v tomto meste.

Kým mladá dvojica trávila čas po svojom, nová profesorka sedela sama vo svojom malom, ale útulnom byte a kontrolovala lektvary, ktoré jej študenti v ten deň odovzdali. Väčšina z nich bola uspokojivá, ale našla medzi nimi dva, ktoré kvalitou neboli príliš dostačujúce, aby úplne potlačili účinky jedu, ale prinajmenšom by ich zmiernili. Práve otvárala poslednú fliaštičku, ktorá jej ležala na stole a pozrela do svojho zoznamu, proti akému jedu malo byť vytvorené antidotum.

„Ah, *Somatalgia*. Veľmi nepríjemný jed.“ pomyslela si. Tento jed spôsobuje prudkú bolesť celého tela, ktorá by sa dala

porovnať s bolesťou klatby Crutiatu. Na rozdiel od klatby však bolesť neprestáva a časom pripraví človeka o rozum. Okrem toho môže vyvolať zlyhanie niektorých životne dôležitých orgánov až smrť. Sandrin bola zvedavá, ako si niektorý zo študentov poradí práve s týmto jedom, ktorý je dosť ťažké vôbec rozpoznať, pretože je bez zápachu a nemá žiadne výrazné zafarbenie, ktoré by mohlo napovedať, o čo ide. Jedinou možnosťou správne identifikovať *Somatalgiu* je presný rozbor jednotlivých prísad.

Učiteľka si z pracovného stola vybrala vlastné pomôcky a prísady na rozbor protijedu a asi po pol hodine práce s úžasom pozerala do kotlíku. Nielenže bol protijed bezchybne pripravený, ale bol obohatený o niekoľko špeciálnych prísad, ktoré mali odstrániť všetky následky lektvaru. Protijed na *Somatalgiu* sám o sebe pôsobí veľmi pomaly a neodstráni bolesť okamžite, ale postupne a celý proces trvá aspoň dva dni. Bolesť je pre človeka síce znesiteľná, ale úplne odznieva až po pár dňoch. Tento protijed, ktorý pred ňou ležal však obsahoval niečo, čo by dokázalo bolesť zahnať okamžite a bez toho, aby sa človek cítil ešte týždeň ako rozlámáný. Sandrin pozrela na meno študenta na štítku a pomyslela si, že tento Albus Potter, ktorý protijed pripravil, je jedným z hlavných adeptov do jej výskumného tímu. Z ďalších úvah o tom šikovnom študentovi ju vyrušilo klopanie na dvere. Netušila, kto by mal dôvod navštíviť práve ju, a tak trochu opatrne s prúťikom v ruke otvorila dvere. Za nimi stála drobná Vietnamska, ktorú videla pred pár dňami na porade.

„Ahoj, chcela som vás pozdraviť a privítať medzi nami.“ usmiala sa na ňu žena len o pár rokov staršia od nej.

„Dobrý večer.“ opätovala jej úsmev a skryla svoj prúťik. „To je od vás veľmi milé, pôjdete na chvíľu dnu?“ ponúkla a návštevníčka s miernym prikývnutím na súhlas vstúpila dnu.

„Vidím, že ste si to tu už pekne zariadila. Bola som tu len raz, keď tu býval ešte váš predchodca, ale vyzeralo to tu viac ako staromládenecký brloh než byt vysokoškolského profesora.“ rozhliadala sa žena.

„No, to tak niekedy býva. Dáte si čaj alebo kávu?“ ponúkla Sandrin, a keď jej spoločníčka zvolila čaj, hodila do krbu trochu letaxu, aby si od domových škriatkov objednala dve šálky a kanvicu čaju.

„Oh, som to ja ale trolia hlava. Ani som sa vám nepredstavila. Som Liamei Dang Xuan, ale priatelia ma volajú Liam. Učím tu už tretí rok Kurz akupunktúry a akupresúry.“ predstavila sa.

„Teší ma, Liam. Ja som Sandrin Danielsová a to, že učím lektvary už iste viete. Som rada, že ste tu. Nikoho tu ešte nepoznám a spoločnosť rada uvítam.“ odpovedala a podávala jej šálku s čajom, z ktorého sa dvíhali obláčiky voňavej pary.

„Povedzte mi niečo o sebe. Viete, ja som od malička veľmi zvedavá a nejde sa toho zbaviť.“ smiala sa Liam a o chvíľu si už so Sandrin rozumeli, akoby sa poznali celý život.

„Takže ty si chodila do Bradavic? Aké to tam je?“ vyzvedala od nej Sandrin.

„Úžasné, je to naozaj škola na úrovni. Väčšina tunajších študentov je práve odtiaľ a poviem ti, patria tu medzi najlepších. Aj keď, odkedy tam neučia niektorí učitelia, úroveň niektorých predmetov trochu poklesla, ale stále sa držia na špici.“ prezradila Liam a usrkla zo svojho čaju.

„Čo presne máš na mysli?“ vyzvedala Sandrin.

„No, v čase keď som chodila do školy ja, bol riaditeľom Albus Brumbál. Dodnes sa hovorí, že bol najlepším bradavickým riaditeľom, ale jeho nástupcovia tiež neboli zlí. Profesorka McGonagallová je prísna, ale spravodlivá a veľmi dobrosrdečná a podarilo sa jej školu postaviť opäť na nohy, potom čo bol Ved' - vieš - kto porazený. Ja som na škole skončila dva roky predtým, než sa to stalo. No a teraz je riaditeľom George Weasley, poznala som ho na škole a veru, to bolo číslo. On a jeho brat dvojča boli azda najväčšími výtržníkmi na škole. Správe, že sa do školy vrátil ako učiteľ Obrany proti čiernej mágii ma prekvapila, ale že sa stal riaditeľom, to bol naozajstný šok.“ rozhovorila sa Liam a Sandrin len s úsmevom počúvala.

„Počula som o Brumbálovi. Moja mama kedysi chodila do Bradavic a hovorila o ňom naozaj s veľkou úctou. Žila som vo Francúzsku a tam bolo jeho meno tiež veľmi známe.“ prikývla Sandrin na súhlas. „Po jeho smrti odišli aj iní učitelia?“

„Nie, väčšina tam zostala aj keď sa hovorilo, že Snape, to bol vtedajší profesor lektvarov, utiekol, lebo to on zabil Brumbála. Ďalší rok sa ale vrátil a stal sa riaditeľom. Teda poviem ti, nechcela by som byť v tom roku v Bradaviciach. Okrem neho tam bolo ešte niekoľko smrtijedov a dokážem si živo predstaviť, ako sa tam spolu vyžívali v mučení študentov.“ mračila sa pri tej spomienke Liam.

„Ten profesor Snape mučil študentov? Ale ved' to je protizákonné.“ vyhrkla prekvapene.

„Myslíš, že Snape poznal slovo zákon? Bol to jeden z najvernejších smrtijedov. Hoci, neskôr bolo jeho meno očistené,

ale aj tak. Bol príšerný. Hodiny s ním boli hotovým utrpením pre každého, kto nebol zo Zmijozelu. Bol totiž ich vedúcim fakulty." vysvetľovala.

„Takže si ho nemala rada? A čo lektvary? Vedel ich aspoň naučiť?“ spýtala sa.

„Snape a učiť? Prepáč mi, ale musím ťa vyviesť z omylu. On v zásade neučil, len po nás ziapal, keď sa niekomu podarilo roztaviť kotlík, udeľoval nespočetné množstvo školských trestov a neustále nás urážal. Nepovedala by som, že to bola najlepšia forma učenia, ale jedno sa mu musí uznať.“ priznala napokon Liam.

„A to?“

„No, čo sa týka tunajších študentov, tak máloktorí dosahovali aspoň uspokojivé výsledky v lektvaroch, pokiaľ neprešli Snapeovou výukou. Aspoň tak to hovoril tvoj predchodca.“ povedala a pokrčila ramenami. Potom na tvári vystrúhala zvláštnu grimasu a zmeneným hlasom prehovorila.

„Ten Snape je naozaj prvotriedny idiot a ja osobne ho neznášam, ale nemala som najmenší problém so žiadnym študentom, ktorého on učil pred mnou.“ napodobovala starého profesora, ktorý odišiel pred rokom do dôchodku a ktorého miesto teraz Sandrin zaujala.

Obe ženy sa po tomto výroku od srdca zasmiali a zvyšok večera hovorili o všetkom možnom. Stali sa z nich kamarátky a Sandrin bola rada, že sa má na koho obrátiť, keby bolo treba. Po dlhom čase spala zase pokojne s miernym úsmevom na perách.

Kapitola č.2: Starý priateľ

Prvý týždeň ubehol ako voda a Albus sa neskutočne tešil na víkend. Hneď ráno zašiel domov pozdraviť mamu a mladšie sestry, ktoré zvýskli od radosti, keď ho uvideli vo dverách. Mlčky načúval ich detskému džavotaniu, keď mu jedna cez druhú rozprávali svoje najnovšie zážitky.

„Nože ho nechajte, vy dve malé Sirény.“ odohnala ich mama a natešene pozrela na svojho mladšieho syna. Vždy keď na neho pozrela, akoby videla Harryho. Boli si tak veľmi podobní, až to bolo zarážajúce.

„Ako sa máš?“ spýtal sa a pobožkal ju na tvár.

„Dobre. Všetko je v najlepšom poriadku. A čo ty?“ usadila ho za stôl a položila pred neho opečenú slaninu s vajíčkami. Pokrútil nad tým hlavou. Mama mu chystala raňajky každé ráno, keď bol doma, akoby bol malý chlapec. Nestážoval si však a pustil sa do jedla.

„Ja sa mám tiež dobre. Prišiel som len na skok, ešte chcem zájsť na chvíľu za Severusom a večer sa mám stretnúť so Sophiou. Teda, len v prípade, že ty, alebo dievčatá niečo nepotrebuje. V tom prípade by som zostal.“ pozrel mame do očí a snažil sa v nich zazrieť niečo, čo by pred ním mohla ukrývať. Od otcovej smrti sa uzavrela do seba a hoci je to už niekoľko rokov, stále sa trápi viac, než by pripustila. On to však vedel a bedlivo ju sledoval, aby pri najmenšom náznaku nejakých problémov bol po ruke a pomohol jej, ako len mohol.

Dnes však nezbadať nič, okrem miernej únavy. V okamihu sa rozhodol.

„Vezmem dievčatá do Bradavíc. Nebudem u Severusa dlho a myslím, že babička aj Lea ich rady uvidia. Hneď potom ti ich zase privediem späť.“ povedal a než stihla namietat, zavolať na sestry, aby sa obliekli, že si urobia malý výlet.

„A ty odpočívaj.“ prikázal a v jej očiach sa zaligotali slzy dojatia. Spomenula si, ako sa o ňu podobne staral Harry. Radšej však na to nechcela myslieť a zaplašila tie myšlienky do najzadnejšieho kúta svojej mysle. Pomohla dievčatám s obliekaním, a keď stáli uprostred obývačky pripravené, chytil ich Albus pevne okolo ramien a premiestnil sa s nimi k hraniciam bradavických pozemkov.

Nemýlil sa, keď tvrdil, že Lea bude z ich návštevy nadšená. Keďže Albus poslal Georgovi rýchlu správu krbom, čakala ich už ona aj malý Fred na pozemkoch neďaleko Hagridovej chalupy.

„Ahojte.“ zavolala na ne veselo a Elisabeth s Marry-Ann sa k nej s nadšením rozbehli.

„Tak, ako ide škola?“ pýtala sa Lea so záujmom, keď kráčala vedľa Albusa smerom ku škole. Dvojčatá sa s Fredom naháňali pred nimi a užívali si pritom ohromnú zábavu.

„Škola je super a navyše som tam denne so Sophiou.“ odpovedal a mierne sa začervenal.

„Rozumiem. No tak už bež, ja zostanem s deťmi vonku, keď je tak krásne. O chvíľku by mala prísť aj Minerva a zrejme nás nájdeš pri jazere.“ oznámila mu a on jej poďakoval. Vstúpil do hradu a bez zaváhania mieril rovno do riaditeľne. Bolo zvláštne vracat' sa sem, keď už tu neštudoval, ale on to tu mal vždy veľmi rád a tešilo ho, že môže aj naďalej navštevovať Severusa. Zvyčajne sem bývalí študenti len tak na návštevy nechodili, ale vtom spočíva výhoda toho, že máte príbuzných v učiteľskom zbore, navyše priamo v riaditeľni.

„Pod' ďalej, Al.“ vyzval ho strýkov hlas, keď zaklopal na dvere riaditeľne.

„Ahoj, strýko George. Dobrý deň.“ pozdravil muža sediaceho za stolom a bývalých riaditeľov sediacich v obrazoch.

„Severus je vedľa?“ spýtal sa prekvapene. Odkedy odišiel zo školy, visel Severusov obraz opäť v riaditeľni, namiesto v laboratóriu, a tak ho prekvapilo, že ho tu nevidel.

„Čo myslíš? Akosi sa mu už zunovala naša spoločnosť a rozhodol sa, že potrebuje byť chvíľu sám. Ale povedz mu, že onedlho ma to sťahovanie jeho obrazu tam a späť prestane baviť, tak nech si rozmyslí, kde chce byť.“ odpovedal mu George s úškrnom na tvári a Albus prikývol, že mu to odkáže. Potom prešiel do laboratória za riaditeľňou a bez zaklopania vstúpil dnu.

„Neučili ťa klopať, Potter?“ ozvala sa ironická poznámka z obrazu. A jejej, pomyslel si Albus. Ten má dnes zase náladu. Uškrnul sa a provokatívne sa postavil k pracovnému stolu, miesto toho, aby sa posadil do kresla oproti Severusovi.

„Ach, prepáč Severus. Nevedel som, že tu budeš. Potreboval som si niečo uvariť, a tak ma strýko poslal sem. Nejak som si nevšimol, že už zase nevisíš v riaditeľni.“ povedal hláskom, akoby sa nič nedialo a on sa skutočne len pomýlil. To

Snapea ešte viac rozčúlilo.

„Aha, takže si prišiel varit'. No v tom prípade ťa nebudem rušiť." povedal nahnevane a chystal sa odísť.

„Severus, počkaj. Čo ti zase preletelo cez nos? Samozrejme, že som neprišiel varit', ale chcel som ťa vidieť." priznal napokon chlapec, teraz už vlastne dospelý mládenec a posadil sa do svojho obľúbeného kresla.

„Aha, takže zrazu si si spomenul na svojho starého priateľa?" neodpustil si ďalšiu sarkastickú poznámku Severus.

„Vieš, Seve, mal by si si uvedomiť, že už niekoľko rokov nestarnejšie a nie si až taký starý, ako si myslíš. A áno, spomenul som si na svojho priateľa a prišiel som ho navštíviť. Ale ako vidím, dnes asi nemáš na mňa náladu, tak hádam pôjdem." vstal a zamieril k dverám. Už siahla po kľučke, keď sa z obrazu ozvalo strohé: „Sadni si!"

S lišiackym úsmevom sa vrátil do kresla a pozrel Severusovi do očí.

„Čo ťa žerie, Severus?" spýtal sa priamo. Za sedem rokov, ktoré strávil v jeho spoločnosti sa naučil dokonale rozoznávať jeho nálady a tiež zistil, že občas nie je na škodu Severusa trochu vyprovokovať. Hrali spolu túto hru už nejaký čas a hoci boli ich poznámky občas dosť príkre či ironické, obaja vedeli, že ich nemyslia vážne.

„Nič. Alebo by malo?" spýtal sa Severus a prepaľoval svojho priateľa pohľadom.

„Ja myslím, že nie, ale nechaj ma hádať. Chýbal som ti a každým dňom si netrpezlivo očakával, kedy sa za tebou prídem. No, a keďže je to už pár týždňov, čo som tu nebol, tak sa na mňa hneváš, nemám pravdu?" hovoril Albus so smiechom a Severus pochopil, že je porazený. Odmietol to priznať nahlas, ale ten chlapec mal pravdu a on to nemohol poprieť.

„No tak, Severus. Ved' už sa toľko nemrač. Tak veľmi som sa tešil, kedy za tebou budem môcť konečne prísť a ty mi prichystáš takéto prekvapenie?" spýtal sa naoko urazene Albus. Veľmi dobre vedel ako na svojho profesora a Severus si uvedomoval, že je s ním manipulované. Avšak od toho chlapca mu to nevadilo a rád pristúpil na jeho hru. Už to nebolo len chlapec a učiteľ, ale chlapec a starší priateľ ako vzor. Ich priateľstvo sa za tie roky prehĺbilo a teraz oproti sebe sedeli dvaja rovnocenní dospelí, ktorí si vzájomne dobre rozumeli. Lenže napriek tomu bol Severus sklamaný a sklamanie zaznievalo z každého jeho ďalšieho slova.

„Isteže. Ako inak si predstavuješ, že sa budem správať. Ty si užívaš svoj život a ja som tu odkázaný k tomu, aby som sedel v tomto zaprášenom ráme a čakal, kedy sa tvoja maličkosť uráči za mnou prísť. Ale nerob si starosti, nechcem ti zasahovať do života. Chápem, že keď si bol mojím študentom, cítil si akúsi povinnosť za mnou chodiť." vravel a sám sa zarazil nad tým, čo práve vyriekol. Samozrejme, že aj takéto myšlienky sa mu rojili v hlave, ale vedel, že Albus ho predsa nepovažoval len za učiteľa a nechodil za ním z povinnosti. Videl, že tentoraz to prehnal a aj Albus sa zarazil.

„Ty si myslíš, že to všetko bolo len z povinnosti, alebo vypočítavosti? Severus, prosím, povedz mi, že to nemyslíš vážne! Vieš dobre, že si môj priateľ!" hovoril a premýšľal, čo urobil zle, že vôbec niečo také Severusa napadlo. Snape odvrátil zrak a v duchu si nadával.

„Ak si to naozaj myslíš, tak mi krivdiš. Je to pre mňa naozaj rana pod pás, Severus." pokračoval Albus a len s veľkým premáhaním sa snažil udržať svoj hlas normálny.

„Nemyslím si to, Al. Prehnal som to, prepáč. Som len akýsi podráždený. Viem, že za mnou prídeš, vždy keď môžeš. Zabudni na to, že som niečo povedal." prehovoril nakoniec Severus, ale Al len pokrútil hlavou.

„Neviem, či na to dokážem zabudnúť. Azda nechápeš, že si ťa veľmi vážim a mám ťa rád, Severus? Odpusť, ak som ti to nikdy nepovedal, ale si môj najlepší priateľ a keby som za tebou už nemohol prísť, strašne by ma to mrzelo." vravel.

„Aj mňa by to mrzelo, Albus. Tak už na to zabudnime. Teraz si tu a ja sa nechcem hádať." uzavrel napokon Severus. Naozaj nechcel zájsť až tak ďaleko. Potreboval spoločnosť toho chlapca tak, ako Albus potreboval tu jeho. Vzájomne obohacovali jeden druhého už nejaký čas.

„Tak čo máš nové?" zmenil radšej tému a Albus rozhodnutý zabudnúť na to, čo sa pred chvíľou stalo, sa toho chytil. Začal rozprávať Severusovi o univerzite a zmienil sa aj o novej profesorky lektvarov a jej výskume.

„Máš pravdu, keby sa ti podarilo dostať do výskumného tímu, bola by to pre teba obrovská šanca zdokonaľovať sa." súhlasil Snape.

„A ja som si myslel, že ty si najlepší a nik iný ma už nemôže naučiť viac než ty." žartoval Albus.

„Nebud' hlúpy, samozrejme, že sa máš ešte dosť čo učiť, aj keď si dovoľím tvrdiť, že si z tejto školy odišiel ako jeden

z najschopnejších študentov v lektvaroch, akého som kedy poznal. Samozrejme, až po mne a len vďaka mne." uškrnul sa a Albus si bol konečne istý, že Severus prekonal svoju zlú náladu a vrátil sa mu jeho zvyčajný sarkastický humor. Obaja sa potom nahlas rozosmiali. Ešte chvíľu sa zhovárali, ale Albus sa hoci nie veľmi rád, musel rozlúčiť. Aj jemu chýbali ich každodenné rozhovory. Najmä po otcovej smrti vyhl'adával Severusovu spoločnosť viac než predtým. Dvojčatám sa síce tiež nechcelo ísť domov, pretože v spoločnosti Minervy a Ley im bolo veľmi dobre. Nakoniec sa však nechali presvedčiť a vrátili sa spolu domov za mamou, ktorá ich vítala s otvorenou náručou. Ginny bola rada, že si na chvíľu mohla dopriať čas len sama pre seba, ale prázdny dom ju trochu desil. Bála sa okamihu, keď tu zostane sama. „Tak, ja už budem musieť ísť, mami. Nepotrebuješ nič?" spýtal sa, keď bol na odchode. „Nie, nič nepotrebujem. Len na seba dávaj pozor a skoro mi napíšeš." „Napíšem a cez víkend sa zase zastavím. A zostanem doma celý víkend, sľubujem." „Už bež, nenechaj Sophiu čakať." poháňala ho mama. Albus sa trochu začervenal a premiestnil sa k Sophiinmu domu. Keď že už bolo neskoro, šli sa len kúsok prejsť okolo bloku, aby sa dohodli na programe na druhý deň. Len čo sa rozlúčili, vydal sa Albus tmavou nocou na internát. Ned'aleko tej uličky, v ktorej nedávno napadli Sophiu ho odrazu premkol zvláštny pocit, že sa niečo deje. Napriek tomu, že bola tma, zaznamenal pohyb tým smerom, a to ho prinútilo siahnuť do vrečka pre svoj prútik. Rozbehol sa k uličke a dobehol tam práve v okamihu, keď sa akási tmavá postava vrhla na ženu prechádzajúcu uličkou. „*Protego!*" vykrikoval Albus a tmavá postava pod nárazom ochranného kúzla dopadla o pár metrov od obete. Albus sa rozbehol k útočníkovi a jeho krvilačný pohľad ho utvrdil v domnienkach. „*Vampirus Infrige!*" vykrikoval a ulicou sa rozl'ahol príšerný výkrik, keď sa postava pred ním začala krútiť v bolestiach, až napokon zmizla. Keď si bol Albus istý, že nebezpečenstvo pominulo, opatrne pristúpil k žene ležiacej na zemi. Potichu, aby ju nevyľ'akal, ju oslovil. „Ste v poriadku?" spýtal sa, ale nič sa nedialo. Žena nad'alej ležala na zemi tvárou dolu.

Kapitola č.3: Ponuka

Potkol sa jej ramena a opatrne ju otočil. Vtom sa prebrala a zdesene vykrikla. Albus videl, že je vystrašená, a tak trochu ustúpil a snažil sa ju upokojiť. Žena vytiahla prútik a mierila na neho.

„Nepribližujte sa!“ varovala ho a zmätene mávala prútikom.

„Upokojte sa. Nechcem vám ublížiť. To som nebol ja, kto vás napadol. Snažím sa vám len pomôcť. Odložte prosím ten prútik a dovoľte mi pomôcť vám.“ snažil sa ju Albus upokojiť.

„Nevidím dôvod, prečo by som vám mala veriť. Okrem vás, tu nikto nie je.“ vravela žena a Albusovi sa jej hlas zdal povedomý. Chvíľu mu trvalo, kým si ho zaradil, ale spomenul si.

„Vy ste profesorka Danielsová?“ spýtal sa jednoducho. To ju zaskočilo. Ako to, že pozná jej meno?

„Záleží na tom? Čo odo mňa chcete?“ spýtala sa, ale prútik nesklonila ani o kúsok.

„Chcem vám len pomôcť. Ten, čo vás napadol bol upír. V tejto uličke sa to v poslednom čase stalo už niekoľkokrát. Ak mi neveríte, pozrite sa tamto do kúta. Na zemi leží jeho popol.“ ukazoval Albus smerom, kde boli zostatky upíra. Sandrin si posvietila tým smerom a skutočne, ten chlapec hovoril pravdu. Posvietila si prútikom na neho, a keď uvidela jeho tvár, pochopila odkiaľ ju pozná. Prútik konečne trochu sklonila, ale stále bola opatrná.

„Ste zranená. Dovoľte, aby som vám pomohol?“ pristúpil k nej opatrne a čakal, kým sa trochu spamätá.

„To nič nie je. Mala by som už ísť.“ cúvla o krok dozadu a chystala sa odísť. Ale nohy jej vypovedali službu a keby ju nezachytil, spadla by na zem. Zatočila sa jej hlava a napokon bola rada, že ju podoprel.

„Len pokojne. Nič vám neurobím. Máte zranenú hlavu, asi ako ste spadla na zem. Ak dovoľte, ošetrím vám to.“ rozprával Albus potichu a ona vedela, že aj keby jej chcel niečo urobiť, nedokázala by sa brániť. Nie v tomto stave, tak len slabo prikývla a čakala, čo sa bude diať. Ucítla jeho dlaň na svojej hlave a o chvíľu teplo, ktoré z tej dlane sálalo. To teplo sa rozlialo po celom jej tele a upokojovalo ju. Odrazu akoby niekto sňal akúsi ťažobu, ktorá ju kvárila a uľavilo sa jej. Necítla už žiadnu bolesť, a keď pootvorila oči, zazrela slabnúce biele svetlo. Otvorila oči dokorán a opäť ju obklopovala tma. Niečie ruky ju však pevne podopierali.

„Cítite sa lepšie? Dokážete teraz vstať?“ spýtal sa Albus a pomohol jej na nohy. Chvíľu ju držal za ruku, keby ju premohla slabosť, ale Sandrin sa teraz už naozaj cítila lepšie.

„Ďakujem za pomoc. Ako ste..“ spýtala sa a rukou si siahla na hlavu, kde ešte pred chvíľou mala nepeknú ranu. „Ako ste vedel, že je to upír?“ spýtala sa.

„Pred časom tu prepadol moju priateľku. Našťastie sa jej podarilo ubrániť, ale mnohé dievčatá pred ňou to, žiaľ, neprežili. Boli to väčšinou mudlovské dievčatá.“ vysvetľoval. Sandrin sa zahanbila pri pomyslení, že nejaká študentka sa upírovi ubránila, zatiaľ čo ju musel zachraňovať iný študent. Albus akoby vedel, na čo myslí a povzbudivo sa na ňu usmial a povedal tichým hlasom:

„Pohybujú sa veľmi rýchlo a zaútočil na vás odzadu. Nemala ste šancu sa brániť a ja som rád, že som vám mohol pomôcť.“

„Uhm, ďakujem vám ešte raz za pomoc. Myslím, že už by som predsa len mala ísť.“ rozhodla napokon.

„Súhlasím, ale ak dovoľte pôjdem s vami. Ak sa nemýlim, bývate v učiteľských bytoch neďaleko internátu. Tiež idem tým smerom a budem pokojnejší, keď budem vedieť, že ste v poriadku.“ trval na svojom.

„To určite nebude potrebné. Je to hneď tu za rohom a som si istá, že to zvládnem. Nemusíte sa unúvať.“ namietala a ráznym krokom sa pustila dolu ulicou. Albus bol však tvrdohlavý po otcovi a dobehol ju. Mlčky vedľa nej kráčal, kým nezastali pred vchodom do budovy, kde sa nachádzal jej byt.

„Čo odo mňa chcete? Je to naozaj veľmi veľká náhoda, že ste sa v tej uličke ocitol práve v okamihu, keď ma prepadli a teraz ma sledujete až k môjmu bytu. Ak sa o niečo pokúsite...“ spustila na neho podráždene.

„Prepáčte, to som nikdy nemal v úmysle. Keby ste sa spýtala niektorých mojich známych, tak vám isto iste povedia, že som po svojom otcovi zdedil nielen jeho oči, ale najmä schopnosť priplisť sa vždy do nejakého maléru a jeho záchranný komplex.“ snažil sa Albus odľahčiť situáciu. „Teraz už budete v poriadku a ja môžem pokojne spať. Tá hlava by už nemala bolieť, ale pre istotu by to chcelo Bezbolestný a možno aj Bezsený spánok.“ poradil jej a zaželel

dobrá noc. Potom sa už konečne vrátil na internát a premýšľal, ako je možné, že sa tu v poslednom čase objavuje toľko útokov upírov. Minulý rok o ničom takom nepočul a teraz...

Sandrin konečne za sebou zavrela dvere svojho bytu a zapečatila ho niekoľkými ochrannými kúzлами navyše. Sťažka dosadla do kresla v malej obývačke a premýšľala nad tým, čo všetko sa v ten večer stalo. Bola neopatrná, nechala sa prekvapiť a napadnúť upírom. Nebyť toho študenta, mohlo to dopadnúť zle. Lenže je zvláštne, že sa tam práve on objavil v tej istej chvíli. Ešte stále mala isté pochybnosti. Pomaly vstala a prešla k zrkadlu. Všetmožno sa snažila zazrieť nejaké zranenie, ale k jej prekvapeniu po ňom nebolo ani pamiatky. Čo jej to urobil?

Napokon však rezignovane pustila z hlavy všetky myšlienky na ten nepríjemný incident, vliezla si do sprchy a než sa uložila k spánku, zobrala si Bezsenný a Bezbolestný spánok, presne ako jej odporúčal.

Ráno sa spolu stretli na hodine lektvarov. Trochu nervózne si ho prezerala a čakala, ako sa bude správať. Albus však len úctivo pozdravil svoju profesorku, nepatrne sa na ňu povzbudivo usmial a sadol si na svoje zvyčajné miesto vedľa Sophie. Keď boli v triede všetci, rozložila pred sebou na stole ohodnotené protijedy z minulej hodiny.

„Dobré ráno. Než začneme s ďalším cvičením z lektvarov, vrátila by som sa na chvíľu k vašim predošlým výtvorom.

Niektoré žiaľ, nedosahujú potrebnú kvalitu a dotyčné osoby by sa mali pokúsiť pracovať na sebe. Dovolím si upozorniť, že som ochotná vám pomôcť, ak budete chcieť, prípadne vám odporučiť, aby ste sa obrátili so žiadosťou o pomoc na niektorých svojich schopnejších spolužiakov. Ďalej, väčšina protijedov bola v poriadku, nenašla som na nich v podstate žiadne nedostatky. Ale je tu jeden...” povedala a vzala do ruky flakónik s protijedom, ktorý stál úplne na kraji stola.

„Jeden z vás pripravil špeciálny protijed, ktorý neodpovedá presne normám, ale naopak je značne vylepšený. Je tu pán Potter?” spýtala sa a rozhliadla sa po triede. Albus sa trochu začervenal a pomaly zdvihol ruku.

Sandrin pozrela jeho smerom a v duchu sa karhala za to, že ju to vôbec prekvapuje.

„Pán Potter, váš protijed, ako som už povedala, nebol presne podľa stanovených noriem. Dá sa povedať, že je oveľa lepší než normálny. Ponúkam vám miesto v mojom výskumnom tíme, máte záujem?” premerala si ho pohľadom a videla potešenie na jeho tvári.

„Samozrejme, že mám záujem. Veľmi pekne ďakujem.” jachtal Albus.

„Akú školu ste navštevoval predtým?” spýtala sa so záujmom Sandrin.

„Chodil som do Bradavíc, pani profesorka.” odpovedal.

„A kto tam v tej dobe vyučoval lektvary? Počula som, že už to nie je, čo to bývalo, ale ako sa zdá, u vás to neplatí. Bud’ máte na lektvary prirodzený talent alebo ste mal veľmi dobrého učiteľa.” zhrnula Sandrin.

„Učitelia na našej škole sa na tomto predmete často striedali, ale všetko čo viem, ma naučil jeden veľmi dobrý priateľ, najväčší odborník na lektvary, akého som mal možnosť spoznať.” vysvetľoval a vzbudil tým jej pozornosť na maximum. Ďalej sa k tomu však nevyjadrovala a len krátko prikývla. Potom im zadala pokyny a nechala ich pracovať. Dnes bolo ich úlohou vymyslieť vlastnú masť proti nejakej nepríjemnej vyrážke.

Mnohí sa mračili nad svojimi kotlíkmi, ale Albus s nadšením používal najrôznejšie prísady, dôkladne zvažujúc množstvá a pomery. Keďže profesorka Danielsová sama poradila študentom, aby si vzájomne pomáhali, neváhal Albus pomôcť Sophii.

Keď na stôl odovzdával svoj výtvor k hodnoteniu, Sandrin ho zastavila.

„Pán Potter, včera som vám zabudla poďakovať za pomoc.” začala.

„To je v poriadku, som rád, že som mohol byť nápomocný a hlavne, že sa vám nič nestalo.” odpovedal a venoval jej jeden zo svojich úprimných úsmevov.

„Ešte som sa chcela spýtať, kto je ten váš priateľ, ktorý vás to všetko naučil. Podľa všetkého je v lektvaroch naozaj prvotriedny odborník a pokiaľ by to šlo, možno by sme s ním mohli nejakým spôsobom spolupracovať.” zaviedla reč na to, čo pôvodne chcela.

„Ach tak, no... obávam sa, že to nebude dosť možné. Viete, on je, Severus, už pekných pár rokov po smrti a ja vlastne... bude to asi znieť smiešne, ale komunikujem s ním skrz jeho obraz v bradavickej riaditeľni. Vlastne... bol mŕtvy dávno predtým, než som sa narodil.” vysvetľoval trochu zmätene a Sandrin sa trochu strácala v súvislostiach.

„Ale vravel ste, že vás to všetko naučil. Ako ste to myslel?” spýtala sa nechápavo.

„Vlastne ma začal učiť niečo celkom iné, ale keďže som bol v lektvaroch najhorší z celej školy...doučoval ma

prostredníctvom toho portrétu, až kým som neskončil školu." dokončil Albus a Sandrin len nevychádzala z údivu. „Takže vás doučoval Severus Snape prostredníctvom obrazu. Naozaj zaujímavé." skonštatovala a kývla mu, že je to všetko. Albus sa pripojil k Sophii a priateľom a spoločne šli na ďalšie prednášky.

Kapitola č.4: Priznanie

Okrem lektvarov navštevoval Albus ešte mnoho iných kurzov. Hoci ovládal svoje schopnosti už niekoľko rokov takmer dokonale, zistil že je množstvo iných možností liečenia. Napríklad alternatívna medicína. Albus sa o tieto veci prirodzene zaujímal a s nadšením sa púšťal do nových štúdií. Nikoho z jeho známych neprekvapilo, že sa mu darilo v každom obore a vynikal vo všetkých predmetoch. Preto, keď sa na neho Sandrin spýtala svojej priateľky, Liam jej s úsmevom rozprávala všetko možné o svojom obľúbenom študentovi.

„Ach, Albus, samozrejme, že ho poznám. Je to jeden z najlepších študentov na univerzite a je to veľmi milý a skromný chlapec. Veľmi mi pripomína svojho otca, je to syn Harryho Pottera.“ vravela.

„Toho Harryho Pottera? Viem, že sa volá Potter, ale myslela som, že je to možno len nejaký menovec.“ užasla Sandrin. Vtedy jej došlo, čo Albus mienil vetou, že po otcovi zdedil viac než len jeho zelené oči. Harry Potter je, teda bol, jeden z najznámejších čarodejníkov.

„Poznala som Harryho ešte na škole, bola som o pár ročníkov vyššie než on, ale to ti poviem, to boli časy...“ rozprávala ďalej Liamei. „Albus je trochu rozvážnejší, nevrhá sa do všetkého tak po hlavu.“ vravela, no Sandrin si spomenula na ich spoločné nočné dobrodružstvo a pomyslela si niečo iné. Ved', kto už by sa len vrhal do tmavej uličky, kde práve útočí upír? Náhle stočila reč trochu iným smerom.

„Ponúkla som mu miesto v tom mojom výskumnom tíme, o ktorom som ti nedávno rozprávala.“

„Ach áno, teda poviem ti, ak má niekto byť vo výskume, tak je to práve Albus Severus Potter.“ súhlasila Liam a zahryzla do sendviča, ktorý bol jej skromným obedom. Použila však jeho celé meno a to Sandrin zarazilo. Severus? To meno počula v poslednom čase častejšie než by jej bolo milé. Spýtala sa na to svojej priateľky.

„No áno, je to zvláštne, pretože bolo vždy známe, že Harry a Snape sa nenávideli azda viac než Harry a Draco. Ale to vieš, Snape bol vždy kretén. Ale nakoniec to bol práve Harry, ktorý sa zaslúžil o očistenie jeho mena. Snape totiž celé roky pracoval ako špión medzi smrťi jedmi a bol to on, kto zabil Brumbála. Práve po tomto incidente ho všetci považovali za najväčšieho zradcu. Lenže potom ho Harry očistil a verejne prehlásil, že všetko to bolo súčasťou plánu, ako poraziť Voldemorta a Snape len počúval príkazy od Brumbála. Vraj to bola Albusova vôľa zomrieť jeho rukou, ale neviem si to dosť dobre predstaviť. No a potom pomenoval svojho druhého syna po nich oboch - Albus Severus.“ vysvetľovala Liam.

„A ten Snape bol vážne taký odborník na lektvary?“

„No, vždy sme si mysleli, že chcel učiť Obranu proti čiernej mágii, ale vlastne si ho ani neviem predstaviť inak, než ako toho strašného netopiera, prechádzajúceho okolo lavíc, krčiac pritom nos nad našimi úbohými lektvarmi.“ pripustila.

„Ty si ho asi nemala veľmi v láske, čo?“ nasmelo sa usmiala Sandrin a sama pripustila, že viacero odborníkov na lektvary je trochu čudáckych. Len dúfala, že o nej to príliš neplatí.

„Mat' ho rada? Moja milá, spadla si z metly? Ja snád' nepoznám človeka, čo by ho mal rád.“ odpovedala a zamietavo krútila hlavou. Lenže Sandrin vedela svoje.

Keď učiteľka lektvarov ležala neskoro v noci vo svojej posteli, hlavou sa jej premietalo toľko myšlienok, že nemohla zaspať. Premýšľala dookola nad jedným a tým istým a to, kto vlastne je Severus Snape? Vracali sa jej spomienky na všetky rozhovory, v ktorých niekto kedy spomenul to meno.

Jej matka ležala v posteli a ona nemohla robiť nič iné, než ju držať za ruku a byť s ňou. Vyskúšala už všetky možné lektvary, ale nič nezabralo. Teraz sa len mlčky prizerala, ako jej matka umiera a snažila sa potlačovať slzy.

„Musím ti ešte niečo povedať.“ zašepkala stará pani tichým chrapľavým hlasom. Zdvihla svoju zošúverenú ruku k dcérinej tvári a odhrnula jej jemné havranie vlasy z čela, ako to robievala, keď bola ešte malá. Jej hnedé oči zdobené vencom stareckých vrások sa vpíjali do dcériných ónyxových. Je mu podobná viac, než by som chcela, pomyslela si vždy, keď sa na ňu takto pozerala.

„Počúvam, mami.“ odpovedala a pritísila si jej ruku k tvári. Zavrela oči a spomínala na každý dotyk tej milujúcej dlane. Slzy v očiach ju páliili, ale podarilo sa jej ich znovu na chvíľu potlačiť.

„Chceš vedieť niečo o svojom otcovi?“ spýtala sa stareнка.

„Nie, mami. Nemusíš mi to vravieť. Odpočívaj, nevysiluj sa.“ zavrtila hlavou na znak nesúhlasu.

„Ale áno, toľkokrát si sa na neho pýtala... Viem, že o ňom chceš vedieť a ja som ti to vždy tajila, ale nemôžem odísť, kým to nebudeš vedieť.“ mrmlala Sandrina matka.

„Boli sme spolužiaci, ale nemyslím, žeby si niekedy príliš uvedomoval moju existenciu. Bola som do neho blázon. Bol to tichý, utiahnutý a zakríknutý chlapec, nie príliš obľúbený. Väčšinu času trávil vždy osamote alebo s tou Lilly Evansovou. Zbožňoval ju, lenže ona sa nakoniec zaľúbila do iného. Bol z toho veľmi sklamaný, hoci to nikomu nepriznal. Bol veľmi hrdý, až príliš, povedala by som a z toho pramenila celá podstata jeho povahy.“ rozprávala stará pani Danielsová a Sandrin počúvala.

„Bol skvelý študent, jeden z najlepších v Zmijozeli a vynikal hlavne v lektvaroch, presne ako ty, moja. Neskôr sa stal učiteľom, ale to už predbieham. On bol... proste Severus Snape... rozhodne žiaden ľudomil. Všetkých od seba len odháňal a vo všetkom si vystačil viac menej sám. Ani nevieš, ako rada som ho pozorovala pri práci. Bol to puntičkár a pokiaľ šlo o lektvary, všetko kontroloval najmenej trikrát, aby to mal presne. Fascinovalo ma to. A potom...“ vravela a hlas jej začal zlyhávať. Sandrin siahla po pohári s vodou a dala mame napiť.

„Nemusíš pokračovať. Mala by si odpočívať.“ protestovala trochu, ale v duchu nechcela nič iné, než počuť to všetko až do konca.

„Keď som začala, tak to dopoviem.“ tvrdila zaryto. „Bola to oslava konca nášho štúdia v Bradaviciach. On stál v prítomí blízko vchodu do Veľkej siene a sledoval, ako sa všetci naokolo bavili. Videla som, ako očami prepaľoval Pottera, ktorý celý večer tancoval s Lilly Evansovou a Severus priam penil od zlosti. Hoci si myslím, že to nemal príliš vo zvyku, vypil toho v ten večer viac. Bude to síce znieť úboho, ale pomyslela som si, že to je moja šanca. Ak si ma nevšímal dovtedy, možno teraz pod vplyvom alkoholu a v návale neskutočnej žiarlivosti by snád' mohol prejaviť nejaký záujem. Vravela som si, že ak ma odmietne, aspoň ho už nikdy neuvidím a pokúsím sa zabudnúť.“ spomínala.

Sandrin si domyslela, čo sa v ten večer stalo, ale nevedela, čo bolo ďalej.

„Môj plán vyšiel, aspoň som si to myslela, kým som sa nezobudila v Škriekajúcej búde, kam sme sa v tú noc uchýlili... lenže sama. Zmizol ako para nad kotlíkom a mne došlo, že ma len využil, aby vyliečil svoje poranené ego.“ povedala trpkou.

Sandrin si pri tom pomyslení začala hrýzť spodnú peru a netušila, že tak vyvolá ďalšiu vlnu spomienok na to, ako toto gesto robil Severus vždy, keď bol nervózny.

„Keď som zistila, že som tehotná, bolo mi jasné že je zbytočné mu o tom vraviť. Nestál o mňa a som si istá, že by nemal záujem ani o teba. Odpusť dieťa, že ti to vravím takto nezaobalene, ale taká je pravda. Pripravila som ťa o otca, ale robila som to pre tvoje dobro. V tom čase som sa dozvedela, že sa pridá k smrtijedom a ja som si uvedomila, že bude lepšie držať ťa od toho všetkého dostatočne ďaleko, a keďže moji rodičia už nežili, utiekla som sem, Sandrin.“ vravela a pri posledných slovách jej po tvári stekali slzy. Bolo jej ľúto, že jej dcéra nikdy nepoznala otca a želala si, aby jej mohla niekedy ukázať rodné Anglicko, jej obľúbené miesta a školu... ale jeho nechcela vidieť, a to by bol problém. Stal sa učiteľom v Bradaviciach a keby sa vrátila, asi by to nezvládla ďalej utajovať.

Sandrin zotrela mame slzy z tváre a snažila sa ju utíšiť. Silene sa usmiala a šepkala.

„To nič, mami. Už je to preč. Nám dvom je predsa spolu dobre a nič nám nechýba. Musíš si odpočinúť, aby si sa skoro uzdravila a potom ktovie, možno konečne navštívime Anglicko. Zájdeš sa znovu pozrieť do Bradavíc a ukážeš mi všetko, čo si chcela.“ vravela, hoci dobre vedela, že to už nikdy neurobia. Nechcela sa zmieriť s myšlienkou, že svoju mamu stráca navždy.

Takto sa teda Sandrin dozvedela pravdu o svojom otcovi. Pravdu, ktorú tak veľmi chcela vedieť, no ktorú by teraz radšej nepoznala a žila naďalej s tým milosrdným klamstvom, že jej otec je mŕtvy. Myslela si, že na to celkom zabudne, ale spád udalostí jej to nedovolil. Ako prvá sa o Snapeovi zmienila Liam.

„Snape, to bol vtedajší profesor lektvarov, utiekol, lebo to on zabil Brumbála. Ďalší rok sa ale vrátil a stal sa riaditeľom. Teda poviem ti, nechcela by som byť v tom roku v Bradaviciach. Okrem neho tam bolo ešte niekoľko smrtijedov a dokážem si živo predstaviť, ako sa tam spolu vyžívali v mučení študentov.“ mračila sa pri tej spomienke Liam.

„Ten profesor Snape mučil študentov? Ale ved' to je protizákonné.“ vyhrkla prekvapene.

„Myslíš, že Snape poznal slovo zákon? Bol to jeden z najvernejších smrtijedov. Hoci, neskôr bolo jeho meno očistené,

ale aj tak. Bol príšerný. Hodiny s ním boli hotovým utrpením pre každého, kto nebol zo Zmijozelu. Bol totiž ich vedúcim fakulty." vysvetľovala.

Tieto jej slová len potvrdzovali jej predstavy, že Severus Snape je bezcitný človek a vôbec nemá cenu o ňom premýšľať ako o otcovi. Je to len niekto, kto ju splodil, nič viac. Lenže potom, ako o ňom hovoril Albus Potter, začali ju hľadať pochybnosti.

„Učitelia na našej škole sa na tomto predmete často striedali, ale všetko čo viem, ma naučil jeden veľmi dobrý priateľ, najväčší odborník na lektvary, akého som mal možnosť spoznať.“ vysvetľoval chlapec.

Keď to vravel, z jeho hlasu zaznievala skutočná hrdosť a možno akási úcta voči človeku, o ktorom bola reč. Albus Potter jej bol veľmi sympatický a pomyslela si, že ak on môže mať rád Snapea, možno nebude až taký strašný ako jeho povest'. Keď porovnala všetky názory, usúdila, že ho nemali radi najmä ľudia, ktorí vo všeobecnosti nemali radi lektvary. Ale Albus Potter a kedysi dokonca aj jej matka ho považujú za vynikajúceho odborníka, a keďže sami v tomto obore našli zaľúbenie, môžu práve z toho prameniť ich vzájomné sympatie.

Ako zistiť pravdu, pýtala sa sama seba a jedinou rozumnou odpoveďou bolo spoznať ho. Lenže on už je mŕtvy. Ale počkať, čo to vravel ten chlapec? Komunikujú spolu cez kúzelný portrét. Možno by sa jej podarilo nejako k nemu dostať. Možno by predsa len mohla trvať na tom, že sa s ním chce zoznámiť čisto z profesionálnych dôvodov, ako s jedným z najväčších odborníkov na lektvary. Možno... možno... možno.... zaznievalo jej v hlave, keď nad ránom konečne zaspala.

Úplnou náhodou stretla v piatok na chodbe v škole Albusa. Dodala si odvahy a spýtala sa, či by bolo možné, aby sa zoznámila s profesorom Snapeom aspoň prostredníctvom portrétu. Tvrdila, že o ňom počula veľa ako o odborníkovi v jej obore a rada by sa s ním poradila, než začnú s vlastným výskumom. Albus v tom nevidel problém. Navrhol jej, aby sa k nemu ešte v ten deň pripojila k návšteve Bradavic a rád ju so Severusom zoznámi. Okolo štvrtej poobede už stáli na hranici pozemkov školy a ona žasla pri pohľade na starý hrad.

Kapitola č.5: Na prvý pohľad

Albus viedol svoju učiteľ'ku rozľahlými pozemkami, ktoré sa rozprestierali okolo hradu. Okolité stromy boli zatiaľ ešte bohato obsypané listami hýriacimi všetkými možnými farbami. Zubaté jesenné slnko sa odrážalo na hladine jazera a vrhalo kradmé pohľady smerom k hradu, za ktorý sa práve chystalo zapadnúť. Pár lúčov zasvietilo na cestu prichádzajúcim a strácalo sa v diaľke. Pred chalupou na okraji lesa postávala vysoká postava hájnika a Albus Hagridovi zamával na pozdrav. Odpoveďou mu bol nadšený štekot Hagridovho nového psa a nadšené mávanie.

„To je starý rodinný priateľ. Vlastne väčšina ľudí tu v škole je nám veľmi blízka. Riaditeľom je strýko George, naša prababička tu už dlhé roky učí a okrem toho je tu niekoľko ockových a maminých známych v učiteľ'skom zbore.“ vysvetľoval Albus a Sandrin si pomyslela, že zrejme v škole budú vládnuť priateľ'ské vzťahy, a že by rada spoznala aspoň niektorých zo spomínaných ľudí.

Pred hlavnou bránou stála akási žena a prezerala si ich skúmvým zrakom. Sandrin sa spýtavo pozrela na svojho študenta, ktorý ju viedol, no tomu sa po tvári rozliat spokojný, ba až nadšený úsmev. Trochu pobehol a v mihu bol pri starej žene, ktorú objal a čosi jej potichu zašepkal do ucha. Aj starinka vyzerala, že je nadšená z tohto stretnutia a Sandrin sa držala trochu bokom, aby nerušila túto chvíľku.

„Babi, toto je profesorka Danielsová. Je u nás na univerzite nová a učí lektvary. Rada by spoznala Severusa, tak som ju priviedol, snád' to nevadí.“ vysvetľoval Albus Minerve.

„Isteže nie. Vitajte v Bradaviciach, pani profesorka. Vravíte, že sa voláte Danielsová? Mali sme tu jednu študentku s takým menom.“ spomínala Minerva.

„To bola zrejme moja mama, chodila sem už dávno. Takmer okamžite po skončení školy sme sa presťahovali do Francúzska a tam som žila, kým mama pred pár mesiacmi nezomrela.“ vysvetľovala Sandrin.

„Už si spomínam. Veľmi ma mrzí vaša strata. Ale ved'že nestojme vonku, začína byť chladno. Albus, myslím že Severus už ťa čaká, nemal by si ho nechať dlho vyčkávať. Vieš, aký býva potom podráždený. Ale bola by som rada, ak by si sa ku mne pridol na večeru, čo ty na to?“ navrhla Minerva vedúc ich do hradu. „Rád prídem, babi.“ súhlasil. „Pani profesorka, vy ste samozrejme tiež vítaná, ak by ste mala záujem.“ otočila sa smerom k Sandrin.

„Veľmi pekne ďakujem za pozvanie, žiaľ, dnes budem musieť odmietnuť. Snád' niekedy v budúcnosti.“ usmiala sa.

„Iste, tak teda dovidenia neskôr.“ rozlúčila sa a zamierila smerom k svojmu kabinetu, kým Albus so Sandrin stúpali po schodoch na tretie poschodie.

„Vstúpte.“ ozvalo sa z riaditeľ'ne a Albus vošiel dnu tesne nasledovaný svojou profesorkou. Predstavil Sandrin Georga a konečne zaklopal na dvere, ktoré boli poslednou prekážkou pred ich stretnutím. Bez toho, aby počkal na odpoveď, pootvoril dvere.

„Len pod' ďalej Albus a sadni si. Hneď sa ti budem venovať, len chcem dočítať tento odstavec o účinkoch dračej krvi v...“ hovoril bezstarostným hlasom, aký u Snapea nebolo počuť veľmi často. Avšak Albus ho poznal veľmi dobre.

„Dračia krv v protivlkolačiom lektvare urobí viac škody než účinku.“ vmiesila sa do rozhovoru Sandrin, ktorá danú tématiku osobne skúmala.

Len čo to vyriekla, uvedomila si svoju chybu. Prehovorila, hoci dotyčný muž na obraze o jej prítomnosti nemal najmenšie poňatie. Od prekvapenia mu kniha vypadla z ruky a s buchotom dopadla na podlahu, namaľovanú v jeho portréte.

„Kto...?“ jachtal a zamračil sa. Na pomoc jej pribehol Albus, ktorý ich predstavil.

„Aha, takže vy ste tá Albusova nová profesorka. Bol som na vás celkom zvedavý.“ priznal Severus, no už to nevravel takým pokojným tónom, ktorý mal vyhradený len pre súkromné rozhovory s Albusom. Teraz z neho opäť bol typický autoritatívny profesor Snape, ktorý na prvý pohľad desil svojich študentov.

„Ako viete o tej dračej krvi?“ spýtal sa priamo.

„Som jednou zo spoluautoriek tej publikácie. Pracovala som na tom výskume, ale rozhodla som sa to ukončiť a prenechať to na svojich kolegoch.“ odpovedala mu. „Máte francúzsky prízvuk, ale ste Angličanka.“ povedal Snape a bolo to skôr konštatovanie, než otázka.

„Moja matka sa po skončení školy odsťahovala do Francúzska a ja som odtiaľ odišla len pred pár mesiacmi.“ vysvetlila, no dôvody matkinho úteku aj všetko ostatné s ním súvisiace si nechala pre seba. Albus ich len mlčky sledoval a odrazu

mu svetlo. Predsa... keď videl profesorku Danielsovú, bola mu povedomá. A teraz? Nie je nad to mať dôkaz priamo pred sebou. Na prvý pohľad nešla prehliadnuť ich vzájomná podoba, rovnaké gestá a pohyby. Pochopil to, čo zatiaľ zostalo Severusovi skryté. Možno len potrebujú chvíľku byť osamote, pomyslel si a nebadane sa vytratil z miestnosti. Keď tí dvaja zaregistrovali jeho neprítomnosť, začali sa nenútene rozprávať najmä o ňom.

„Ako sa mu darí na vašich hodinách?“ spýtal sa Snape.

Sandrin sa uškrnula. „Myslím, že veľmi dobre viete, čo ste ho naučil. Je jeden z najlepších a ponúkla som mu miesto v našom výskumnom tíme.“

„To je naozaj skvelá správa. Albus toho vie naozaj dosť, ale stále sa je čo učiť. Aj keď viem lepšie než ktokoľvek iný, že predovšetkým nutnosť je jeho najlepšou motiváciou. Keď pred pár rokmi bola jeho sestra otrávená neznámym jedom, bol schopný len podľa príznakov rozpoznať prísady a pripraviť antidotum. Bol vtedy len v treťom ročníku a dovoľm si tvrdiť, že to bol ten zlom, kedy sa z toho nemehla stal celkom obstojný študent lektvarov.“ hovoril Snape a spomínal na časy dávno minulé.

Sandrin si pomyslela, že označenie obstojný študent znelo trochu urážlivo a ona by povedala, že už vtedy bol ten chlapec v lektvaroch lepší než niektorí plne kvalifikovaní kúzelníci.

„Mohla by ste mi viac priblížiť váš výskum? Čím konkrétne sa zaoberáte?“ zaujímal sa Severus.

„Zatiaľ sme nezačali a myslím, že než sa vrhneme na nejaký väčší projekt, vyskúšame len pár vecí na začiatok. Videla by som to však na výskum niečoho, čo by mohlo byť účinné proti niektorým mudlovským chorobám, ktoré zatiaľ nie sú liečiteľné.“ ozrejmla a Severus si spomenul na vlastné experimenty, keď sa dozvedel o chorobe svojej matky.

„Dúfam, že na niečo prídete a pokiaľ budem môcť byť nejako nápomocný, stačí povedať Albusovi.“ povedal a taktne tak dal najavo, že ich rozhovor je na konci. Hoci sa správal odmerane, nebol až natoľko sarkastický ako zvyčajne, ale to najmä preto, že šlo o Albusovu novú učiteľku. Celý čas, čo sa spolu rozprávali cítila, že ten muž na obraze si ju neustále premeriava a skúma ju. Odhadoval, ako veľmi jej môže poodhaliť svoju skutočnú povahu, pretože poľahky spoznala, že všetko, čo dnes predviedol, bola len dokonalá pretváрка. Teda, až na tých pár slov na začiatku, keď si myslel, že je s Albusom osamote. A práve to ju presvedčilo o tom, že sa nesmie vzdávať a pokúsiť sa spoznať Severusa Snapea lepšie, aby odhalila jeho skutočnú povahu a nie tú masku. Rozlúčila sa a Albus ju odprevadil na hranice pozemkov, odkiaľ sa mohla bezpečne premiestniť.

Albus sa len na chvíľu vrátil za Severusom, aby mu povedal, že za ním príde zase v nedeľu a bežal za Minervou, ktorá ho už čakala na večeru.

„Ahoj, prepáč, že som sa zdržal.“ ospravedlňoval sa a vyčerpane dosadol do obľúbeného čalúneného kresla, v ktorom sedával pri každej návšteve.

„Nič sa nedeje, opravovala som ešte nejaké eseje a práve som skončila.“ usmiala sa na neho dobrosrdečne a podala mu vychladený dyňový džús.

„Ako sa máš?“ spýtal sa so záujmom, keď si doprial malú chvíľu na vydýchanie.

„Ja sa mám dobre, ale čo ty? Ako sa ti darí v škole? Počula som na teba len samé chvály, chlapče. Ani nevieš, aká som na teba hrdá.“ povedala hlasom zastretým množstvom emócií. „Tvoj otec by bol nesmierne šťastný, keby ťa videl.“ pokračovala a Albus sa nesmelo usmial. Lichotila mu chvála, komu nie, ale on bol vždy skromný a napriek tomu, že podobné veci počúval často, nenamýšľal si o sebe ktovie čo. Nadalej zostával sám sebou.

„V škole je to fajn. Ale nechajme školu školou. Nechceš mi zase rozprávať niečo o ockovi?“ žiadal Albus a Minerva súhlasila. Chlapec si vzal do ruky sendvič a sadol si na zem k jej kreslu. Minerva usrkla zo svojho čaju a zahľadela sa do plameňov oblizujúcich drevené polienka v krbe.

„Tak teda, kde sme skončili naposledy?“ zamyslela sa. Odkedy ich Harry opustil, spomínali na neho tí dvaja aspoň tým, že sa Minerva s Albusom podelila o svoje spomienky na Harryho školské časy. Rozprávala mu o jeho dobrodružstvách, ktoré s Ronom a Hermionou zažili a o všetkom, čo jej prišlo na myseľ. Pokiaľ to však šlo, vyhla sa pred Albusom zmienkam o tragickom konci Trojčarodejníckeho turnaja, o Siriusovej smrti na ministerstve, o Brumbálovej smrti, ktorej bol Harry očitým svedkom a tiež vynechala opisy posledného boja s Voldemortom. Pre ňu samotnú boli tieto spomienky dosť nepríjemné a radšej ich zasunula do najzadnejšieho kúta svojej pamäte. „Už som ti rozprávala o tom, ako tvoj otec začal s famfrpálom a ako potom takmer po každom zápase skončil na ošetrovni?“ spýtala sa s úsmevom.

„Niečo som už počul, ale hovor.“ vyzval ju Albus a so záujmom počúval jej rozprávanie. „Teda, tak sa zdá, že ocko bol u madam Pomfreyovej pečený- varený.“ smial sa Albus o niekoľko hodín neskôr.

„To je pravda. Ale bol naozaj výborným hráčom, zriedkakedy to bolo jeho vlastným zavinením, ak šlo o zápas.“ zastala sa Minerva svojho vnuka.

„Tak som to nemyslel.“ potriasol hlavou a pozrel na hodinky. „Pre Merlina, už je jedenásť.“ vykrikol náhle. „Naozaj už toľko?“ začudovala sa Minerva, ktorej čas strávený s pravnukom utiekol neskutočne rýchlo. „Teraz by si už nemal nikam chodiť. Môžeš tu prespať.“ navrhla, ale keď videla, ako sa Albus začervenal a sklopil zrak, pousmiala sa. „Vieš, babi... ešte som chcel zájsť za Sophiou a vziať si z internátu nejaké veci. Ráno pôjdem domov na celý víkend, takže...“ vravel potichu. „Rozumiem. Tak odo mňa zajtra pozdravuj mamu, dvojčatá a Jamesa, ak s ním budeš. Ja som na zajtra dohodnutá s Lilly, že spolu aj s Leou a Fredom pôjdeme do Prasiniek a urobíme si nejaký spoločný víkend.“

„Tak to by si si mala ísť asi čo najskôr ľahnúť. Myslím, že tí ťa zajtra veľmi šetriť nebudú.“ uškrnul sa a ona s ním musela súhlasiť.

„Budú musieť, už nie som žiadna mladica.“ povedala.

„Ale no tak. Si vitálnejšia než mnohé mladšie čarodejnice, tak si nest'ážuj.“ pokarhal ju naoko nahnevane. Potom ju pobožkal na čelo a objal ju. „Mám ťa rád, babi. Čoskoro sa zase zastavím.“ sľúbil.

„Budem sa tešiť.“ usmiala sa a odprevadila ho ku dverám. Potom šibnutím prútika poslala použité šálky krbom späť do kuchyne a šla si ľahnúť. Keď Albus opúšťal v tú noc Bradavice, premkla ho desivá úzkosť a on si ten pocit nevedel vysvetliť. Netušil totiž, čo sa má tej noci stať.

Kapitola č.6: V tichosti

Albus sa z Bradavic premiestnil priamo pred Sophiin dom, ktorý bol tak ako väčšina v ulici ponorený v úplnej tme. Počkal, kým si jeho oči privykli na tmú a zahľadel sa na jej okno, či ju neuvidí stáť za záclonou a čakať na neho. Všetko naokolo však bolo tmavé a nehybné. Nechcel ju budiť, ale priam horel túžbou ju vidieť a dať jej aspoň letmý bozk na dobrú noc. Vytiahol prútik a do tichej noci zašepkal *Expecto Patronum*. Z konca prútika vyletel žiarivo biely vták, nápadne podobný fénixovi a vzniesol sa do vzduchu k Sophiinmu oknu. Zmizol mu z dohľadu, keď prešiel skrz stenu do jej izby, aby jej odovzdal jeho odkaz. Slabé svetlo sa rozsvietilo v okne a o chvíľu už na neho žmurkala rozospatá dievčina. Hoci ju zobudil, bola rada, že ho vidí a ani nie o minútu ju už držal vo svojom náručí a vášnivo sa bozkávali. „Chýbal si mi.“ zašepkala.

„Aj ty mne. Zdržal som sa, prepáč, ale musel som ťa vidieť.“ ospravedlňoval sa a nasadil kajúcný výraz na tvári.

„Myslíš, že môžem nejako odčiniť svoju trúfalosť, že som ťa zobudil?“

„Hmm, pobožkaj ma a ja si to zatiaľ rozmyslím.“ odpovedala a on bez rozmýšľania vyplnil jej pranie.

„Čo ešte odo mňa žiada moja pani?“ spýtal sa a ona sa k nemu so smiechom privinula. Prehodil cez ňu svoj cestovný plášť, pretože sa roztriasla od zimy.

„Nechceš zostať?“ spýtala sa a pozrela do jeho smaragdových očí.

„To nejde, veď vieš. Prišiel som sa len rozlúčiť. Celý víkend budem doma a zrejme sa vrátim až v pondelok ráno priamo do školy.“ odvetil.

„Hm...“ zamumlala a pohodlne sa uvelebila v jeho náručí, keď spolu sedeli na lavičke pred domom.

„Mala by si ísť spať. Už je neskoro a tiež zima. Nechcem, aby si prechladla.“ povedal starostlivo a ona sa nechtiac od neho odtrhla.

„Bude mi smutno.“ povzdychla si. Bola vd'ačná, že spolu môžu byť každý deň v škole, a keď na víkendy chodieval domov, naozaj jej chýbal.

„Aj mne, maličká. Ale keď sa vrátim, vynahradím ti to. A teraz už bež, dobrú noc a krásne sny.“ pobožkal ju a ona sa naozaj poslušne vrátila do svojej izby. Albus už nemal náladu na prechádzku a tak sa priamo premiestnil pred internátnu budovu a o malú chvíľu neskôr už ležal vo svojej posteli. Spánok však napriek únave neprichádzal. Nevedel si to vysvetliť, ale zmietal ním nepokoj a asi o tretej hodine ráno akoby akási ľadová ruka zovrela jeho srdce a on si uvedomil, že sa muselo stať niečo strašné. Len ešte nevedel čo. Do rána sa mu nepodarilo zaspáť, a tak vstal veľmi skoro, aby si zbalil nejaké veci, čo bude doma potrebovať. Premiestnil sa do záhrady a potichu vošiel do domu, v ktorom ešte všetci spali. Ako prvá vstala Ginny, ktorú prilákala vôňa čerstvej kávy a chutných raňajok, no onedlho sa dolu schodmi prihrútili aj dvojčatá a vrhli sa bratovi okolo krku. Od tej chvíle sa ho držali ako kliešte a nechceli ho pustiť ani na krok.

„Mami? Je všetko v poriadku?“ spýtal sa trochu ustarane a skúmvým pohľadom si prezeral matku. Ginny dnes vyzerala odpočinuto a on dúfal, že to nie je len dokonalá pretváрка, ktorú by nedokázal odhaliť. Zatvárala sa prekvapene.

„Samozrejme. Prečo sa pýtaš?“

„Ja len... mal som trochu strach. Večer som mal taký zvláštny pocit, akoby sa dačo malo stať a v noci...no nič, zrejme sa mi to len zdalo. Ale keby sa niečo dialo, povedala by si mi to, však?“ zahovoril to. Ginny sa ponad stôl nahla a vzala jeho ruku do svojej.

„Samozrejme, Al. Ale naozaj sa nedeje nič, čo by ťa malo znepokojovať.“ uistovala ho. To ho trochu upokojilo, a keď šla mama obliecť dvojčatá, aby sa mohli ísť hrať s bratom na záhradu, čakal v obývačke. Práve si chcel ísť vziať niečo na pitie, keď sa v kozube rozblčali zelené plamene letaxu a z nich sa vyrútila Lilly. S usazenou tvárou a ďalším prúdom stekajúcich slz po jej tvári sa mu vrhla okolo krku.

„Albus, ach bože...to je strašné...“ vzlykala. Albus zaskočený celou situáciou si ju pritiahol bližšie k sebe a snažil sa ju nejako upokojiť.

„No tak, Lilly. Len tíško, upokoj sa a povedz mi, čo sa stalo.“ chlácholil ju. V tom sa plamene opäť rozhoreli a z nich

vyšiel jeho starší brat James s kamennou tvárou. Aj on mal oči červené, ale nestekali mu z nich slzy. Aspoň v tejto chvíli nie.

„Čo sa stalo?“ vyhrkol na neho a čakal, kto z tých dvoch mu odpovie. Aby toho nebolo málo, práve v tej chvíli do obývačky vošla Ginny.

„Mami...“ začal potichu James hlasom zastretým veľkou bolesťou a ľútosťou. „...babička je...“ vravel a sklopil zrak na zem.

„Čo je s mamou?“ vykrikla Ginny, mysliac hneď na svoju mamu. „Babička Minerva...“ opravila ju Lilly, ktorá sa medzičasom zosunula na gauč a schúlila sa do kľbka. Albusovi opäť zovrelo srdce presne ako v noci.

„Našli ju ráno.“ dopovedal James a podišiel k mame, aby jej ponúkol útechu, ak by ju potrebovala.

„Ako?“ vydýchla skormútena.

„Zrejme len zaspala. Určite nič necítila.“ snažil sa situáciu odľahčiť James. Ginny prikývla, že rozumie a sadla si k Lilly, aby ju upokojila. Dvojčatá vbehi do izby, a keďže boli ešte malé a nechápavé, dožadovali sa pozornosti od svojich súrodencov. Lenže ani jeden z nich teraz nemal náladu na hranie, a tak James navrhol, že ich vezme k sebe a Diana sa o ne zatiaľ postará. Albus sa k nemu pridal a kým James vzal na ruky Elisabeth, on sa premiestnil s Marry-Ann.

„Čo sa stalo, James?“ vyzvedal Albus, keď osameli.

„Lilly bola s babičkou dohodnutá, že spolu pôjdu do Prasiniek. Lenže na ňu čakala viac ako pol hodiny pred hlavnou bránou a ona stále nechodila. Šla teda za ňou, ale nik jej neodpovedal ani na klopanie, a tak vošla. Našla ju spať v posteli, lenže...“ hlas sa mu zlomil a v očiach sa tento raz zaleskli skutočné slzy. Teraz Albus pochopil, z čoho pramenila jeho včerajšia neistota. Keď od nej včera odchádzal, nedošlo mu, že je to naposledy, čo ju niekedy uvidí živú. Premýšľal nad tým, či tomu nejako nemohol zabrániť, ale hoci si vybavil celý ich včerajší rozhovor do detailu, nenachádzal jediný náznak toho, že by sa necítila dobre. Proste nadišiel jej čas. Jedinou útechou im mohlo byť to, že sa dožila úctyhodného veku na čarodejnicu, a že v posledných niekoľkých rokoch mala to, po čom tak dlho túžila. Zbavila sa ťaživého tajomstva a strávila niekoľko vzácných chvíľ so svojou novou rodinou. Nakoniec odišla v tichosti a bez trápenia. Plány na nasledujúci víkend sa pre celú ich rodinu podstatne zmenili. Všetci sa museli vyrovnať s ďalšou stratou v živote a rozhodne to nebolo ľahké. Nikdy to nie je ľahké. Pohreb naplánovali na pondelok a mal sa odohrať v Bradaviciach. Prišlo sem veľa ľudí, mnoho jej známych a bývalých študentov, ktorí sa s ňou chceli aspoň naposledy rozlúčiť. Albus sedel medzi mamou a svojimi súrodencami a bolo mu ľúto, že tu s ním nie je Sophia, ktorá by ho trochu utešila. Avšak nestihol sa s ňou cez víkend spojiť a povedať jej to. Sophia sa zatiaľ v tom čase skláňala nad svojím kotlíkom na hodine lektvarov a premýšľala, čo s ním je. Mal sa predsa vrátiť dnes ráno. Lenže sa ani neukázal a čo je ešte prekvapivejšie, že vynechal práve hodinu lektvarov. A nebola jediná, kto sa zaoberal myšlienkou na Albusa a jeho absenciu. Sandrin Danielsová hneď pri vstupe do triedy spočinula zrakom na jeho prázdnom mieste. Nemyslela si, že by práve Albus patril k tým, čo zanedbávajú dochádzku, a tak sa mohla len domnievať, čo také naliehavé sa stalo, že mu to zabránilo prísť. Na konci hodiny sa pristavila pri Sophii a snažila sa niečo zistiť pod zámienkou, že s Albusom potrebuje hovoriť kvôli ich plánovanému výskumu. Avšak ani mladá dievčina nič nevedela. Albus prišiel až večer a jeho prvé kroky viedli k Sophii. Schúlil sa na jej posteli do kľbka, zložil si hlavu do jej lona a neprítomne pozeral na stenu oproti. Hladkala ho po čiernych vlasoch a šepkala mu do ucha slová útechy. Zdieľala jeho bolesť a jediné, čo v tejto chvíli mohla urobiť, je byť tu pre neho kedykoľvek bude potrebovať. Prvých pár dní chodil ako telo bez duše, ale vedel, že jeho život ide ďalej a mal by sa trochu pozviechať, aby pomohol mame a svojim súrodencom. Už po smrti otca prevzali s Jamesom zodpovednosť za mamu a sestry a hoci sami mali, čo robiť, starali sa predovšetkým o to, aby im čo najviac pomohli. Teraz sa ocitli v podobnej situácii. Lilly sa vrátila do školy a medzi priateľmi sa jej ako tak podarilo odpútať myseľ iným smerom, hoci práve tu v Bradaviciach, kde sa s Minervou stretávala denne, bolo obzvlášť ťažké. James sa medzitým každý deň zastavil v Godrikovom dole, aby sa uistil, že je mama v poriadku, a keď v piatok videl jej strhanú tvár, navrhol, že si dvojčatá vezme na pár dní k sebe, aby si mohla oddýchnuť. Lenže samota je často tým najhorším liekom na bolesť a bol to opäť Albus, ktorý to mal zistiť.

Kapitola č.7: Čo mám robiť?

Albus prišiel domov v piatok neskoro večer, pár hodín po tom, čo si James odviezol sestry. Vošiel do domu a zamieril do obývačky, kde svietilo tlmené svetlo. Jeho slabá žiara dopadala na tvár Ginny Potterovej, ktorá zaspala na gauči. Albus sa smutne pousmial a s povzdychom si pomyslel, čo všetko jeho mama bude ešte musieť vydržať. Sadol si vedľa nej a opatrne jej odhrnul prameň vlasov z čela. Chvíľu si ju starostlivo prezeral a potom ňou jemne zatriasol, aby ju zobudil.

„Mami? Mami, zobud' sa. Mala by si si ísť ľahnúť do postele.“ hovoril potichu, keď ju budil. Lenže bezvýsledne. Ginny spala ďalej, len jej ruka ochabnuto vykĺzla spod vankúša a klesla pozdĺž tela takmer na zem.

Albus hneď pochopil, že niečo nie je v poriadku. Nahmatal jej pulz, síce slabý a nepravidelný, ale nahmatal ho. Jej dýchanie bolo veľmi slabé a plytké a Albus musel jednať. Podľa zúžených zreničiek súdil, že ide o otravu. Lenže čím? Prehľadal obývačku, kuchyňu, nakoniec vybehol po schodoch do spálne a kúpeľne, kde našiel fláštičku od lektvaru na spanie. Bola prázdna, hoci si bol istý, že ešte v pondelok, keď ho mama pre istotu dával, bola plná po okraj. Aj keby ho užívala každý deň, musela by byť fláštička ešte aspoň z polovice plná. Našťastie to bol lektvar jeho vlastnej výroby a vedel, že ako protijed proti predávkovaniu postačí bezoár, ktorý nosil vždy pri sebe.

Vrátil sa do obývačky a opatrne podoprel mame hlavu, aby jej mohol dať napiť odvaru z bezoáru. Pomocou kúzla ju prinútil prehltnúť presne odmerané množstvo a potom mu neostávalo iné, než čakať.

„Zobud' sa, mami. Prosím, toto mi nerob.“ vravel takmer plačlivo a držiak ju v náručí sa húpал sem a tam bez toho, aby si to uvedomoval. Dýchala už pokojnejšie a o chvíľu sa jej viečka zachveli. Keď otvorila oči, Albus si viditeľne oddýchol.

„Ahoj.“ oslovil ju potichu. Napriek tomu sa trochu strhla, hoci jej otupené zmysly jej nedovolili prudko sa posadiť.

Výrazne tomu prispelo aj to, že ju Albus stále držal v náručí.

„Albus? Čo sa deje? Čo tu robíš?“ spýtala sa.

„Prišiel som domov na víkend a našiel som ťa tu.“ odpovedal jej a položil jej hlavu na vankúš.

„Zaspala som?“ spýtala sa a chytila sa za hlavu, ktorá ju príšerne rozbolela.

„Áno, spala si. Lenže to nebol práve ľahký spánok. Mami, povedz mi, čo sa deje. Bojím sa o teba.“ priznal a ich pohľady sa na okamih stretli. Bola to Ginny, ktorá tým svojim uhlá.

„Nič sa nedeje, Al. Nemohla som spať, tak som si vzala tvoj lektvar.“ snažila sa to zahovoriť.

„Lenže toto nebola len trocha lektvaru. Vzala si si také množstvo, že nechcem si domyslieť čo by bolo, keby som neprišiel.“ vyčítavo pokračoval a ona ho mlčky so zavretými očami počúvala.

„Bolo toho na mňa trochu veľa. Ale nemaj strach, zvládla som horšie veci.“ pokúsila sa odľahčiť situáciu. Lenže on sa nedal odbiť. Vzal jej ruku do svojej.

„A to je možno ten problém. Zažila si toho príliš veľa a myslíš si, že zvládneš všetko. Ale nemusíš byť na všetko sama. My všetci sme tu pre teba, len nám dovoľ ti pomôcť.“ prosil ju a pri tých slovách sa jej oči zaliali slzami.

„Akoby som počula tvojho ocka.“ povzdychla si. Myšlienky ich oboch sa začínali uberať zlým smerom, a tak rozhodol, že v tom rozhovore budú pokračovať neskôr.

„Ten lektvar ešte úplne nevyprchal. Zrejme ťa bolí hlava, ale nemôžem ti proti tomu nič dať. Jediné, čo pomôže, je poriadne sa vyspať. Zvládneš dôjsť do postele?“ spýtal sa a Ginny sa pokúsila vstať. Nohy jej však vypovedali službu a skĺzla späť na gauč. Jej syn však neváhal, vzal ju na ruky a do postele ju jednoducho odniesol.

„To si nemusel. Vypala by som sa na gauči.“ povedala, keď jej hlava padla na mäkký vankúš.

„Myslím, že tu, to bude pohodlnejšie. Potrebuješ ešte niečo, mami?“ spýtal sa, keď jej podal pohár vody.

„Nie, ďakujem ti synček. Nevieť, čo by som bez teba robila. Vieš, nechcela som to s tým lektvarom prehnať. Vážne som to nemala v úmysle. Ja len... James odviezol dvojčatá a ja som si chcela na chvíľu zdriemnuť. Lenže to nešlo, a tak som si vzala ešte trochu toho lektvaru. Tento týždeň bol proste dosť zlý.“ priznala nakoniec.

„Ja viem, mami. Len pokojne. Aj mne babička chýba, ale my sme tu a potrebujeme ťa. Mami, viem, že ti všetci veľmi chýbajú...najprv ocko, teraz Minerva a predtým mnoho ďalších, ale stále máš nás. James, ja, Lilly aj dvojčatá...my všetci ťa máme veľmi radi a bez teba...“ nechal zvyšok vety visieť vo vzduchu.

„Neboj, som tu a zostanem tu s vami. Sľubujem.“ povedala napokon a rukou mu rozstrapatila vlasy, ako to robievala, keď boli deti. „Mám ťa rada, Albus. Vieš to?“

„Viem, mami. Ja teba tiež. Ale teraz už spi. Ráno sa porozprávame.“ uzavrel nakoniec Albus a počkal kým nezaspala. Potom zišiel po schodoch dole a zamieril do zadnej izby, kde sa vždy nachádzala ockova pracovňa. Chodil sem málokedy a vlastne tu všetko zostalo, ako bolo. Veľký písací stôl v izbe dominoval a okolo neho pár pohodlných kresiel. Jedinou zmenou od dôb, keď bol ešte malý chlapec, bol magický obraz visiaci na stene. Práve ten im umožnil občas sa s ockom porozprávať, aj keď túto možnosť nevyužívali príliš často. Nielen oni, ale aj Harry si uvedomoval, že komunikovať s ním len skrz plátno je azda ešte horšie, než keby s ním už nehovorili nikdy. Stále im to pripomína jeho stratu a nemôžu sa s jeho smrťou úplne vyrovnať.

Teraz bol však Albus bezradný a jedine otec mu môže pomôcť. Keď však vstúpil do tmavej pracovne, Harry na portréte nebol. Stačilo krátke latinské zaklínadlo a netrvalo dlho, kým sa objavil.

„Albus? Chlapče, čo sa deje?“ spýtal sa prekvapene a azda trochu vystrašene.

„Ja neviem, čo mám robiť, ocko. Je to všetko... hrozne ťažké.“ povzdychol si a Harry pochopil.

„Minerva vám odkazuje, že vás má všetkých veľmi rada a teší ju, že mohla s vami stráviť toľko spoločných chvíľ. Teraz jej je už dobre a je skutočne šťastná.“ snažil sa ho povzbudiť otec.

„Tak ako ty... všetci ste tam šťastní a my tu pritom...“ hlas sa mu zasekával v hrdle. „Dnes som našiel mamu v obývačke potom, čo si vzala veľké množstvo uspávacieho lektvaru. V množstve, ktoré si vzala, môže byť aj slabý lektvar priam smrteľný.“ povzdychol si Albus a Harry ho so zatajeným dychom počúval.

„Myslíš, že sa chcela otráviť?“ spýtal sa. „Možno len neodhadla množstvo.“ snažil sa nájsť Harry nejakú odpoveď. Vedel, že skôr, či neskôr Ginny podľahne tomu večnému náporu na nervy, ale nemyslel si, žeby sa uchýlila k samovražde. Veril tomu, že ak by o tom niekedy uvažovala, nikdy by sa k takému činu neuchýlila, hlavne nie kvôli deťom. Ginny by ich neopustila, rozhodne nie z vlastnej vôle.

„To mi tvrdila tiež, že normálna dávka nezabrala, a tak si vzala ďalšiu. Lenže po tom všetkom, čo sa v posledných dňoch stalo, už neviem, čomu veriť.“ odvetil Albus zadumane. „Čo mám robiť, ocko? Porad' mi. Vždy si vedel, čo robiť a ja teraz potrebujem tvoju pomoc.“ uprel svoje oči prosebné na otca a čakal. Tak veľmi si želal, aby ho otec objal okolo ramien a povedal mu ako kedysi, že všetko bude v poriadku, a že to spolu zvládnu. Namiesto toho na neho otec hľadel rovnako utrápene, ako sa on sám cítil. Bolo mu jasné, že na Albusových ramenách leží najväčšia ťarcha, čo sa zodpovednosti týka. James je síce starší a stará sa o rodinu, ale je to Albus, ktorý si vždy dokázal zachovať jasnú myseľ a byť všetkým oporou, pilierom celej rodiny. Toto bremeno na seba prevzal dobrovoľne a plnil svoju povinnosť naozaj zodpovedne. Nestáľoval si a prijímal tento fakt ako samozrejmosť. Harry vedel, že kvôli všetkým ostatným sa snaží byť silný a vyrovnaný, ale stojí ho to veľa premáhania.

„Daj mame čas. Potrebuje sa s tým vyrovnať po svojom. Zažila toho naozaj veľa, bolo len otázkou času, kedy sa to stane.“ prehovoril napokon.

„Ale ako jej mám pomôcť? Nemôžem sa pozerieť, ako sa trápi a nič s tým nerobiť. Čo keď nabudúce neprídem včas a ...“ nedopovedal. Urobilo sa mu slabo už len pri pomyslení na to.

„To bude v poriadku, Albus. Ty to zvládneš.“ povzbudzoval ho otec, ale tie slová mu pripadali také vzdialené realite...

„Nemala by byť sama. Má tu síce dvojčatá a občas k nej zájde James a teta Hermiona, ale tí tu nie sú stále.“ premýšľal Albus a v hlave sa mu zrodila jediná myšlienka, ktorá bola čím ďalej, tým silnejšia. Nenechá mamu samu. Cez deň síce bude musieť chodiť do školy, ale môže sa premiestňovať tam a spať každý deň. V priebehu dňa bude mať mama aj tak dosť práce s dvojčatami, takže na nejaké chmúrne myšlienky nebude mať skoro čas a potom tu bude s ňou, bude tu pre ňu. Síce mu budú chýbať večery strávené so Sophiou, ale ona to pochopí a raz si vynahradia všetok stratený čas.

„Nad čím premýšľaš, Al?“ spýtal sa otec.

„Zostanem s mamou doma. Postarám sa o to, aby sa necítila sama a dohliadnem na ňu.“ povedal rozhodne. Harrymu spadla sánka.

„To nejde, Albus. To by mama nechcela. Tým, že skončíš školu a zostaneš s ňou jej nepomôžeš. Bude sa cítiť vinná ešte viac.“

„Ale ja neskončím so školou, ocko. Keby to bolo nevyhnutné, tak by som o tom uvažoval a pokojne by som to urobil, ale môžem sa predsa každý deň premiestňovať. Myslím, že najhoršie sú pre ňu večery v prázdnom dome, keď Lis a Annie už spia a ona sa nemá ani s kým porozprávať. Takže odteraz budem proste bývať doma.“ uzavrel. Harry v duchu žasol nad obetavosťou svojho syna. Vedel, že o j na jeho mieste by sa zachoval podobne, ale bodlo ho pri srdci, že z veľkej časti je hlavne on príčinou všetkého ich trápenia.

„Mal by si si ísť aj ty odpočinúť, chlapče.“ povedal a pozeral, ako chlapec váhavo vstáva z kresla. Keď už bol pri dverách, zavolať na neho.

„Albus!“

„Áno ocko?“ zastavil sa chlapec a pozrel svojimi zelenými očami smerom k portrétu.

„Som na teba veľmi hrdý, synček.“ povedal a Albusovi sa pri tých slovách zaleskli v očiach slzy.

„Vďaka ocko.“ povedal, a keďže nechcel ukázať pred otcom svoju slabosť a slzy, radšej rýchlo vyšiel z pracovne.

Kapitola č.8: Bez dychu

Albus sa v tú noc nevyspal veľmi dobre. Neustále sa stráhal zo spánku kvôli zlým snom. Keď sa zobudil už tretíkrát po tom, čo v sne našiel svoju mamu mŕtvu ležať na gauči, rozhodol sa vstať. Cestou do kuchyne potichu nakukol do jej spálne, kde spokojne oddychovala. Urobil si teda silnú čiernu kávu a jej pripravil chutné raňajky. Použil nad tanierom ohrievacie zaklínadlo, pretože ju nechcel budiť príliš skoro.

Okolo desiatej vošiel do izby, položil tácku s jedlom na nočný stolík a odhrnul ťažké zamatové závesy, aby dnu pustil svetlo. Ginny zažmurkala, a keď uvidela Albusa stáť pri okne, chrbtom k nej, v prvej chvíli sa jej zazdalo, že je to Harry.

„Dobré ráno.“ zaželel jej chlapec a jej sen sa rozplynul.

„Ahoj, Al.“ odpovedala a chcela vstať, ale zastavil ju.

„Len lež. Priniesol som ti raňajky.“ povedal a položil jej na kolená tácku s jedlom.

„To si nemusel. Nič mi nie je.“ odporovala zachmúrene pri spomienke na včerajšok. Čo to vlastne urobila? Vzala si viac lektvaru, ale predsa by sa neotrávila, určite nie úmyselne. Nechcela sa zabiť, hoci na to neraz pomýšľala, ale nemohla by opustiť deti. Ved' majú už len ju a ona ich. Musia držať spolu, musí sa o nich postarať. Ona sa má starať o nich a nie, aby sa oni starali o ňu. A zase je to Albus, ktorý sa o nich všetkých stará.

„Albus, ten včerajšok...“ začala opatrne, ale pokrútil hlavou.

„Už o tom nehovorme. Len mi sľúb, že už nič podobné neurobíš.“ prosil ju.

„Nechcela som nič iné, len sa trochu vyspať. Naozaj, nič iné.“ trvala na svojom.

„Dobre, už sa k tomu nebudeme vracat'. Zostane to medzi nami, dobre? A ja sľubujem, že dám pozor, aby si sa necítila osamelo.“

„Čože? Albus, vravím ti, že to bolo len...“ začala sa hádať.

„Je mi jedno, čo to bolo, mami. Zostanem s vami doma, nemala by si byť sama a to, čo sa stalo včera to len potvrdzuje.“ oznámil rozhodne.

„To nemôžeš, Albus. Nemôžeš skončiť školu, si šikovný a môžeš toho toľko dokázať. Nikdy by som si neodpustila, keby si kvôli mne prestal študovať.“ šepkala a zvierala mu ruku.

„Neskončím so školou. Len nebudem bývať na internáte, ale tu s vami doma a budem sa každý deň prenášať.“ ozrejmil situáciu a hoci ešte chvíľu protestovala, nedal sa. Bol pevne rozhodnutý a stál si za svojim.

Dopoludnia si urobili malú prechádzku a rozprávali sa o všetkom možnom aj nemožnom. Oba na chvíľu zabudli na starosti všedných dní a kochali sa pohľadom na stromy obsypané rôznofarebnými listami. Večer vo svetle posledných lúčov zapadajúceho slnka sa obaja vzniesli do vzduchu na svojich metlách a zahráli si famfrbál jeden na jedného. Ginny napriek veku nevyšla z formy, ved' s toľkými deťmi, ktoré navyše všetky hrali tento šport, jej to ani nehrozilo. Albus vedel, čo je najlepšie na zahnanie zlej nálady a podarilo sa mu to. Večer Ginny padla unavená do postele a zaspala okamžite aj bez akéhokoľvek lektvaru.

V nedeľu však už neboli sami. Ráno prišiel James s Dianou a priviedli dvojčatá, hneď za nimi sa premiestnil Scorpius s Lilly a tesne pred obedom sa k nim pridala aj Sophia. Ginny žiarila od radosti, že má zase všetky svoje deti pokope a vychutnávala si túto radosť. Keď občas zachytila Albusov pátravý pohľad, nepochybovala o tom, že to všetko je jeho zásluha a bola mu nesmierne vd'ačná. Taktiež bola rada, že o piatkovom večere nepovedal ani Jamesovi, ani Lilly, ktorí by si isto iste robili len zbytočné obavy. Dost' na tom, že si ich robí Albus, a to ju škrelo.

Po obede Albus odviezol Scorpiusa bokom.

„Počuj kamarát, máš dnes večer čas?“ spýtal sa priamo.

„Čo potrebuješ, Al?“ spýtal sa svetlovlasý kúzelník.

„No vieš, potrebujem sa na nejaký čas odst'ahovať z internátu späť domov. No a napadlo ma, či si ešte aspoň v posledný večer, čo tam budem, niekam nevyrazíme. Chcel by som zobrat' Sophiu niekam von a napadlo ma, že ty a Lilly by ste sa k nám mohli pridať. Pamätáš si, ako sme si plánovali dvojité rande, nie? Síce ma nenapadlo, že bude s mojou

sestrou, ale čo už." uškrňal sa Albus.

„Tak dobre. Prespíme potom u vás na internáte, ak sa ti to teda podarí zariadiť a Lilly sa vráti do školy ráno.“ súhlasil s nápadom Scorpius. Lilly aj Sophia boli tým nápadom nadšené a James s Dianou sa rozhodli zostať do večera.

Tesne pred odchodom sľúbil Albus mame, že sa zajtra po škole vráti, a keď sa opäť pokúšala mu ten nápad vyhovoriť, jednoducho sa pridal k priateľom a premiestnil sa mávajúc jej na rozlúčku.

Večer v Edinburgu prebehol v príjemnej atmosfére. Lilly prvýkrát navštívila mudlovské kino a bola ním ohúrená. Na konci filmu, ktorý mal názov Titanic jej z oka spadla osamelá slza, keď si predstavila, žeby sa v podobnej situácii ocitla ona a stratila by Scorpiusa. Po kine si zašli do obľúbenej kaviarne, kde Albus oznámil Sophii, že sa sťahuje domov a do školy bude chodiť z domova. Dievčine sa to veľmi nepozdávalo a spolu s Lilly sa dožadovali vysvetlenia. Ale Albus mlčal o maminom stave a proste sa vyhovoriť, že by chcel byť po Minervinej smrti načas doma. Toto vysvetlenie zabránilo ďalšiemu prívalu otázok a oni pokračovali v konverzácii, hoci nálada už nebola taká veselá. Napokon sa okolo jedenástej vybrali nočnými ulicami domov. Zastavili pred domom, kde bývala Sophia a Albus začal vrhať netrpezlivé pohľady smerom ku Scorpiusovi. Ale bola to Lilly, ktorá prehovorila:

„Tak, my pôjdeme popredu, aby ste sa vy dve hrdličky mohli rozlúčiť.“ zachichotala sa a Albus prevrátil očami.

„Hlavne, že vy dvaja bez seba neurobíte ani krok.“ povzdychol si a počkal, kým zájdu za roh. Potom si pritiahol Sophiu k sebe a objal ju.

„Prečo musíš zostať doma? A nehovor mi, že proste potrebuješ byť s rodinou. Samozrejme, rodinu potrebuješ, ale je v tom ešte niečo viac. Na to ťa až príliš dobre poznám.“ začala Sophia sklamane.

„Ty ma teda máš prečítaného. Tak dobre, bojím sa trochu o mamu a nechcem ju nechať samu. To je všetko. Nič iné sa nedeje, ver mi.“ povedal jej polovičnú pravdu.

„Povedal by si mi, keby to bolo niečo vážne, však? Vieš, že ti chcem pomôcť.“ pozrela mu do očí.

„Isteže, bez teba by som to všetko nezvládol. Keby sa čokoľvek dialo, budeš prvá, ktorá to bude vedieť.“ sľúbil a svoje slová spečatil bozkom.

„Uvidíme sa ráno?“ spýtala sa s nádejou v hlase.

„Ráno pred školou na teba počkám.“ prikývol a naposledy sa pobožkali. Potom už len mlčky sledoval, ako mizne za vchodovými dverami.

Medzitým Scorpius s Lilly kráčali tmou držiac sa za ruky. Išli v tichosti a pozerali na hviezdami posiatu oblohu. Keď mali pocit, že sú dosť ďaleko, rozhodli sa na Albusa počkať a opreli sa o chladnú kamennú stenu nejakej budovy. Bola tu tma, pretože svetlo pouličnej lampy sem nedosahovalo, a tak skrytí pod tmavým plášťom noci využili samoty. Vášnivo sa bozkávali, akoby to malo byť to posledné, čo im v živote ostáva. Lačne hľadali navzájom svoje pery a oddelili sa od seba, len aby sa nadýchli.

Odrazu však Lilly začula zvláštny bublavý zvuk a cítila, ako Scorpiusove bozky ustávajú. Pootvorila oči a to, čo uvidela jej vyrazilo dych. Odtiahla sa od Scorpiusovho ochabnutého tela a z hrdla sa jej vydral strašný výkrik. To už tu bola iná postava s prúťikom v ruke mieriaca na upíra zahryznutého v Scorpiusovej šiji. Jedno zaklínadlo a upír sa s príšerným zavytím premenil v kôpku prachu.

Lilly sa zosunula k zemi, oči upreté na mŕtvolne bledú tvár svojho priateľa. Telo mala ochromené natol'ko, že sotva mohla dýchať. Nevnímala, ako ju objali čiesi pevné paže, pretože sa začala nekontrolovateľne triasť. Jediné, čo si uvedomovala bolo, že takmer nečujne vyslovovala jeho meno. „Scorpius...Scorpius.“

Kapitola č.9: Je nádej?

Tichý hlas sa nakoniec doniesol až k jej ušiam.

„Lilly? Lilly, no tak, povedz konečne niečo. Si v poriadku?“ zatriasol ňou jemne Albus, ktorému sa v očiach zračilo zdesenie.

„Albus...“ povedala, keď si uvedomila jeho prítomnosť. Krčkovito mu zovrela ruky a pozrela naňho očami zaliatymi slzami. „On je... je...?“ jachtala a oči jej zabúdili ku Scorpiusovi.

„Nie, Lilly. Nie je mŕtvy. Musíme ho odtiaľto dostať rýchlo preč, ale potrebujem vedieť, či si v poriadku. Napadol aj teba? Ublížil ti nejako?“ pýtal sa trasúcim hlasom a vo svetle prútika si ju prezeral a dotýkal sa jej, akoby bola zo skla.

„Mne nič nie je. Naozaj nie je mŕtvy? Pomôžeš mu?“ pozrela na neho s nádejou a Albus si ju pritiahol bližšie k sebe.

„Neboj, niečo vymyslíme.“ chlácholil ju s vedomím, že jej vykladá len milosrdné lži. Na chvíľu ju pustil a zohol sa nad priateľom. Stratil veľa krvi, ale upír ho nevysal úplne. Ešte predtým, než pribehol k Lilly mu pomocou svojich schopností zacelil ranu na krku, aby zastavil slabé krvácanie. Jeho kamarát však potreboval čo najskôr dostať krvdoplňujúci lektvar, ak už nie je neskoro. Vedel, že podobné pohryznutia bývajú fatálne.

„Lilly, pod' sem. Musíme sa premiestniť.“ zavolať na sestru, ktorá bola stále ešte v šoku. Váhavo k nemu pristúpila a chytila sa ho pevne za ruku. Albus pevne uchopil Scorpiusa a premiestnil sa s ním pred budovu, kde sídlila univerzitná ošetrovňa. Vyčaroval nosidlá, na ktoré uložil kamaráta a sestru podoprel, aby cestou nespadla. Takto šla podivná trojica k vchodu do budovy, kde sa im dostalo pomoci.

Lilly sa ujala milá mladá ošetrovateľka, ktorú Albus poznal z videnia, keď tu občas bol na praxi. Odviedla ju do prázdnej izby, kde jej dala niečo na upokojenie, ale Lilly odmietla lektvar na spanie, kým sa nedozvie, čo je so Scorpiusom.

Scorpius ležal na prázdnej posteli vo vedľajšej izbe. Okolo neho sa zhrklo niekoľko najuznávanejších liečiteľov, ktorí tu pôsobili a robili čo mohli, aby chlapca zachránili. Doplnili mu lektvarom krv, dali mu očišťujúci lektvar, ktorý mal odstrániť jed z upírích slín z obehú, ale na to už bolo neskoro. Jed sa v tele po uhryznutí šíri veľmi rýchlo a pôsobí ukrutne dlho. Spôsobuje, že sa telo človeka pripravuje na transformáciu v upíra, ale k jej dokončeniu je potreba aj krv upíra, nielen jeho sliny. Preto obeť, ktoré prežijú útok upíra, ktorý ich nevysaje do poslednej kvapky a nedá im napiť vlastnej, zomierajú v priebehu niekoľkých dní na otravu.

„Je mi ľúto, ale viac pre neho nemôžeme urobiť.“ povedal napokon Albusovi jeden z jeho profesorov. „Tomu chlapcovi už nielo pomoci.“

„Chcete povedať... myslíte, že by som nezmohol nič ani ja?“ spýtal sa s nádejou, ale výrazy v tvárach všetkých prítomných hovorili sami za seba. Albus pozrel smerom k posteli, na ktorej ležal jeho najlepší priateľ, priateľ jeho sestry. Posadil sa na stoličku a horúčkovo premýšľal, čím by mohol Scorpiusovi pomôcť. Nič mu však na myseľ neprišlo.

Scorpius sa začal nekontrolovateľne triasť a na čele mu vystúpili kvapky potu. Al vstal, použil na jeho deku ohrievacie zaklínadlo a na čelo mu dal studený obklad, aby zrazil horúčku. Použiť lektvary v tejto chvíli by bolo nerozumné.

Asi po hodine sa Albus zašiel pozrieť na Lilly, ktorá neprítomne hľadala do stropu. Oči mala opuchnuté od plaču, a keď pozrela na brata, márne v nich hľadala zvyčajné iskierky. Boli to oči plné smútku a zúfalstva.

„Bude v poriadku?“ bola prvá jej otázka, no nedokázal odpovedať. Namiesto toho si sadol vedľa nej a pevne ju objal.

„Mali by sme dať vedieť jeho rodičom.“ povedal potichu.

„Povedz, Al. Prečo sa to všetko deje? Prečo nám? Je to snád' nejaké prekliatie, čo leží na našej rodine, že ani chvíľu nemôžeme žiť normálne?“

Tá otázka z jej úst ho zaskočila. Keby jej povedal, koľkokrát nad niečím podobným sám uvažoval, ani by mu neverila.

„Na také veci nemysli, Lilly. Mala by si si odpočinúť. Ráno sa musíš vrátiť do školy.“

„Čože? Ja nemôžem, musím zostať so Scorpiusom. Potrebuje ma...“ protestovala.

„Nie, Lilly. Ráno ťa odvediem do školy a nebudeme o tom diskutovať. O Scorpiusa sa postarám.“ povedal rozhodne a ona vedela, že nemá cenu sa hádať.

„Sľúb mi, že ho zachrániš, že urobíš čokoľvek, aby si ho zachránil. On nesmie zomrieť, Al. To by som už nezvládla.“ rozplakala sa a pritísila si zronenú tvár k jeho hrudi. Jemne ju hladkal po vlasoch a bol rozhodnutý skutočne urobiť čokoľvek.

Albus zostal s Lilly až do rána, kedy ju odviezol späť do školy a informoval strýka Georga o tom, čo sa stalo. Prosil ho, aby na Lilly trochu dohliadol a ak by bolo treba, dal mu vedieť. Potom sa zastavil za Scorpiusom skontrolovať, ako sa mu darí a napokon konečne do školy. V ten deň proste musel ísť na lektvary. Chcel sa spýtať profesorky Danielsovej, či nevie o niečom, čo by mohlo jeho priateľovi pomôcť.

Nebol vo svojej koži a ona si to všimla. Pripisovala to udalosti, ktorá postihla ich rodinu. O smrti profesorky McGonagallovej sa dozvedela od Liamei, a tak sa rozhodla nechať mu čas, kým sa pustia do výskumu. Lenže nečakala, že za ňou príde hneď po hodine.

„Mohol by som s vami hovoriť?“ spýtal sa.

„Iste, hovorte. Pokiaľ ide o odloženie výskumu, kvôli vašej ...“ začala, no prerušil ju.

„Nie. O to teraz nejde. Pamätáte sa, ako vás pred časom napadol ten upír? Včera zase nejaký zaútočil a môj kamarát, žiaľ, nemal také šťastie.“ vysvetľoval. Sandrin sa zamračila a pozorne počúvala, kým jej nevyrozprával všetko, čo sa stalo a neinformoval ju o jeho stave.

„Obávam sa, že vaši učitelia sa nemýlia. Lektvar na očistenie, ktorý mu dali zaberá len vo výnimočných prípadoch, ale napriek tomu, je to najlepšie, čo pre neho mohli urobiť v tejto chvíli. Možno keby... ale nie, to by bolo príliš riskantné.“ vravela si skôr sama pre seba a zamyslela sa.

„Čo? Aká iná možnosť existuje? Pani profesorka, povedzte, viete o niečom?“ prosil Al.

„Myslela som len na to, že keby bol premenený na upíra, bola by možno nejaká malá nádej. Ale to on nie je, takže tieto úvahy sú aj tak zbytočné.“ potriasla hlavou.

„Chcete povedať, žeby šlo zvrátiť premenu na upíra?“ žasol Al.

„Neviem. Viete pán Potter, po tom poslednom útoku upíra ma napadlo, žeby sme náš výskum mohli orientovať práve na upírov. Určite poznáte protivlkolačí lektvar a dúfala som, že pre upírov by mohla byť podobná možnosť.“

„Chápem. Niečo, čo by prinajmenšom zabránilo upírom, aby museli zabíjať. Ale máte pravdu, to so Scorpiusom nesúvisí.“ povzdychol si. „Ale ten výskum by určite mohol byť zaujímavý a ak by to vyšlo, rozhodne veľmi prínosný.“

„Lenže vytvoriť protivlkolačí lektvar trvalo niekoľko rokov. Ale aj tak by som to rada skúsila, pridáte sa?“ spýtala sa a skúmavo si ho prezerala.

„Samozrejme, len... teraz by som potreboval trochu času, aby som sa pokúsil nejako mu pomôcť.“ povedal a ona rozumela.

„Dúfam, že sa vám to podarí. Prajem veľa šťastia vášmu priateľovi, zrejme ho bude potrebovať. Keby som mohla nejako pomôcť, určite mi dajte vedieť.“ ponúkla.

„Ďakujem. Ešte dnes zájdem za Severusom a skúsím sa poradiť aj s ním. Zatiaľ teda dovidenia.“ rozlúčil sa Albus. Pred učebňou ho čakala Sophia, ktorá si tiež o Scorpiusa robila starosti.

„Musíš už ísť?“ spýtala sa úzkostlivo.

„Prepáč, musím zájsť za Severusom a mal by som zájsť aj za Malfoyovcami, povedať im o tom. Ale možno sa večer zastavím.“ prisľúbil a pobozkal ju na čelo.

„Bud' opatrný.“ volala za ním, ale už ju nepočul. Premiestnil sa opäť na hranice bradavických pozemkov, aby požiadal o radu svojho priateľa a najviac schopného človeka na lektvary. Severus bol jeho poslednou nádejou. Ak ani on nebude vedieť čo robiť, sotva čosi sám zmôže.

Ozvalo sa krátke zaklopanie na dvere a Severus vzhliadol od svojej knihy. Dnes nikoho nečakal, hoci včera sa mal zastaviť Albus a neprišiel.

„Ďalej.“ vyzval návštevníka, ale to už Albus vchádzal dnu.

„Pozrime ho, on si na mňa spomenul.“ neodpustil si Snape.

„Severus, prosím ťa, dnes nie. Potrebujem tvoju pomoc.“ povedal, keď sa zosunul do kresla naproti obrazu. Únava a ustaranosť zaznievali z jeho hlasu tak zreteľne, že Severus okamžite pochopil vážnosť situácie.

„O čo ide?“ spýtal sa vecne a zvažnel.

„Scorpius Malfoy leží v nemocnici vo veľmi zlom stave a si jediný, kto mi môže pomôcť.“ prezradil.

„Tak to mi budeš musieť vysvetliť. Dovolím si tvrdiť, že ty so svojimi schopnosťami by si mal dokázať vyliečiť takmer čokoľvek a ak nie, si veľmi schopný pripraviť akýkoľvek potrebný lektvar. Takže, kde je problém?“

„Pohrýzol ho upír.“ odpovedal. Severus na neho chvíľu nechápavo pozeral, ale hneď si dal dve a dve dohromady.

„Aha.“ bola jeho jediná odpoveď. Prstom si poklepal po líci, ako to robieval vždy, keď premýšľal, ale keď ticho trvalo až príliš dlho, Albus to nevydržal.

„Je nejaký spôsob, ako mu pomôcť?“

„Obávam sa, že ťa sklamem. Nepoznám nikoho, kto by prežil útok upíra okrem tých, čo sa premenili.“ pokrútil hlavou jeho učiteľ.

„Ale mohol by mu pomôcť nejaký lektvar? Myslíš, že by som mohol nejaký vymyslieť?“ nádejal sa chlapec. Jeho zelené oči sa stretli s tmavými a v nich...

„Môžeš to skúsiť, ale moc na to nespoľiehaj. Mohlo by trvať niekoľko týždňov, kým na to prídeš.“ hovoril potichu.

„Ale dokázal som vyrobiť protijed proti Blakatúrovmu jedu... mohol by som...“ snažil sa Al, neuvedomujúc si, že kričí.

„Albus...“ oslovil ho potichu. Ten tichý hlas ho vrátil do reality. „Blakatúrov jed šlo celkom dobre identifikovať. Ale jed zo slín upíra sa už vstrebal a nie je šanca, ako zistiť jeho zloženie. Jediná vec ho dokáže neutralizovať...“ vysvetľoval a sklonil pritom zrak. Nebol nadšený z toho, že musí Albusovi povedať, že nie je možnosť jeho priateľovi pomôcť. Najmä keď to bol on, kto mu dodával sebavedomie, aby si uvedomil, že svojimi schopnosťami dokáže vyliečiť takmer všetko. A tiež šlo o Albusovho najlepšieho priateľa, navyše syna Draca Malfoya. Keby bola možnosť, sám by neváhal ani chvíľu a pomohol by, ako vedel.

„Čo to je?“ spýtal sa Al, hoci na tú otázku poznal odpoveď. Lenže pri tom pomyslení ho zamrazilo. Keby bol on na Scorpiusovom mieste a mal si zvoliť... radšej by volil smrť.

Kapitola č.10: Voľba

Albus upieral svoje oči na obraz visiacy v starom ráme na stene oproti.

„Severus, ty myslíš..." jachtal.

„Nemyslím. To jediné zabráni smrti. Ale vieš dobre, čo to znamená. Otázka je, či chceš nechať svojho priateľa radšej zomrieť alebo ho vystaviť niečomu, čo sa rozhodne životom nazvať nedá." ozval sa hlboký hlas z obrazu.

„Čo by si urobil ty?" spýtal sa Al a dúfal, že mu učiteľ pomôže vyriešiť toto dilemma.

„Nežiadať odo mňa, aby som ti povedal, čo máš urobiť, Albus. Je na tebe, ako sa rozhodneš." zaznela odpoveď. Severus si pomyslel, že on by radšej volil menšie zlo - smrť. Lenže nechcel Albusa ovplyvniť. Bol vďačný za to, že táto voľba nebola na ňom.

„Povedz mi jedno. V prípade, že by som niečo urobil, je potom možnosť mu pomôcť? Profesorka Danielsová vravela, že by sa chcela pokúsiť vyrobiť nejaký lektvar účinkujúci na podobnej báze, ako protivlkolačí. Myslíš, že je to možné?" chcel vedieť chlapec.

„Po pravde, netuším. Vymyslieť protivlkolačí lektvar trvalo naozaj dlho a rozdiely medzi vlkolakmi a upírmí sú veľké. Vlkolak je nebezpečný len po premene počas splnu, ale inak môže žiť prakticky normálne. Lenže upír... neznesie denné svetlo, okrem krvi nesmie požiť žiadne jedlo ani nápoj, musí spať v rakve... a to hlavné, že je upírom neustále a každú noc je nebezpečný. Taký život by som neprial ani svojmu najväčšiemu nepriateľovi. Bol by si schopný urobiť to priateľovi, Al?"

„Ja viem, ale mohol by som to skúsiť. Môžem ho niekde zavrieť a strážiť, aby nikomu neublížil. Keď denne dostane krv, prežije. A možno sa nám podarí vytvoriť lektvar, ktorý by..." nahlas premýšľal Al.

„Spamätaj sa!!" vyštekol na neho Severus. „Toto nie je hra, ktorú môžeš začať kedykoľvek odznova. ČO keď ho premeníš a budeš prvý, koho zabije? Kto potom dohliadne na to, aby nevraždil ďalej? A ak sa ti to aj podarí, ako dlho myslíš, že zvládneš udržať ho niekde pod zámkom? Vymkne sa ti to z rúk a budeš ľutovať. Áno, Al. Budeš si vyčítat každý zmarený život a najviac budeš ľutovať svojho priateľa, ktorý to robí len preto, že nemá na výber." hustil do neho Snape už podstatne miernejším hlasom.

„Dost už." prosil Albus, ktorý sa krčil v kresle. Vyzeral opäť ako malý chlapec, ktorý sa vždy, keď nevie ako ďalej, schúli do kresla, objíma si rukami kolená a uprene pozerá pred seba mierne sa húpajúc dopredu a dozadu. Severusovi bolo ľúto, keď ho takto videl. Naposledy bol v takom stave, keď mu zomrel otec. Vtedy tu takto presedel niekoľko večerov a on nevedel, ako mu pomôcť.

„Albus" oslovil ho jemne. Tento tón používal len vo výnimočných prípadoch, ale Albus ho už počul. „Viem, že chceš urobiť správnu vec. Ale možno by si mal nechať Scorpiusa, aby sa rozhodol. Nemusíš niesť všetku zodpovednosť na svojich ramenách. Viem, že si myslíš, že musíš všetkým pomôcť a všetkých zachrániť rovnako ako tvoj otec, ale to nie je pravda. Aj ty máš právo žiť svoj vlastný život a riešiť vlastné problémy, nie tie cudzie." vravel potichu. Uvedomoval si, že je to len pár dní od Minervinej smrti a aj to Albusa veľmi zasiahlo, hoci to skrýval a snažil sa byť silný.

„Chcem vedieť jedno..." začal opatrne Albus. Najviac ho teraz trápilo, čo si o ňom Severus pomyslí. Ten výbuch hnevu pred chvíľou ho varoval, že s jeho rozhodnutím určite nebude súhlasiť a toho sa bál. „Ak urobím čo musím, zostaneme naďalej priateľmi? Viem, že je to šialenstvo, ale jeho rodičia a moja sestra by jeho smrť niesli veľmi zle."

(A ty tiež, pomyslel si Severus, hoci nahlas to nevyslovil, len mlčky počúval)

„Potrebujem vedieť, že ma podporíš v mojom rozhodnutí." žiadal chlapec. Severus si povzdychol. Hoci to neschvaľoval, nedokázal by sa vzdať toho priateľstva. To by bola príliš vysoká cena pre nich oboch.

„Nech sa rozhodneš akokoľvek, podporím ťa. Ak budeš potrebovať laboratórium, je ti k dispozícii a rád ti pomôžem. Ale na oplátku mi musíš niečo sľúbiť."

„A to?"

„Prv, než niečo podnikneš, spýtaš sa Scorpiusa, či s tým súhlasí. Ak sa na to vy dvaja podujmete, musíš byť naozaj opatrný a keby sa ti veci vymkli spod kontroly, vieš, čo *musíš* urobiť." povedal s dôrazom na slove musíš. Albus naprázdno prehltol, ale prikývol.

„Budem už musieť ísť. Ďakujem, Severus.“ rozlúčil sa.

„Nezabudni, že môžeš prísť kedykoľvek.“ zavolať za ním ešte čiernovlasý kúznik z obrazu. Keď Albus odišiel, pohrúžil sa Severus do svojich myšlienok rovnako ako jeho mladý kamarát.

Ginny práve upratovala jedlo zo stola, keď sa Albus objavil vonku. Nečakala ho tak skoro. Samozrejme ešte nevedela o tom, čo sa stalo včera v noci, a tak nemala dôvod robiť si starosti. Lenže jediný pohľad na jeho strhanú tvár ju presvedčil o opaku. Albus pomalým krokom prešiel až do kuchyne a posadil sa na stoličku. Položil si ruky na stôl a zložil na ne hlavu. To Ginny naozaj znepokojilo a prisunula si k nemu stoličku. Jemne sa dotkla jeho ramena. V tom momente akoby si uvedomil, že prišiel mamu skontrolovať, či je v poriadku a nie jej prirábať starosti. Vyskočil na nohy a otočil sa, aby sa trochu upokojil a tváril sa vyrovnané. Neskoro. Vnímavé oko matky neoklame. Ginny sa nedala zastrašiť jeho prudkým pohybom a znova k nemu podišla.

„Čo sa deje, Albus?“

„To nič, mami. Ako sa cítiš?“ zmenil tému rozhovoru, ale ona sa nedala oklamať.

„Som v poriadku, ale ty zjavne nie. Povedz mi, čo sa stalo.“ prosila potichu, ale keď opäť pokrútil hlavou, zvýšila hlas.

„Albus Severus. Okamžite mi povieš, čo sa deje, inak to z teba dostanem hoc aj s použitím veritaséra.“ pohrozila, ale tým len zvýšila synove zúfalstvo. Šuchtavo sa dotackal do obývačky a na gauči sa schúlil do kľbka. V tej chvíli Ginny pochopila, že sa stalo určite niečo vážne. Doteraz bol Albus vždy ten silný, ktorý ich všetkých podržal. No teraz? Ležal tu ako ranené vtáča, čo čaká, kým bolesť pominie a príde jeho vykúpenie, jeho smrť. Zohla sa k nemu a jemne ho pohladkala po vlasoch.

„To bude v poriadku, synček. Neboj sa, som tu s tebou. Ak nechceš, nič nehovor. Som tu s tebou.“ tíšila ho a Albusovi sa po tvári začali kotúľať horúce slzy. Vzal do svojich rúk maminu teplú dlaň a pritisol si ju ku perám.

„Mám ťa rád, mami. Ani nevieš ako veľmi.“ zašepkal a ona ho vrúčne objala. Ani jeden neprehovoril, kým sa dnu nevrátili dvojčatá výskajúce od radosti, že ich brat je doma. Lenže sa netešili dlho. Albus bez slova vyšiel na poschodie a zo skrinky v kúpeľni si vzal fláštičku s ružovým obsahom. Vypil ju celú a než opustil kúpeľňu, opláchol si tvár studenou vodou.

Ginny ho čakala pod schodmi. Vyzeral už trochu vyrovnanejšie, ale nedalo jej veľa práce zistiť, že je pod účinkom lektvaru.

„Kam ideš?“ spýtala sa prekvapene, keď sa načiahol po cestovný plášť.

„Musím ešte niečo zariadiť, mami. Naozaj si v poriadku? Zvládneš to tu, ak by som sa dnes už nevrátil?“ spýtal sa s obavami.

„O mňa sa neboj, som v poriadku. Ale ty mi robíš starosti. Naozaj mi nechceš povedať, čo sa stalo?“ pozrela na neho ustráchané.

„Možno neskôr. Keby si niečo potrebovala, daj mi vedieť a hneď prídem. Mám ockov komunikačný galeón.“ povedal a na rozlúčku ju pobožkal na čelo. Potom sa bez zaváhania premiestnil.

Scorpius ležal na nemocničnej posteli a jeho tvár bola ešte bledšia než zvyčajne. Jeho telo zmietala horúčka a celý sa triasol. Albus k nemu podišiel a natiahol ruky nad jeho telo, dlaňami nadol. Sústredil sa na svoje sily a snažil sa nejakým spôsobom jed z tela vyhnáť. Lenže veľmi skoro zistil, že to nedokáže. A tak len vyčaroval studené obklady, aby znížil horúčku. Menil ich každú chvíľu a za celú tú dobu zostával jeho priateľ v bezvedomí. Premýšľal, aké iné možnosti má. Napadlo ho použiť slzy fénixa, ale jednak bol problém, kde by nejakého vzal a jednak pochyboval, že by ešte dokázali pomôcť. Možno, keby ich použili hneď, dalo by sa o tom uvažovať, ale ako správne povedal Severus, jed zo slín už je metabolizovaný a rozšírený po celom tele. Smrť, ako ohromná úľava je už len otázkou času.

Chlapec viečka sa zachveli a Albus sa snažil zaujať jeho pozornosť tým, že na neho prehovoril.

„Albus? Čo sa stalo?“ spýtal sa hlasom tak tichým, že ho sotva počul.

„Pohrýzol ťa upír...“ povedal Albus po chvíľke zaváhania. Scorpiusove oči sa privreli a on slabo prikývol. Spomenul si na ten večer.

„To je zlé.“ skonštatoval vecne, čím Albusa úplne rozhodil. Vyskočil zo stoličky a začal sa prechádzať po izbe ako ranené zviera chytené v klietke.

„Sadni si, Albus. Ty za to nemôžeš. Síce ešte nechcem zomrieť, ale zrejme nie je žiadna šanca...“ ozvalo sa z postele.

„Takto nehovor Scorpius. Vždy je šanca..." začal opatrne, rozhodnutý predostrieť mu svoj nápad.

„O čom hovoríš? Hádám... len nemyslíš...Ach, Albus, toto nie." zvolal zúfalo.

„Nie, počúvaj ma. Bolo by to len dočasné. Niečo vymyslím. Dajaký lektvar alebo niečo, ale nenechám ťa tak. Len potrebujem čas a ten v tomto stave nemáš." vysvetľoval Albus a dúfal, že sa mu podarí priateľa prehovoriť.

„Albus, prosím..." šepkal.

„Scorpius, máš rád moju sestru? Naozaj rád?" spýtal sa odrazu Al.

„Že sa vôbec pýtaš. Chcel by som s ňou stráviť celý život, ak by to šlo. Mat' s ňou deti a ..." zasníval sa.

„Tak vidíš. Chcem, aby bola moja sestra šťastná, a keď ju teraz opustíš, bude jej veľmi smutno. Ak už to nechceš urobiť kvôli mne a svojim rodičom, myslí aspoň na Lilly. Ona ťa potrebuje. Miluje ťa a neviem si predstaviť, ako by bez teba žila." húdol do neho neustále a nevzdával to. Ich pohľady sa stretli. Scorpius sa po chvíli začal strácať v tej nekonečnej hĺbke zelených očí svojho priateľa, ktoré boli naplnené úzkosťou a zúfalou prosbou.

„Tak dobre. Ale nesmieš to povedať našim. Nikdy by s tým nesúhlasili a nebyť Lilly, tak ani ja." povzdychol si. Albus mu stisol ruku, aby ho povzbudil a úpenlivo premýšľal, čo všetko teda bude musieť zariadiť. Než odišiel, vymysleli spolu výhovorku pre Malfoyovcov a potom sa rozlúčili. Na Albusovi teraz bolo, aby zariadil všetko potrebné a veru to nebolo len tak niečo.

Kapitola č.11: Prípravy

Jeho prvé kroky viedli k profesorky Danielsovej, ktorú chcel oboznámiť so svojím plánom a požiadať ju o pomoc. Dúfal, že ho neodmietne a podujme sa na to. Bol síce už večer, ale Sandrin bola doma a písala posudky k odovzdaným prácam z toho dňa. Pri Albusovom lektvare sa pozastavila. Samozrejme bol bezchybný ako vždy, ale chýbalo mu jeho zvyčajné vylepšenie. Neprekvapovalo ju to, v takej chvíli to asi nie je jednoduché. Napriek tomu, že toho chlapca takmer nepoznala, pociťovala voči nemu určité sympatie a úprimne jej bolo ľúto, čo ho v posledných dňoch postihlo. Najprv jeho babička, teraz jeho priateľ... Rada by mu pomohla, keby len tušila ako. Ozvalo sa zaklopanie a ona v myšlienke, že prichádza Liam šla otvoriť.

„Dobrý večer.“ ozvalo sa spoza dverí, za ktorými stál mladík, na ktorého práve myslela.

„Pán Potter? Stalo sa niečo?“ žasla.

„Mohol by som s vami hovoriť? Týka sa to tej záležitosti, o ktorej sme hovorili ráno. Našiel som jednu možnosť, ale potrebujem pomôcť a chcel som sa spýtať...“ nestihol dopovedať, lebo mu naznačila, aby vošiel dnu. Váhavo vstúpil a prešiel do priestrannej obývačky, kde ukázala na pohodlný gauč. Posadil sa a vysvetlil jej svoj plán.

„To myslíte vážne?“ spýtala sa zarazene. Nikdy by ju nenapadlo nič šialenejšie než to, čo práve vypočula.

„Smrteľne vážne. Viem, že je to veľmi riskantné, ale musím to aspoň skúsiť. Vás som sa prišiel opýtať, či mi pomôžete alebo nie. Ak odmietnete, samozrejme to pochopím a budem si musieť nejako pomôcť sám, ale v tom prípade by som vás chcel požiadať aspoň o zachovanie tejto veci v tajnosti.“

„Zaskočilo ma to, nepopieram, ale ak budem môcť, pomôžem vám. Ako to teda chcete urobiť? Máte miesto, kde ho budete držať izolovaného? A čo krv? Musí dostať denne aspoň dva litre a čo všetko ostatné? Ako zabezpečíte, aby nikomu neublížil?“ pýtala sa a premýšľala nad všetkým potrebným. Ako sa zdalo, Albus mal väčšinu premyslenú a do detailu jej vysvetlil, ako budú postupovať.

„Naše školské laboratórium bude príliš vzdialené tomuto účelu. Nemali by sme ho ukryť niekde bližšie?“ zaváhala.

„Viete tu o niečom? Ja nie a Škriekajúca búda mi prišla ako najlepší nápad. Navyše, je to blízko školy, kde budeme môcť využívať súkromné laboratórium, v ktorom ma Severus doučoval. On sám mi tiež ponúkol pomoc, čo by rozhodne nemuselo byť na škodu. A ďalšia vec... v škole bude aj moja sestra a môže ho občas navštíviť, keď zaistím, aby sa jej nič nestalo. Myslím, že by im to pomohlo obom.“ vysvetľoval a hoci na neho pozerala trochu pochybovačne, neprotestovala.

„Kedy s tým chcete začať?“ spýtala sa prosto.

„Ešte dnes v noci. Musím ísť za jeho rodičmi a oznámiť im, čo sa stalo. Zatiaľ o tom nevedia a určite budú nahnevaní, že sme im to zatiaľ tajili. Hneď potom pôjdem pripraviť to miesto a zohnať to najdôležitejšie. Musím konať rýchlo, veľa času mu nezostáva. Zajtra sa musí premeniť, do rána by už nevydržal.“ hovoril potichu chlapec.

„Dobre. Zaveďte ma do toho domu a ja to tam pripravím. Vy zatiaľ informujte jeho rodičov a potom za mnou príd' te.“ rozhodla a Albus zachytil v jej hlase niečo dôverne známe. Tá typická rozhodnosť a strohosť, s ktorou ho neraz Severus poučoval a usmerňoval. Zauzavrel si, že od nej vyzvie niečo viac a potom... potom sa spýta Severusa. Ako je možné, že mu nepovedal, že má dcéru? A vlastne, vie o tom vôbec? Keď ich spolu zoznámil, zdalo sa, akoby sa videli prvýkrát v živote. Zostávalo to pre neho záhadou, ktorú sa rozhodol rozlúštiť.

Ako povedala, tak aj spravili. zaviedol ju do Škriekajúcej búdy a ona začala nacičenými pohybmi prútika upratovať jednu miestnosť za druhou. Albus ju chvíľu prekvapene sledoval, kým na neho nepozrela mierne vyčítavým pohľadom a nezamrmlala:

„Na čo ešte čakáte? Informujte Malfoyovcov a čo najskôr sa sem vráťte. Preberieme spolu ochranné kúzla, ktoré tu zavedieme.“

Albus prikývol a premiestnil sa pred panstvo, v ktorom Scorpius býval so svojimi rodičmi.

„Scorpius? Konečne.“ vydýchla Helena, keď začula klopanie na dvere, neuvedomujúc si, že Scorpius by sotva klopal. Bežala otvoriť a prekvapene zostala pozeráť na skormúteného Albusa.

„Albus? Kde je Scorpius? Od včera som ho nevidela, vravel, že bude u vás.“ vravela mierne vyčítavým hlasom.

„Pani Helena, prišiel som vám niečo povedať. Včera sa stala taká nehoda a Scorpius je zranený.“ povedal, keď sa za nimi bezpečne zatvorili vchodové dvere.

„Zranený?“ ozval sa ľadový hlas pána domu vychádzajúci od dverí salónu. Napriek svojmu typickému povýšeneckému postoju a výrazu, ktorý nikdy nezmenil, bolo z jeho hlasu cítiť starosť.

„Dobrý večer. Viete, potrebuje špeciálne ošetrovanie, ktoré mu tu v žiadnej nemocnici nemôžu poskytnúť.“ začal vyhýbavo s historkou, ktorú so Scorpiusom vymysleli.

„Ako? To by som sa na to pozrel, aby mu nepomohli.“ vybuchol a už-už sa chcel niekam rozbehnúť, ale Albus ho zastavil. Sivé oči ho prepaľovali, ale on neustúpil ani o krok. Vedel, že hoci je Draco Malfoy prudký a výbušný, neublížil by mu. Teraz nie. Možno kedysi medzi ním a jeho otcom panovala nenávisť, ale v posledných rokoch svojho života sa s ním Harry zmieril a Draco sa zmenil k lepšiemu. Navonok síce príliš nezmenil svoje správanie, ale keď Harry zomrel, vyjadril ľútosť jeho rodine a dalo by sa povedať, že to myslel úprimne. Keď Scorpius oznámil rodičom, že chodí s Lilly Potterovou, nevyvádzať jeho otec tak, ako keď im prezradil o svojom priateľstve s Albusom. Celkovo ich rodiny v súčasnosti vychádzali navzájom celkom dobre a obe strany boli zmierené so vzťahom svojich detí.

„Pán Malfoy, oni mu nemôžu pomôcť. Nemajú na to potrebné prostriedky, ale ja by som mohol. Viete, svojimi schopnosťami.“ oznámil im Albus.

„Tak na čo ešte čakáš? Prečo nie si pri ňom a nepomáhaš mu?“ osopil sa na neho Draco.

„Draco, upokoj sa a nechaj Albusa, aby nám to vysvetlil.“ zašepkala Helena úplne ochromená strachom o svojho syna.

„Viete, to zranenie je vážnejšie a vyžaduje si dlhodobejšiu a náročnejšiu liečbu, ale verím, že to zvládnem. Preto potrebujem Scorpiusa odviesť niekam do bezpečia, kde budeme mať na to dostatočný priestor. Scorpius o tom vie a súhlasí, ale chce, aby ste ho podporili a než ho odvediem, rád by vás videl.“

„Ako vážne to je?“ spýtala sa potichu Helena.

„Žiaľ, to vám presne nepoviem. Ale urobím všetko, čo je v mojich silách.“ povedal úprimne a pozrel jej do očí zaliatymi slzami.

„Dostane sa z toho?“ spýtal sa už miernejšie aj Draco.

„Urobím pre to všetko.“ prisľúbil Albus a po chvíľke sa konečne premiestnili do nemocnice, kde utrápení rodičia zostali stáť pri posteli svojho syna. Pri pohľade naňho neboli schopí slova. Helena sa roztriasla a kolená sa jej podlomili. Keby ju Draco včas nezachytil, spadla by. Pomohol jej na najbližšiu stoličku a sám sa posadil na posteľ vedľa svojho syna.

„Scorpius?“ oslovil ho takmer nežne. Chlapec na posteli sa pomrivil, a keď otvoril oči, zdal sa byť trochu dezorientovaný. Zbadal Albusa a svojich rodičov a o chvíľu mu došlo, kde je a čo sa okolo neho deje.

„Mami, ocko.“ unavene vydýchol.

„Ach bože, chlapče.“ rozvzlykala sa Helena a zovrela jeho dlaň vo svojej ruke. „Čo sa ti stalo, synček?“ pýtala sa zúfalo.

„To nič, mami. To bude v poriadku.“ chlácholil ju bezvýrazným hlasom. Albusovi v krku rástla hrča a mal čo robiť, aby sa ovládal. Scorpiusovi dochádzali sily a on musel jednat veľmi rýchlo.

„Nevyzerá to tak. Si úplne bledý a slabý.“ skonštatoval Draco.

„To je len tými lektvarmi, ktoré mi dávajú. Sú to nejaké uspávacie prostriedky, preto som trochu unavený. Inak som v poriadku. Hovoril vám to už Albus? Musím na nejaký čas ísť s ním, aby mi mohol pomôcť.“ odpovedal a snažil sa nedať na seba poznať únavu.

„Ako dlho bude trvať tá liečba? Budeme ťa môcť vidieť?“ spýtal sa otec podozrievavo.

„Bude lepšie, keď necháte Albusa, aby robil svoju prácu. Keď budem môcť, prídem domov.“

„Sľubuješ?“ šepla Helena.

„Áno, mami. Vrátim sa.“ povedal rozhodne a pozrel pritom do očí svojho priateľa. Albus to už dlhšie nevydržal, a tak sa radšej vytratil z izby.

Premiestnil sa do škriekajúcej budy, kde už na neho čakala Sandrin. Poobzeral sa okolo seba a nespoznával to tu. V rohu, kde predtým bola polorozpadnutá posteľ, stála teraz veľká dubová rakva. Albus pri pohľade na ňu naprázdno

prehltol. Keď to Sandrin spozorovala, položila mu ruku na rameno a ticho povedala:

„Je to nevyhnutné. Navyše, tak bude bezpečne chránený pred denným svetlom aj keď som sem rozmiestnila tmavé závesy.“ vysvetlila a skutočne, na každom okne visel ťažký zamatový záves, ktorý nedovolí svetlu zvonku preniknúť dnu. Uprostred miestnosti stál stôl a okolo neho štyri stoličky. Na stenách boli rozmiestnené svietniky, ktoré teraz osvetľovali pochmúrne vyzerajúcu izbu. Áno, aj keď tu bolo čisto, stále vyzerala pochmúrne. V každom rohu miestnosti bol uložený strúčik cesnaku, ktorý sa používal na zaháňanie upírov.

„Je to nutné? Neublíži mu to?“ spýtal sa s miernymi obavami.

„Nie, len mu to zabráni opustiť miestnosť. Použila som protipremiestňovacie kúzlo, ktoré zabráni premiestňovať sa von. Okná sú tiež zabezpečené kúzlom i cesnakom, aby nimi nemohol uletieť, ak by sa premenil.“

„Myslíte, že keď tu s ním budeme, bude to bezpečné?“

„Ak budete mať pri sebe toto, tak by vám nemal ublížiť. Pre istotu by som však vždy, než ho pustíte, rozsypala okolo neho do kruhu prášok z divokej ruže.“ povedala a podala mu balíček s akýmsi práškom a strieborný kríž na retiazke.

„Divoká ruža? O tom som nepočul.“ priznal a vzal si od nej, čo mu podávala.

„Nie je to príliš známe, ale dáva sa na rakvu, aby z nej upír nemohol vyliezť. Bude v nej uväznený dovtedy, kým ho z nej niekto nepustí. Teda to by malo tiež zaistiť, aby neutekol. Keď ho budete púšťať, urobte vždy kruh v určitej vzdialenosti od rakvy, aby sa v ňom mohol pohybovať. Kríž by vám mal zaistiť, aby ste sa stihli dostať za hranicu kruhu, kde vám neublíži.“ vysvetľovala a Albus jej za všetko poďakoval. Potom spolu umiestnili ešte pár ochranných kúziel, aby bol v bezpečí nielen Scorpius, ale aj všetci v okolí. Potom už zostávalo jediné. Potrebujú krv premeneného upíra, aby mohli uskutočniť premenu. Bola to tá najzložitejšia časť, ale Albus už vedel, kde hľadať, a tak vyrazil na cestu. Netrvalo dlho a striehol v rohu tmavej uličky, kde sa to všetko odohralo. Nepochyboval o tom, že sa tu nejaký upír znova objaví a on si tu na neho počká.

Kapitola č.12: Premena

Netrvalo dlho a na konci uličky zaregistroval Albus akýsi pohyb. Použil na seba splývajúce kúzlo a dúfal, že bude účinné. V duchu si nadával, že mal pre istotu poprosiť Jamesa, aby mu požičal neviditeľný plášť, ale teraz už bolo neskoro. Odrazu sa v uličke objavila mladá žena, ktorá tadiaľ prechádzala. Albus nepochyboval ani chvíľu, že útok sa blíži. Pevnejšie uchopil svoj prútik a čakal. Našťastie si predtým, než sem prišiel, vzal lektvar na zlepšenie zmyslov, a tak bez najmenších problémov zaregistroval ďalší pohyb a tentoraz i zvuk blížiaceho sa útočníka. Vykročil z tmy a zamieril.

„*Immobillius! Colligat!*“ vykrikol znehybňujúce a zväzujúce kúzlo a zasiahol nimi upíra. Ten zostal strnulo stát a zúrivo gúľal očami hľadáúc odvážlivca, ktorý si dovolil niečo také.

Mladá žena prekvapená a vydesená zároveň nechápala, čo sa okolo nej deje a inštinktívne sa rozbehla preč. Zrejme teda bola v poriadku a Albus si o ňu nemusel robiť starosti. Teraz sa postará o upíra a potom pomôže Scorpiusovi.

„Za toto mi zaplatíš.“ vrčal lapený upír a snažil sa pohryzt' Albusa, ktorý okolo neho prechádzal. Na krku mu visel kríž a on dúfal, že ho to aspoň čiastočne ochráni.

„Máš pravdu, možno zaplatím, ale nie tebe. Ty zaplatíš za tých, čo ublížili môjmu priateľovi.“ odpovedal mu Al a kým zaujal upírovi pozornosť, strieborným nožom ho porezal na ramene. Rana začala okamžite krvácať a Albus poľahky zachytával stekajúce kvapky krvi do fľaštičky od lektvarov.

„Čo to robíš?“ vrieskal upír a snažil sa zbaviť pút, ktoré ho zvierali. Zabudol ale na znehybňujúcu kliatbu, a tak bolo jeho úsilie márne.

„Nič, čo by ti mohlo ublížiť. Len sa neboj, onedlho už nič neucítiš.“ povedal pokojne, a keď mal fľaštičku naplnenú až po okraj, bez milosti sa upíra zbavil.

Unavený Albus sa vrátil domov a bezpečne uložil fľaštičku do svojej tajnej skrýše, aby sa k nej nik nedostal. Ginny ešte nespala, čakala na svojho syna, aby od neho vyzvedela, čo ho trápi. Sadol si k nej na gauč a mlčal.

„Nie si hladný?“ spýtala sa, no on len pokrútil hlavou.

„Dáš si aspoň čaj? Alebo horúcu čokoládu?“ skúšala to ďalej a položila mu ruku na rameno.

„Nerob si starosti, mami, nič nepotrebujem. Čo ty? Ako sa cítiš?“ spýtal sa starostlivo, no z hlasu mu zaznievala veľká únava.

„Už som povedala, že som v poriadku. Mal by si si odpočinúť. Chod' si ľahnúť.“ pobádala ho a on posledný návrh s radosťou počúvol.

„Dobrá noc, mama. Ráno budem musieť odísť veľmi skoro, tak sa nečuduj, ak ma nenájdeš v posteli. A večer na mňa nečakaj, neviem, kedy sa vrátim. Musím vyriešiť niečo dôležité.“ povedal a pobožkal ju na čelo.

„Čo predo mnou tajíš, chlapče? Povedal by si mi to, keby to bolo vážne, však?“

„Prepáč, teraz sa mi o tom nechce hovoriť. Som unavený, ale včas sa všetko dozvieš, sľubujem.“ odvetil a ona s tichým povzdychom sledovala, ako stúpa po schodoch do svojej izby.

Lea práve prezliekla malého Freda z pyžama a posadila ho ku stolu, na ktorom už na nich čakali bohaté raňajky.

„Tak, čo budeš papať, Fred? Dáš si vajíčko alebo hrianku s medom?“ spýtala sa mama.

„Chcem vajíčko.“ odpovedal a netrpezlivo sa pomrvil na stoličke. Už-už sa chcel dostať z maminho dosahu a bežať za Hagridom, ktorý mu sľúbil prekvapenie. Lea mu na tanier naložila raňajky a pobádala ho, aby jedol. Vtom zbystrila. Začula čosi v riaditeľni.

„George! Myslím, že máš v riaditeľni návštevu.“ zakričala smerom ku kúpeľni, z ktorej odrazu vyšiel ryšavý muž upravujúci si práve svoje strapaté vlasy.

„Čože? Kto by to mohol byť tak skoro?“ nechápavo na ňu pozrel a šiel sa pozrieť. Keď však otvoril dvere, našiel za nimi svojho synovca, ktorý sa chystal zaklopať.

„Albus? Čo ty tu tak skoro? Stalo sa niečo doma?“ spýtal sa prekvapene a odstúpil od dverí, aby mohol host' vojsť.

„Prepáč strýko, ale niečo by som potreboval. Ahoj Lea, Fred.“ pozdravil a naznačil Georgovi, žeby s ním rád hovoril osamote.

„Pôjdeme teda ku mne do pracovne?“ spýtal sa a Albus prikývol. Nasledoval Georga do zadnej časti ich bytu, do miestnosti, ktorú využíval ako súkromnú pracovňu, keď nechcel byť v riaditeľni.

„Tak sa posad'. Dáš si niečo?“ ponúkol riaditeľ'.

„Nie. Radšej prejdem rovno k veci. Potreboval by som, aby si dnes uvoľnil Lilly z vyučovania. Ide o Scorpiusa.“ začal Albus a vysvetlil Georgovi celú situáciu vrátane faktu, že by rád využíval na výskum laboratórium za riaditeľňou.

„Takže... ak tomu dobre rozumiem, tak v Škriekajúcej bude nás bude ohrozovať upír, pre ktorého chceš vymýšľať lektvar v mojom laboratóriu.“ uzavrel šokovaný George. „Teda Albus. Ja ako študent som vymýšľal najrôznejšie akcie, ale dovoľm si povedať, že žiadna nebola ani zd'aleka taká nebezpečná a popravde, hlúpa. Uvedomuješ si, do čoho sa púšťaš? Keby sa na to prišlo, bol by z toho vážne škandál. Na to radšej ani nechcem pomyslieť.“ rozhorčil sa George.

„Ja viem.“ ticho zamumlal Albus a previnilo si pozeral na špičky svojich topánok. George sa na neho uprene díval a nakoniec si len povzdychol.

„Ja ti rozumiem, Al. Je to tvoj priateľ a chodí s Lilly. Ale uvedom si, že môžeš ohroziť nielen seba, ale aj ju. Nemysli si, že ju od neho oddelíš. Bude ho chcieť vídať a čo jej povieš? Kvôli bezpečnosti ho bude môcť nanajvýš vidieť a predstav si, že by si ty mal pred sebou Sophiu a nemohol ju objasť, nemohol ju pobožkať... ako by si sa cítil?“

„Strašne. Bolo by to veľmi ťažké a viem, že toto bude ťažké pre nás všetkých, ale nemôžem ho nechať zomrieť. Nie, ak je aspoň malá nádej, že mu môžem pomôcť. Prosím, nechcem, aby si sa na tom akokoľvek podieľal, ale je to blízko školy a rád by som využíval laboratórium...“ nechal vetu nedokončenú.

„To je ti samozrejme k dispozícii, kedykoľvek budeš potrebovať. Vieš najlepšie, že ja sa lektvarom vyhýbam, ako len môžem. Poppy a Lea si všetko potrebné vyrobia na ošetrovni, a keď niečo potrebujú, majú predsa na to profesora lektvarov. Ako často tu teda budeš?“

„Predpokladám, že ja alebo profesorka Danielsová tu budeme takmer každý večer. Budeme sa snažiť príliš neobťažovať ťa.“ vyhrkol chlapec, potešený tým, že ho strýko nakoniec podporí.

„S tým si nerob starosti. Prezradím vám heslo a môžete sa tu pohybovať, ako budete potrebovať. Ale musíš mi niečo sľúbiť.“ povedal rozkazovacným tónom, ktorý používal len občas počas vyučovania.

„Čo také?“

„Budeš opatrný a keby sa ti situácia vymkla spod kontroly, musíš to ukončiť.“ povedal. Albus si povzdychol.

„Že ty si sa na mňa dohodovoril so Severusom?“

„Čože? Aha, nie. So Snapeom som nehovoril, ale ak on od teba požadoval to isté, môžeš si byť istý, že je to nevyhnutné. Severus Snape nikdy nič nerobil bezdôvodne. Musíš si uvedomiť riziká a podniknúť potrebné opatrenia. No, ale nejdem ti tu dávať nejaké kázania. Si dospelý a sám musíš vedieť, čo môžeš a čo nie. Keby si niečo potreboval, daj mi vedieť.“ uzavrel napokon.

„Dnes potrebujem Lilly, aby sa rozlúčili. Musím jej povedať, čo sa chystáme urobiť. Mala by to vedieť.“ zašepkal so zavretými očami a zbieral sily potrebné na ten rozhovor. Netešil sa naň.

„Zariadim to. Bež si dať zatiaľ vedľa raňajky. Predpokladám, že si sa nielen zle vyspal, ale ešte si odišiel z domu bez jedla.“ poslal ho za Leou. „Bez diskusie, to je rozkaz. Inak by som musel informovať tvoju mamu.“ dodal, keď sa Albus chystal namietat'.

„Tak dobre, ale mame, prosím, nič nehovor. Má toho už dosť.“ naliehal a George prikývol. Veľmi dobre vedel, že sestra má starostí nad hlavu. Aj jeho zarmútil Minervin odchod.

Albus ho nechal v pracovni a pridol sa k Lei a Fredovi.

„Dnes idem za Hagridom. Má pre mňa prekvapenie.“ pochválil sa Fred, len čo ho zbadal.

„To je super a nevieš, čo to bude? Ktovie, možno sem zase prepašoval draka, čo ty na to?“ tajomne sa usmial na bratranca.

„Draka?“ žasol malý a civel na Albusa.

„No tak, prestaňte s tými nezmyslami. Žiaden drak v škole nie je, Fred. Radšej rýchlo jedz, lebo ti Hagrid aj s tým tvojím prekvapením utečie.“ zahriakla ich dobrosrdečne Lea. Fred si ako na povel strčil veľký kus chleba do úst, aby mal čo najrýchlejšie prázdny tanier.

„Dáš si kávu alebo čaj?“ obrátila svoju pozornosť na Albusa.

„Dnes asi radšej kávu, vd'aka.“ odpovedal Albus a vzal si od nej šálku naplnenú horúcim nápojom.

„Lilly na teba počká o pol hodiny vo vstupnej hale.“ oznámil George a pridala sa k nim. Rozprávali sa uvoľnene, ale ani jeden už nespomenul to, o čom sa bavili v súkromí a Lea nevyzvedala. Presne o pol hodiny sa Albus stretol so sestrou a na okraji pozemkov sa s ňou premiestnil do Edinburgu, kde sa mala rozlúčiť so Scorpiusom.

„Ako je na tom? Už je v poriadku?“ pýtala sa ho cestou.

„Lilly, je to vážne. Pod'me radšej niekam, kde sa budeme môcť osamote porozprávať.“ povedal a zaviedol ju do prázdnej izby v nemocnici.

„Albus, nestraš ma. Čo sa stalo?“ Na jej tvári sa zjavil nepokoj a strach. Albus odvrátil oči. Bolelo ho, že jej to musí povedať, ale z časti to robí aj kvôli nej.

„Lilly, priviedol som ťa sem, aby ste sa mohli rozlúčiť.“ začal opatrne, ale v mihu zistil, že to neboli najvhodnejšie slová. Kolená sa jej podlomili a len-len, že ju zachytil.

„Rozlúčili? Chceš povedať...“ jachtala a v očiach sa jej ligotali slzy.

„Nie, neboj sa moja. Pomôžem mu. Len je to všetko zložitejšie. Bude sa musieť na nejaký čas ukryť. Ale onedlho ho zase uvidíš. Nebude d'aleko a každý deň ho budem kontrolovať. Môžete si písať, budem každý večer v Bradaviciach, aby som pracoval na lektvare, čo mu pomôže.“ chlácholil ju ako malé dievčatko. Pre neho vždy bude jeho malá sestrička, ktorú musí chrániť.

„Prečo sa musí skrývať? Povedz mi to všetko, Al.“ žiadala ho potichu. Nejasná predstava toho, čo sa chystá, ju desila. Albus vedel, že je zbytočné to tajiť, a tak jej vysvetlil ich plány. Nepovedala nič, cítil len slzy, ktoré mu dopadli na ruku, ktorou ju držal.

„Daj mi na neho pozor. Nechcem ho stratiť. Ani teba nie, buď opatrný.“ povedala po chvíľke ticha a pozrela do jasných zelených očí. Albus v jej očiach postrehol obavy, ale prekryté niečím oveľa väčším. Vďakou. Spoliehala sa na neho a on mohol len dúfať, že ju nesklame.

„Tak už pod'me, bude nás čakať.“ pomohol jej vstať a viedol ju k izbe, kde ležal. Nevyzeral práve najlepšie. Keď však vo dverách uzrel Lilly, tvár mu ožila od radosti a načiahol k nej ruku. So smutným úsmevom k nemu podišla a pobožkala ho. Albus v tej chvíli strnul a začal premýšľať nad tým, čo bude d'alej. Podarí sa mu naozaj vymyslieť lektvar, ktorý vráti Scorpiusa do normálneho života? Bude môcť žiť s jeho sestrou bez toho, aby Albus každú noc netrápil, či sa Lilly nestala jeho obeťou? Snažil sa vyčistiť svoju myseľ, ako ho to učil Severus a vypustiť tieto myšlienky z hlavy. Nechal dvojicu osamote a šiel za profesorkou Danielsovou, ktorá už na neho čakala.

„Máte to?“ spýtala sa ho miesto pozdravu. Siahol do vnútorného vrecka svojho habitu a vytiahol fl'aštičku s tmavočervenou tekutinou.

„Takže sa podarilo? Ste v poriadku?“ pokračovala v kladení otázok.

„Ako sa to vezme. Nie som zranený, ak myslíte na to. Ale rozhodne nemám radosť z toho, čo sa chystáme urobiť.“ odpovedal pravdivo a nevedel, odkiaľ pramenila jeho otvorenosť a bezprostrednosť. Ved' doteraz sa snažil nedať pred nikým najavo, ako mizerne sa cíti. Azda to bolo tým, ako veľmi mu pripomínala Severusa, pred ktorým nemal žiadne tajnosti a nikdy sa mu pred ním nepodarilo nič utajiť.

„Ešte nie je neskoro to zastaviť.“ poukázala, ale on len nesúhlasne pokrútil hlavou. Pochopila. Nečakala by od neho nič iné. Sandrin im objednala čaj a sadla si oproti nemu do kresla. Chvíľu sedeli mlčky, kým sa neozval Albus.

„Viete, že sa na neho veľmi podobáte?“ povedal priamo a zaskočil ju tým.

„Čo prosím?“ snažila sa zakryť svoje rozpaky.

„Ste predsa Severusova dcéra alebo nie?“ spýtal sa.

„Ako ste na to prišli?“ vzdala sa a nedokázala si vysvetliť, čím sa prezradila.

„Ani neviem. Proste mi to došlo, keď som vás videl stáť oproti sebe. On o tom vie?“

„Nie! Teda si aspoň myslím, že nie. Moja matka mu to nikdy nepovedala. Ale aj tak by o mňa nestál.“ povedala zamračene.

„Tak nehovorte. Som si istý, že by bol rád.“ protirečil.

„To neviete. On moju mamu nemiloval, prečo by mal mňa?“ bránila sa a zatvárala sa urazene. Tento rozhovor jej rozhodne nebol príjemný a Albus to vycítil.

„Rozumiem, ale poznám Severusa už niekoľko rokov a uistujem vás, že nie je taký, za akého ho všetci považovali.“ povedal a viac sa k tej veci už nevracal.

„Netuším, aké zásoby máte v tom vašom laboratóriu, preto som si dovoľila zbaľiť niečo zo svojich vecí.“ zmenila tému a až do večera rozoberali svoje možnosti pri príprave lektvaru.

Tesne pred zotmením zašli spoločne do nemocnice, kde oznámili zamilovanej dvojici, že je čas sa rozlúčiť.

„Vezmite Scorpiusa, ja odvediem sestru späť do školy a pripojím sa k vám.“ rozhodol Albus a Sandrin, hoci bola staršia a mala právo protestovať, bez slova urobila, ako jej povedal. Premiestnila sa s chorým chlapcom do veľkej izby v Škriekajúcej búde. Pri pohľade na zariadenie sa striasol od strachu.

„Len pokojne. Všetko je to len pre vašu i našu bezpečnosť. Chceme vám predsa pomôcť alebo nám neveríte?“ oslovila ho mäkko.

„Verím Albusovi a ak on verí vám, nemám ani ja dôvod na pochybnosti. To len...“ pohľadom zablúdil k rakve v rohu.

„Pod'ťe sem a posad'ťe sa, kým nepríde Albus. Potom budeme pokračovať.“ viedla ho k prázdnej stoličke pri stole.

Albus sa k nim pridal asi o pol hodiny, keď sa mu konečne podarilo ako-tak upokojiť sestru.

„Ako sa cítiš?“ spýtal sa Scorpiusa a sám sa tváril, akoby sa mal každú chvíľu zosypať.

„Ujde to, vzhľadom k situácii.“ mávol rukou ledabolo opýtaný.

„Tak teda, tu to je. Musíš to vypiť. Zostaneme s tebou až do rána, potom sa budeš musieť uložiť. Pre istotu ťa ešte zabezpečíme a prideme zase zajtra po zotmení.“ vysvetľoval kamarátovi Al.

„Rozumiem. Prídeš mi dať napit'.“ odfrkol Scorpius.

„Je to nutné. Ale ak si si to rozmyslel, ešte je čas...“ povedal Albus a v hrdle mu rástla hrča.

„Nie, už som sa rozhodol. Urob, čo urobiť musíš. Pod'ťme na to. Mám to vypiť tu?“ spýtal sa a vzal do ruky fľaštičku s krvou upíra.

„Nie, postav sa do toho kruhu a pokús sa v ňom zostať, než to vypiješ.“ usmernil ho a Scorpius urobil, ako mu povedal. Už si prikladal fľaštičku k perám, keď ho Albus zastavil.

„Scorpius... keby... sa to nepodarilo, ja...chcem, aby si vedel, že...“ nedokázal dopovedať skrz nápor emócií.

„Ja viem, Al. Ďakujem ti za všetko.“ usmial sa na neho a vypil fľašku až do dna. Ozval sa zvuk rozbíjajúceho sa skla. Onedlho sa miestnosťou ozval tupý úder, ako chlapcovo telo dopadlo na zem. Tvár sa mu skrivila od bolesti, ktorú prežíval, keď jeho telo umieralo a premieňal sa na netvora. Albus aj Sandrin sa na to pozerali s otvorenými ústami a neschopní jediného pohybu. Odrazu sa ozval zachrípnutý Scorpiusov hlas.

„Krv... potrebujem... piť.“ chrčal.

Kapitola č.13: Dúšok krvi

Na zemi uprostred tmavej miestnosti osvetlenej len slabým svetlom vyžarujúcim zo svietnikov na stenách, ležal mladý chlapec zmietajúci sa v bolesti. Z hrdla sa mu drali rôzne chrčivé zvuky, medzi ktorými občas bolo rozumieť slová ako krv či piť. Nebol však v miestnosti sám. Dve postavy stojace d'alej sledovali celú tú desivú scénu a takmer nedýchali.

„Prosím, potrebujem piť.“ žobronil chlapec na zemi.

Oproti nemu stojaci čiernovlasý mladík sa okamžite prebral z počiatového šoku a namieril prútikom na svoje zápästie. Jemne sykol, keď sa na ňom objavila rezná rana a z nej začala vytekať červená tekutina.

„Čo to robíte?“ vykrikla prekvapená Sandrin.

„Podajte mi ten pohár.“ povedal Albus ukazujúc na sklenený pohár stojaci na stole. Sandrin chmatla pohár zo stola a podložila ho pod Albusovu ruku tak, aby krv netiekla na zem, ale do pohára.

„Ste blázon.“ karhala ho.

„Nebojte sa, počítal som s tým. To stačí, odložte ten pohár.“ povedal a len, čo odtiahla po okraj naplnený pohár, priložil si druhú ruku na svoje zápästie a o chvíľu nebolo po zranení ani pamiatky.

„Ako ste to urobili?“ nevychádzala z údivu a uvedomila si, že sa ho na to chcela spýtať už dávno. Podobným spôsobom predsa vyliečil jej zranenie hlavy.

„Neskôr. Teraz musíme pokračovať.“ zastavil ju a d'alším šibnutím prútika levitoval pohár s tou vzácnou tekutinou smerom ku Scorpiusovi.

„Scorpius, tu je to. Opatrne, napi sa pomaly.“ poučoval ho. Oslovený chlapec sa vrhol na to jediné, čo ho mohlo udržať pri živote a lačne pil dúšok po dúšku.

„Potrebujem viac.“ povedal, keď ho vyprázdnil a odhodil do kúta, kde sa roztrieštil na malé kúsky.

„Nadnes stačí. Zajtra dostaneš d'alšiu, rozumieš mi?“ snažil sa s ním komunikovať, ale Scorpius ho počúval len napoly. Bol upírom len chvíľu, a tak si našťastie ešte dokázal zachovať trochu zdravého rozumu a prikývnuť na súhlas.

„Dobre, teraz si ľahni a odpočívaj. Zajtra zase prideme.“ usmerňoval ho a Scorpius skutočne poslúchol. Len čo za sebou zavrel veko rakvy, použil Albus opäť levitačné kúzlo, aby na vrch Scorpiusovho nového lôžka položil kvet divokej ruže, ktorá mu mala zabrániť vyliezť odtiaľ.

„Tak, to by sme mali.“ uľahčene si vydýchla Sandrin a sťažka dosadla na stoličku pri stole.

Albus z vrecka vytiahol malú fľaštičku s purpurovou tekutinou a trochu si jej nalial do úst.

„Krv dopĺňajúci lektvar. Myslím, že sa mi teraz bude hodiť. Denne mu síce donesieme zvieraciú krv, ale tá ho pri živote dlho neudrží. Musí mať aspoň trochu ľudskej.“ vysvetľoval, keď zachytil jej spýtavý pohľad.

„Budeme sa teda striedať?“ navrhla, ale on rázne pokrútil hlavou.

„O to sa postarám. Od vás žiadam len pomoc s lektvarom. Pre mňa tá trocha krvi nič nie je.“

Sandrin sa rozhodla nehádať s ním. Na túto debatu bude ešte času dost.

„Kedy chcete začať? Hneď teraz alebo až zajtra?“

„Myslím, že ráno múdrejšie večera. Zájdem do hradu dohodnúť sa so Severusom a zajtra, keď skončíte s výukou, mohli by sme začať. Počkám vás, povedzme, o tretej tu?“ rozhodol Albus.

„Dobre. Takže sa uvidíme zajtra. Zatiaľ dobrú noc a pokúste sa trochu vyspať, inak sa s varením môžeme rozlúčiť.“ pokarhala ho mierne. On jej na to len niečo nezrozumiteľné zamrmal a tajnou chodbou sa pustil smerom k hradu. Onedlho už sedel oproti Severusovi, ktorý ho prepaľoval pohľadom.

„Vyzeráš hrozne. Kedy si naposledy spal?“ spýtal sa ho a neskrýval hnev vo svojom hlase.

„Prestaň s tým aj ty, Severus. Nepotrebujem kázanie, ale pomoc.“ unavene mávol rukou chlapec.

„Tak spust’.“ odvrkol starší kúzelník na obraze a prekrížil ruky na prsiach.

„Porad’ mi, ako mu dať vypiť ten lektvar bez toho, aby mu ublížil? Upíry predsa nemôžu okrem krvi nič jesť ani piť.“ odpovedal s povzdychom a dúfal, že mu jeho priateľ pomôže vyriešiť toto dilemma, na ktoré trochu vo všetkom tom zmätku zabudol.

„Chceš povedať, že si na to predtým nemyslel? Nevravel si náhodou, že máš všetko dokonale premyslené?“ sarkasticky si ho doberal.

„Do kotla, Severus. Ja viem, je to veľká chyba, ale stalo sa. Potrebujem pomôcť, lebo ak to nejako nevymyslím, tak ho tým lektvarom zabijem, miesto aby som mu pomohol. Nie som dokonalý, nikdy som ani nebol. Nie som o nič lepší než iní v mojom veku, tak neviem, prečo ma všetci vnímajú ako niečo extra. Chcem proste žiť normálny život.“ rozkričal sa odrazu, ale ku koncu už nevládal.

„Upokoj sa. Tvoje okolie ťa vníma ako výnimočného, pretože to ty si. A teraz nemám na mysli len tvoje schopnosti. To, čo ty robíš pre iných, tak sa obetovať dokáže len málokto. Ty si teraz hlavnou oporou celej svojej rodiny. Odkedy tvoj otec zomrel a brat sa oženil, si hlavou rodiny a tvoja matka i sestry v tebe majú istotu, ktorú potrebujú. A to, čo teraz robíš pre svojho priateľa... Albus, v tomto si po svojom otcovi viac, než si myslíš. On šiel a obetoval svoj život pre blaho celého sveta a ty, hoci si to neuvedomuješ, ideš v jeho stopách. Lenže nesmieš zabúdať sám na seba. Nerob všetko pre iných na úkor vlastného života. Máš pravdu, každý robí chyby, ale to, čo som ti chcel povedať je, že ty robíš chyby preto, lebo si v celej tej veci príliš osobne zainteresovaný a únava ti rozhodne nepomôže k lepším výkonom. Potrebuješ nabráť nové sily a odpútať sa od toho. Ber Scorpiusa ako svojho pacienta, nie priateľa. Potom to pôjde lepšie.“ hovoril potichu Severus a jeho hlboký hlas prenikal až k Albusovej duši. Tie slová ho skutočne upokojovali a on nadobúdval svoju stratenú rovnováhu.

„Čím to je, že vždy vieš, čo máš kedy povedať?“ spýtal sa ho Albus so zavretými očami.

„Dovolím si tvrdiť, že ťa za tie roky poznám a viem, kde máš svoje slabé i silné stránky. Navyše, poznal som aj tvojho otca a hoci on potreboval trochu odlišný prístup, mnohé možno aplikovať aj na teba.“ odpovedal mu so spokojným úsmevom. „Už sa cítiš lepšie?“

„Hej, vďaka. Ale stále trvá problém s tým lektvarom. Pomôžeš mi?“ zaúpel Al.

„Už som nad tým premýšľal. Keďže aj tak musí každý večer dostať krv, použil by som ako základ celého lektvaru dračiu krv. Má silné magické vlastnosti a ak ju chceli použiť na vylepšenie protivlkolačieho lektvaru, myslím, že v tomto prípade bude mať veľmi dobré uplatnenie.“ povedal pokojne učiteľ lektvarov.

„Vidíš, to ma nenapadlo. Dobrý nápad, zajtra to s profesorkou Danielsovou skúsime.“ tvár sa mu na chvíľu rozjasnila, ale o chvíľu úsmev vystriedalo veľké zívnutie. „Myslím, že ťa počúvnem a pôjdem sa vyspať.“ uzavrel nakoniec a pripravil sa na odchod. Vtom si na niečo spomenul a otočil sa na podpätku.

„Ty, Severus, chcel si mať niekedy deti?“ spýtal sa ho. Tmavovlasý kúzelník na obraze strnul.

„Čože? Čo sú to za bláznivé nápady? Ja a deti? Hádam si nikdy nepočul o mojej minulosti a povesti upíra, čo v žalároch vysáva svojich študentov?“ uškrnul sa.

„Prosím ťa, veď ťa poznám. Všetko to bola len pretváрка, tak to na mňa neskúšaj. Tak uvažoval si o deťoch alebo nie?“ zopakoval dôraznejšie. Severus sa zamračil.

„Nie. Nenašiel som ženu, s ktorou by som chcel mať deti. Možno keby...“ odmlčal sa a po chvíli rázne pokrútil hlavou.

„Proste nie, žiadne deti.“ uzavrel a Albus vedel, že toto bude ešte ťažké.

„Tak teda dobrú noc, Severus. Uvidíme sa zajtra.“ rozlúčil sa a použil krb v riaditeľni, aby sa dostal domov a konečne sa hodil do postele. Severus aj Danielsová mali pravdu, cítil sa unavený, a to by mu nebolo veľmi na osoh. Lenže ako sa zdalo, na spánok si mal ešte nejakú chvíľu počkať.

Keď vystúpil z krbu v obývačke, zbadal na gauči sedieť Jamesa, Dianu a mamu. Nevedel si predstaviť, čo mohlo byť dôvodom takto neskorej návštevy, a tak trochu znervóznel.

„No konečne. Kde sa flákaš, Albus?“ privítal ho brat s úsmevom na tvári, a ako si Albus mohol všimnúť, úsmev zdobil tváre všetkých prítomných okrem tej jeho.

„Čo sa to tu deje?“ spýtal sa trochu podráždene a posadil sa do najbližšieho kresla, pretože keby ešte chvíľu stál, nohy by mu zrejme vypovedali službu, taký bol unavený. Očakával vysvetlenie, ale to, čo prišlo, ho v tej chvíli skutočne nenapadlo.

Kapitola č.14: Na čo myslíš?

Albus sedel v kresle a unavene pozeral na brata, ktorý z akéhosi jemu nejasného dôvodu priam sršal radosťou.

„Tak čomu vd'áčíme za vašu návštevu a hlavne tomu, že na mňa čakáte v túto neskorú hodinu?“ spýtal sa znovu.

„Teda, ty máš ale náladu. Sophia ti snád' dala kopačky, že si taký namosúrený?“ doberal si ho James.

„Veľmi vtipné, tak už to vyklop.“ nenechal sa vytočiť. Bol taký unavený, že na hádku s bratom nemal síl, hoci inokedy by mu tú poznámku len tak nedaroval.

„No dobre teda, mama už to vie, ale ty sa nezdáš príliš zvedavý. Možno by sme to mohli nechať na inokedy.“ ošíval sa James trochu urazene. Štvalo ho, že brat neprejavil viac záujmu.

„No tak, James. Prestaň ho trápiť. Nevidíš, že je unavený?“ zastala sa Albusa Diana.

„Vd'aka, aspoň niekto ma tu chápe.“ usmial sa na ňu mladší Potter. „Tak mi to povedz ty, Diana, lebo od tohto tu by som sa to nedozvedel ani do rána a vážne som už unavený na podobné žarty.“ povzdychol si.

„No vieš, sme tu, lebo sme chceli, aby ste to vedeli ako prví.“ povedala s tajomným úsmevom a významne pozrela na svojho muža. Albus napriek tomu, že bol bystrý a často pochopil veci skôr, než boli vyslovené, len v očakávaní pozeral tu na jedného a hneď zas na druhého.

„Teda Al, ty si fakt tupec. Budeme mať dieťa.“ nevydržal to už James a vykrikol.

„Čože?“ žasol Al a hneď sa spamätal. Konečne pochopil dôvod tých záhadných úsmevov a bratovu dobrú náladu. „To je skvelá novinka. Blahoželám vám obom.“ povedal a objal svoju švagrinú a bratsky potľapkal Jamesa po ramene. „Veľa šťastia vám prajem. Ale ak dovoľíte, vážne už pôjdem spať.“ ospravedlnil sa a na potvrdenie svojich slov zoširoka zívól.

„Dobrá noc, Al. Dobré sa vyspi.“ zasiahla konečne aj mama, keď že James už-už otváral ústa, aby čosi povedal. Albus len zakýval na pozdrav a stúpál hore schodmi.

„Čo mu je? Nezdal sa byť príliš nadšený.“ mračil sa.

„Samozrejme, že bol nadšený. Videl si, že bol unavený. Myslím, že má nejaké starosti.“ zastala sa Ginny mladšieho syna.

„Aké starosti?“ vmiesila sa Diana.

„Neviem, nič mi nechce povedať.“ pokrútila hlavou a v duchu si vyčítala, že jednou z tých starostí je určite aj ona sama.

„Prosím ťa, Albus je len unavený zo školy a zrejme mu chýba Sophia. To bude všetko.“ zľahčoval James, ale okamžite stíchol, keď videl mamin pohľad.

„Nemysli si, že Albus nemá vlastné problémy. Bud' rád, že o niektorých veciach nevieš. Ty máš teraz vlastnú rodinu a staráš sa o ňu, ale tvoj brat na seba prebral všetku zodpovednosť za túto.“ povedala Ginny trochu vyčítavo.

„Ale ved' sa o vás starám, pomáham vám, ako to len ide.“ bránil sa James.

„To áno, ved' netvrdím, že na nás zabúdaš. Ale je to tvoj brat, kto je tu denne a rieši problémy, ktoré nastávajú v tejto rodine. Ty máš zodpovednosť za Dianu a za to dieťaťko, ktoré spolu čakáte a ja to chápem. Ale tvoj brat cíti potrebu sa o nás starať a dozeráť na nás.“ vysvetľovala Ginny.

„Mami, je niečo, čo by som mal vedieť? Stalo sa niečo o čom neviem?“ spýtal sa podozrievavo.

„Nič vážne a už je to vyriešené. Ale prosím, nabudúce nezľahčuj problémy svojho brata. Ani ty, ani ja nevieme, čo za tým všetkým je.“ prosila a James pod jej káravým pohľadom len poslušne prikývol. Až doteraz bola Diana potichu a nemo sledovala ich rozhovor.

„Myslím, že by sme sa už mali vrátiť domov. Rada som vás videla.“ ozvala sa teraz a lúčila sa s Ginny.

„Zajtra mám v práci voľno. Nechcete prísť aj s dvojčatami na návštevu?“ pozvala ju a Ginny vd'ačne pozvanie prijala.

„Tak už pod', James. Premiestni nás.“ pobádala manžela a postavila sa vedľa neho, aby sa ho chytila. James si ju opatrne, ale pevne privinul na svoju hrud' a po tichom zamúlení niečoho, čo znelo ako prianie dobrej noci a potom sa obaja premiestnili.

Zabralo len pár minút, kým Ginny upratala použité šálky a šla si ľahnúť.

Keď sa v malom jednoposchodovom domčeku na okraji malej dedinky objavili dve postavy, hodiny na kostolnej veži

práve odbíjali dve hodiny ráno.

„To už je toľko?“ preľakol sa James a pustil Dianu.

„Veru. Mal by si ísť spať, aby si bol ráno fit.“ odpovedala a nasledovala ho do spálne. Bola to veľká miestnosť so stenami v pastelových farbách. Diana, ktorá sa kvôli strate svojich schopností nemohla venovať povolaniu v kúzelníckom svete, sa naplno venovala umeniu. V ich dome snád' nebola miestnosť, ktorú by nezdobil jej obraz a pokiaľ šlo o steny, jedna farba sa jej zdala fádna. Preto boli steny v izbách aspoň dvojfarebné s rôznymi kombináciami. V miestnosti dominovala veľká manželská posteľ, pod oknom stál stolík so zrkadlom a v dvoch rohoch boli postavené skrine. Z izby viedli spojovacie dvere priamo do kúpeľne, v ktorej práve zmizol James.

Keď však o chvíľu neskôr ležali vedľa seba v spoločnom objatí, spánok ich obchádzal a odmietal dosadnúť na ich viečka.

„Nad čím premýšľaš?“ spýtala sa Diana.

„Nad tým, čo povedala mama. Ak som to dobre pochopil, stalo sa niečo o čom neviem a zrejme nešlo o žiadnu hlúposť, ak sa tým Albus trápi. Myslíš, že sa o ne málo starám? O mamu a dievčatá?“

„Nie, nemyslím. Staráš sa o ne. Dohliadaš na to, aby im nič nechýbalo a boli v poriadku.“ odpovedala a hladkala ruku, ktorou ju objímal.

„Tak prečo to vravela?“ zachmúril sa.

„Ty môj hlupáčik. Ona ti predsa nič nevyčítala. Povedala ti len, že odteraz tvoju úlohu hlavy rodiny prevzal Albus a nemáš podceňovať jeho starosti, ktorých má už zrejme dosť.“

„Hm. A nad čím uvažuješ ty?“ zmenil predmet rozhovoru.

„Premýšľam o nás.“ priznala. „A o našom dieťati.“

„Čo sa deje?“ zbystril pozornosť.

„Vieš, uvažovala som.... myslíš, že bude moták ako ja?“ vyslovila konečne nahlas. Tuhšie si ju k sebe pritiahol a pobozkal ju do vlasov.

„Ty nie si moták a v tom je rozdiel. Ty si svoje schopnosti mala a prišla o ne, zatiaľ čo moták ich nikdy nemal.“ vysvetľoval jej ako už mnohokrát predtým.

„To je jedno, som na tom teraz rovnako. Ale čo naše dieťa?“ otočila sa, aby mu videla do tváre. V slabom svetle mesiaca, ktoré prenikalo dnu pootvoreným oknom, sa odrážala jeho vážna tvár. Už to nebol ten chlapec, do ktorého sa zaľúbila. Bol to dospelý muž, zodpovedný, spoľahlivý a hlavne milujúci.

„Myslím, že na také veci je ešte skoro. Ale aj keby to malé nebolo kúzelníkom, budem ho milovať tak, ako milujem teba. Je to naše dieťa, plod našej lásky a ja si neviem predstaviť, žeby som ho mal rád len preto, že bude vedieť čarovať.“

„Skutočne?“ šepla.

„Pochybuješ snád'? Aj keby náš syn alebo dcéra v živote nezobrali prútik do ruky, nikdy by pre mňa neznamenalí nič o menej. To ťa uistujem.“ povedal úplne vážne a ona po tomto uistení konečne spokojne zaspala v jeho náručí.

Kapitola č.15: Pod kontrolou?

Slnko už bolo vysoko na oblohe, keď sa Albus konečne zobudil. Uvedomil si, že zrejme prešvihol niekoľko prednášok, ale svet sa kvôli tomu nezrúti. Vošiel do kúpeľne a opláchol si tvár studenou vodou. Kruhy pod očami už našťastie zmizli, keďže si doprial aspoň trochu pokojného spánku a načerpal nové sily, ako mu radil Severus. Rýchlo sa prezliekol a zišiel po schodoch do kuchyne, kde už ho čakali lákavé raňajky.

„Dobré ráno.“ pozdravil mamu a na uvítanie jej dal letmý bozk na líce.

„Zdá sa, že si sa konečne poriadne vyspal a máš lepšiu náladu.“ skonštatovala s úsmevom a sadla si ku stolu oproti nemu.

„Prepáč, ak som bol nevrlý, ale mám teraz trochu starosti. Budem sa snažiť, aby som vás tým veľmi neobťažoval.“ ospravedlňoval sa.

„Ty ma svojimi starosťami nikdy neobťažuješ, Al. Možno by ti naopak pomohlo, ak by si sa mi zdôveril. Ale nebudem na teba naliehať, keď budeš chcieť, rada ťa vypočujem.“ povedala mu a naliala mu do pohára čerstvú kávu.

„James sa na mňa asi trochu nahneval, však?“ spýtal sa zronene.

„Myslel si, že ťa tá správa príliš nenadchla, ale ubezpečila som ho, že si len unavený.“

„To áno, včera som už vážne sotva vnímal.“ prikývol. V tom okamihu sa z vonku prirútili usmievavé dievčatá a vrhli sa svojmu bratovi okolo krku.

„Pod' sa s nami hrať, Al.“ žobronila Elisabeth.

„Áno, povozíš nás na metle? Prosím, prosím.“ pridala sa k nej Marry-Ann.

„Nechajte brata, aby sa najedol a oddýchol si. Zrejme bude musieť ísť do školy.“ zahriakla ich mama, ale Albus sa len spokojne usmieval.

„Len ich nechaj. Do školy som už aj tak zaspal a do tretej mám čas. Takže hurá na metly, vy čarodejnice malé.“ zasmial sa veselo a hnal ich do záhrady. Ginny vyšla za nimi a o chvíľu už sledovala, ako Albus vo vzduchu robí rôzne piruety vždy s jednou zo sester, zatiaľ čo druhá sa s nadšením prizerala.

„To bolo super.“ rozplývala sa Annie, keď zosadla z metly a tvár jej žiarila nadšením.

„Teraz ja, teraz ja.“ dožadovala sa aj druhá a Albus sa už po ňu naťahoval, aby ju usadil pred seba.

„Poriadne sa drž, inak ťa z tej metly zhodím.“ žartoval a ona pevne rúčkami chytila metlu. „Letíiiiiiiiiiiiiiiiiime.“ kričal, keď sa s ňou vzniesol do vzduchu a ona pišťala nadšením.

Asi po hodine, keď sa obe vystriedali aspoň trikrát, dosadol Albus do záhrady a unavene sa hodil do trávy. V mihu boli obe pri ňom a začali ho štekliť.

„Dost! Nechajte ma! Pomoooooooooc!“ smial sa a s ním aj Ginny, ktorá sa prišla pozrieť, čo sa to vonku vlastne deje.

„Mami, mami. Pod' nám pomôcť.“ volali ju dvojčatá a nepúšťali Albusa zo svojho zajatia.

„Nechceš mi povedať, že si neporadíš s dvoma malými dievčatami, Albus.“ podpichla ho mama a on na ňu porazenecky pozrel.

„Vzdávam sa. Premohli ste ma. Len už prosím prestaňte.“ žobronil, keď po chvíľke dostával do brucha kŕče od smiechu. Tentoraz už zakročila aj Ginny, ktorá nasilu odtrhla dievčatá od Albusa a poslala ich do domu, aby sa prezliekli, pretože ich už čaká Diana.

„Smeješ sa.“ skonštatoval pri pohľade na mamu a sám sa spokojne usmieval.

„To vďaka vám.“ odpovedala. „Pôjdeme za Dianou, včera vrela, že bude celý deň doma sama, a tak jej budeme robiť spoločnosť.“ zmenila tému.

„To je dobre, nechcem, aby si trávila všetok čas sama doma. Ja už tiež budem musieť ísť a asi sa zdržím dlho, nečakaj ma. Pozdravuj Dianu a odkáž jej aj Jamesovi, že som tou ich novinkou veľmi nadšený a keby potrebovali pomoc...“

„Samozrejme, poviem im to.“ usmiala sa a šla hore skontrolovať dvojčatá, ktoré sa práve pri skrini hádali, ktoré šaty si oblečú.

„Ja chcem tieto.“ ukazovala Annie na belasé šaty, zatiaľ čo Lis chcela nohavice a tričko.

„Tak si oblečte každá čo chcete a je to.“ rozhodla za nich mama, hoci vedela, že táto jej snaha je márna. Obe dievčatá totiž väčšinou, keď niekam šli na návštevu, trvali na tom, že pôjdu oblečené rovnako, aby ich ľudia horšie rozoznávali. Bola to taká ich hra a ony sa ňou naozaj bavili. Nakoniec sa Annie prispôsobila svojej sestre a šli v červených nohaviciach a bielom tričku s vyšitou zlatonkou uprostred.

„Hm, tak sa mi zdá, že jedno famfrpálové družstvo bude mať onedlho malý problém.“ skonštatovala Ginny pri pohľade na ne a pokrútila hlavou.

„Tak pod'me, vy dve.“ súrila ich a vstúpila s nimi do krbu a premiestnila sa do domu svojho staršieho syna.

Albus si pred odchodom doprial sprchu, ktorá ho trochu vzpružila a premiestnil sa do Škriekajúcej budy o trochu skôr, než bol dohodnutý s profesorkou. V tmavej miestnosti so zatiahnutými závesmi sa od večera nič nezmenilo a on si vydýchol. Profesorka Danielsová na seba nenechala dlho čakať a bez zbytočných rečí sa vydali tajnou chodbou do hradu. Mlčky šli až do riaditeľne, pozdravili sa s Georgom a prešli hneď do laboratória.

„Ahoj Severus.“ pozdravil najprv Albus, hneď po ňom zamumlala aj Sandrin pár slov na pozdrav.

„Dobrý deň.“ odvetil Severus a odložil knihu, ktorá mu spočívala na kolenách. „Vidím, že si ma počúvol a konečne sa trochu vyspal.“ skonštatoval neutrálne a Albus len mierne prikývol.

„Takže, myslím, že by sme mali najprv premyslieť možné prísady.“ navrhol a ukázal Sandrin voľné kreslo, v ktorom zvyčajne sedával on. Sám si priniesol iné a postavil ho trochu bokom.

„Severus, vravel si, že by sme mohli použiť dračiu krv ako základ. Myslíš, že to bude fungovať?“ overil si jeho včerajšie predpoklady.

„Nevidel by som v tom žiaden problém okrem jedného.“

„A to?“ spýtal sa Al.

„Povedala by som, že profesor Snape má na mysli jej dostupnosť. Nie je to práve najbežnejšia prísada a ak sa má lektvar variť každý deň...“ vmiesila sa do rozhovoru Sandrin a dúfala, že ju ten strašný muž na obraze nespáli svojím prenikavým pohľadom.

„Presne tak. Preto si myslím, že by ste mali pripravovať lektvar v čo najväčšom množstve s minimálnou spotrebou tejto vzácnej ingrediencie.“ odobril Snape a pozorne si ju prezeral.

„Fajn, tak to by sme mali. Tým by sme zahnali jeho nevyhnutnosť mať prísun krvi každý deň. Čo ďalej? Ako ochrana proti nemu sa používa okrem iného cesnak. Možno, keby sme pridali nejaký do lektvaru, vytvoril by si voči nemu imunitu.“ navrhol a obaja jeho učitelia sa nad tým zamysleli.

„Pokiaľ ho nechceš zabiť, odporučil by som ti len pár kvapiek cesnakového vývaru.“ navrhol Snape a Sandrin prikývla.

„To by šlo. Potrebujeme tiež niečo na potlačenie jeho agresivity, niečo...povedala by som, že vrbenka by tomuto účelu mohla vyhovieť.“ Len čo to dopovedala, pozrela raz na jedného, raz na druhého. Albus sa tváril súhlasne a možno potešene, že im to spolu zatiaľ tak ide, ale na tvári Severusa Snapea sa nedalo nič spoznať. Bol uzavretý v sebe a dokonale ovládal každú črtu svojej tváre, aby na sebe nedal pred cudzím človekom poznať jediný náznak súhlasu, či naopak protestu.

Takto to trvalo ešte veľmi dlho, kým prebrali zoznam základných zložiek lektvaru. Najťažšie bolo prísť na niečo, čo by poskytlo ochranu pred slnečným svetlom, takže túto časť zatiaľ odložili a usúdili, že možno tento problém vyrieši nejaké kúzlo, ktoré k lektvaru pripoja.

„Moja sesternica pracuje v skupine ľudí, ktorí sa zaoberajú výskumom nových kúziel, možno by nám mohla pomôcť. Zajtra jej skúsím napísať.“ povedal akoby nič Albus.

„A môžeš mi prezradiť, čo jej asi tak napíšeš? Drahá sesternica, mám kamaráta upíra, nepoznáš nejaké kúzlo, ktorým ho zachrániš?“ posmieval sa mu Severus a Sandrin sa jeho uštipačné poznámky zdali nanajvýš nevhodné v tejto situácii. Ako sa však zdalo, Albus si z nich nič nerobil. Ba naopak, zdalo sa, že je to bežný spôsob komunikácie medzi nimi.

„Poviem jej, že by som potreboval pomôcť s istým výskumom, na ktorom v rámci školy pracujem s profesorkou Danielsovou. Ved' nakoniec, ona sama tiež robí výskum, takže to určite pochopí. Ale Viktória by pochopila aj variantu, ktorú si predostrel ty.“ uškrnul sa Al.

„Uvidíme.“ pokrčil ramenami Severus.

„Potrebujem si uvariť ešte Krvdoplňujúci lektvar a už pôjdeme, Severus.“ oznámil svojmu priateľovi a postavil sa ku stolu.

„Na čo potrebuješ práve tento lektvar? Nechceš mi tvrdiť, že robíš to, čo si myslím.“ zavrčal Severus zo svojho obrazu a prepaľoval ho pohľadom.

„Presne tak. Ale nerob si starosti, mám to pod kontrolou.“ odvetil nezaujato chlapec a pokračoval v práci. Sandrin sa k nemu postavila z druhej strany a so zaujatím ho sledovala. Už pri ich spoločných hodinách si všimla jeho zručnosť a presnosť, ktoré ju uchvacovali. Napokon sa posadila späť do kresla a ukradomky pozerala smerom k mužovi, ktorý bol jej otcom. Keď zachytil jej pohľad, snažila sa vymyslieť nejaký námet ku konverzácii.

„Albus je skutočne nadaný chlapec a v lektvaroch sa naozaj vyzná.“ začala opatrne.

„Áno, má talent. Jeden by neveril, že prvé dva-tri roky bol v lektvaroch naozaj mizerný.“ odpovedal pohotovo, ale nespúšťal z nej zrak.

„Áno. Vrável mi, že všetko čo vie, sa naučil od vás. Vskutku zaujímavé.“

„Nemyslím. Keď je to raz v človeku, je len otázkou, ako to v ňom prebudiť a rozvíjať. Albusov problém bol v sústredení. Býval roztržitý, a preto robil nezmyselné chyby.“ bavil sa s ňou celkom nenútene. Hovoril predsa o svojom priateľovi a navyše zdieľali spoločný názor na Albusa, takže s tým nemal najmenšie problémy.

„Hotovo!“ ozvalo sa od stola, kde práve chlapec upratal na miesto aj poslednú prísadu a zazátkoval fľaštičku.

„Idete za ním?“ spýtal sa Severus.

„Áno. Vieš, čo potrebuje.“ prikývol Albus a zamieril k dverám.

„Bud' opatrný.“ povedal miesto pozdravu Severus a s tichým povzdychom si vzal zo stola knihu, ktorú predtým odložil.

„Toto nemôže dopadnúť dobre.“ zamrmľal sám pre seba a pohlúžil sa do čítania.

Keď sa vrátili do Škriekajúcej budy, privítal ich tlmený buchot na veko rakvy.

„Zdá sa, že chce von.“ poznamenala Sandrin a v ruke pevne zovrela svoj prútik. Albus prikývol a tiež sa pripravil. Dprostred kruhu, ktorý bol vytvorený z prášku z divokej ruže hodil mŕtveho zajaca, ktorého chytil ned'aleko Zakázaného lesa a levitačným kúzlom odsunul veko tak, aby sa Scorpius mohol dostať von. Ten veľkou rýchlosťou vyskočil von a nedbajúc na ochranný kruh, ktorý ho mal zadržať, sa vrhol priamo na prekvapeného Albusa.

Kapitola č.16: Ty a ja

Albus celú scénu pozoroval ako v spomalenom filme. Videl svojho priateľa vyliezť z rakvy a prejsť ochranným kruhom bez toho, aby mu to nejakým spôsobom ublížilo. Videl tesáky, ktoré chcel Scorpius zabodnúť do jeho krčnej tepny a uskočil pred nimi v poslednej chvíli. Miesto zubov sa mu do krku zaryli ostré nechty a zanechali po sebe dlhý hlboký škrabanec, z ktorého začala po kvapkách stekať krv. Scorpius, ktorý dopadol na podlahu len o kúsok ďalej než prekvapený Albus, zacítil krv a nebyť pohotového zásahu Sandrin, bol by sa na neho opäť vrhol. Teraz však sedel omráčený a spútaný v opačnom rohu miestnosti a ona okolo neho sypala nový prášok, ktorý by ho mal zadržať. Potom podišla k Albusovi, ktorý sťažka dýchal a rukou si pridržal ranu na krku.

„Ste v poriadku?“ spýtala sa ho s obavou v hlase.

„Nič to nie je.“ zamrmľal.

„Toto nie je hra, ukážte mi to, pozriem sa.“ povedala rozhodne a odtiahla mu ruku. Nenaskytol sa jej práve pekný pohľad na krvácajúcu ranu.

„Je to dosť hlboké.“ skonštatovala a mávnutím prútika ranu zacelila. Prestala krváčať, no Albusovi na krku zostala dlhá jazva.

„Ďakujem.“ zašepkal a postavil sa konečne na nohy. Len čo nadobudol stratenú rovnováhu, pristúpil k spútanému a mierne omráčenému Scorpiusovi.

„Čo to vyvádzate? Práve sa vás pokúšal zabiť.“ okríkla ho Sandrin a zadržala ho za okraj habitu. Bez slova sa jej vytrhol a opatrne postupoval ďalej.

„Má pravdu, Albus. Nepribližuj sa, nedokážem sa ovládať.“ zavrčal Scorpius.

„Si v poriadku?“ spýtal sa Albus a pozorne ho sledoval.

„Myslíš, že to vôbec ide? Potrebujem krv, Albus! Je to neznesiteľné, prosím, pomôž mi.“ odpovedal a Albus mu hodil zajaca, čo ležal na zemi.

„Toto...“ ukázal na zajaca a podišiel k stolu, aby opäť naplnil pohár vlastnou krvou a podal mu ho, „...ti musí stačiť, kým prideme na ten lektvar. Snaž sa to vydržať, Scorpius.“ šepkal Albus, keď zacelil ranu na zápästí a uvoľnil jeho putá. Scorpius sa vrhol na pohár i mršinu, čo mu ležala pri nohách, ale jeho hlad to úplne nezahnalo.

„Je to lepšie.“ zaklamal, a keďže už bol aspoň ako tak schopný ovládať sa, presunul sa do kruhu pri svojej novej posteli.

„Ty si v poriadku?“ spýtal sa Albusa, skúmavo si prezerajúc škrabanec na jeho krku. „Prepáč, to som nechcel.“ zúfalo sa zosunul na podlahu. „Povedz kamarát, čo sme to urobili? Je zo mňa netvor, čo chce zabiť najlepšieho priateľa.“

„Som v poriadku, nič to nie je.“ upokojoval ho a nenápadne pohľadom sprážil profesorku Danielsovú, ktorá sa ešte stále tvárila pohoršene.

„Nie si netvor, onedlho budeš opäť v poriadku. Robíme to, aby sme ti pomohli. Ty sa tým netráp, len sa snaž to vydržať.“ prihovárал sa mu z bezpečnej vzdialenosti. Scorpius len mierne prikývol.

„Ako sa má Lilly?“ spýtal sa zmučeným hlasom.

„Chýbaš jej. Len čo nájdem spôsob, ako dostať tvoj stav pod kontrolu, budeš ju môcť vidieť.“ prisľúbil.

„Nie!“ vykrikoval a oči sa mu rozšírili od strachu. „Nevod' ju sem, nechcem jej ublížiť.“

„Neboj sa, neohrozil by som ju ani teba, takže by som ju priviedol až vtedy, keď by som si bol istý, že nič nehrozí.“ vysvetlil a Scorpius prikývol.

Napokon sa ešte chvíľu rozprávali, Albus sa vypytoval na jeho stav a pocity, aby mohol lepšie zvážiť prípravu lektvaru. Tesne po polnoci sa rozlúčili a Albus so Sandrin vyšli von hlavnými dverami, keďže budova bola chránená proti premiestňovaniu zvnútra.

„Zdá sa, že dnes som to trochu nezvládol.“ priznal sklúčene.

„Len trochu?“ spýtala sa podráždene a Albus akoby počul Severusa, ktorý ho kára ako neposlušného žiacka. „Musíte si uvedomiť, že v tejto hre ide o životy. Nielen môj a váš, ale aj mnohých ďalších.“

„Ja viem, nabudúce budem opatrnejší.“ sľúbil pokorne.

„V to dúfam. Takže sa uvidíme zajtra v rovnakom čase? A tiež dúfam, že kvôli tomu nebudete zanedbávať školu, bola by to veľká škoda.“ povedala a než stihol čokoľvek vysvetliť, premiestnila sa preč.

Albus sa však nevrátil domov. Hoci si to odmietal priznať, bol ešte trochu otrasený z toho, ako po ňom Scorpius skočil a vedel, že v ten večer by nezaspal. Teda aspoň nie sám. Potreboval útechu, pohladenie... niečo, čo mu môže poskytnúť len jediná osoba. Neváhal a o pár minút už posielal svojho patrona k Sophiinmu oknu. Nemusel dlho čakať a vyklonila sa z okna, aby mu zamávala. Hoci to napriek tme nemohol vidieť, tušil, že jej tvár zdobí nadšený úsmev. Naznačila mu, aby šiel k dverám a tam potichu čakal.

Zjavila sa vo dverách ako víla. Mala na sebe len jemnú nočnú košielku a on si pomyslel, že jej v nej musí byť zima.

Miesto pozdravu sa mu vrhla okolo krku a nežne ho pobožkala. S nadšením sa pridala a opätoval jej bozky, akoby boli to jediné, čo ho drží pri živote.

Keď sa od seba odtrhli, aby sa nadýchlí, tajomne sa usmiala a chytila ho za ruku. Viedla ho do domu ponoreného v tichu a tme a on zaváhal.

„Naši nie sú doma. Sme tu len ty a ja.“ povedala, keď zbadala jeho rozpaky. Ešte stále na ňu pozeral trochu podozrievavo, ale túžba byť s ňou zvíťazila. Prekročil prah dverí a zavrel za sebou. Obklopila ich nepreniknuteľná tma, no jedny pery našli tie druhé a oni sa nechali unášať do sveta, v ktorom nie sú starosti, bolesť ani trápenie. Do sveta, v ktorom existujú len oni dvaja a ich vzájomná láska.

Opäť sa od seba na chvíľu odtrhli a ich oči si už privykli tme. Cítil, ako sa jemne chveje vzrušením a tuhšie ju k sebe pritiahol. Jej oči v tme žiarili a on si vychutnával možnosť sa do nich vpíjať. Nežne ju hladkal po vlasoch a ona pritom slastne zavierala oči. Avšak šibalské ohníčky, ktoré v nich horeli, prezrádzali, že chce viac. Viedla ho za ruku po schodoch až do svojej izby.

Bola to jediná izba, v ktorej teraz svietilo tlmené svetlo. Keď sa jej bozky presunuli z pier o kúsok nižšie, všimla si čerstvý škrabanec na jeho krku a na mieste stuhla.

„Čo sa ti stalo?“ spýtala sa ustarane.

„To nič. Len malá nehoda so Scorpiusom.“ vysvetlil jej.

„Scorpius? Nechceš mi povedať, že...“ roztriasla sa, tentoraz však od strachu. Vzal jej tvár do dlaní a pozrel do jej nádherných hnedých očí.

„Nie, je to len škrabnutie, nič viac.“ uistil ju a ona mu uverila. Opatrne prešla po rane najprv prstom, neskôr perami. Podvolil sa jej a chvíľu mu trvalo, kým si uvedomil, čo chce. Netušiac ako, ocitli sa pred posteľou a v jej očiach sa zračila otázka.

„Nemali by sme...“ protestoval chabo, ale ona sa len zvodne usmiala, čím ho dokonalo odzbrojila.

„Hádám sa ma len nebojíš? Bez problémov sa púšťaš do pokusov s upírmí, a keď sa ocitneš sám so mnou...“ nedokončila, pretože ju umlčal bozkom.

„Nebojím sa, len to nechcem uponáhľať.“ odvetil, no ona sa len ticho zasmiala a odstrčila ho od seba, takže stratil rovnováhu a chtiac-nechtiac dopadol do mäkkej postele.

Stála pred ním ako bohyňa v jemnej polopriesvitnej košielke a odrazu si nemohol spomenúť, prečo to vlastne protestoval. Túžba bola mocnejšia než rozum. Stiahol ju k sebe a o chvíľu sa opäť spolu vznášali k výšinám sveta, ktorý patrila len im dvom.

Kapitola č.17: Povedať pravdu?

Ginny v tú noc napriek tomu, že Albus nechcel aby ho čakala, presedela takmer celý čas na gauči v obývačke. Nemohla spať a chcela na neho predsa len počkať. Okolo jednej hodiny po polnoci jej viečka oťaželi a zaspala. Až keď ráno našla správu, ktorú jej poslal pomocou letaxu, uvedomila si, že vôbec neprišiel domov. S povzdychom si pomyslela, že si toho na seba berie priveľa a mal by si trochu odpočinúť. Rozvinula zvitok a jej starosti boli na chvíľu preč.

Ahoj mami,

prepáč, že som sa včera nevrátil domov, ale zdržal som sa u Sophie. Práve som na ceste do školy, takže sa doma zastavím poobede. Dúfam, že je všetko v poriadku.

S láskou Albus.

Správa, že bol večer so Sophiou, ju potešila. Azda aspoň táto mladá dievčina dokáže Albusa rozptýliť, aby sa úplne nestratil pod náporom všetkých povinností, ktoré si nabral na svoje ramená.

Ginny už dávno zistila, že Albus je v láske opatrný. Kým ešte chodil do Bradavíc, mal len jednu známosť, teda aspoň o ktorej vedela, a tak nepochybovala, že po troch rokoch to so Sophiou myslí vážne. Tak ako s Dianou, aj so Sophiou si hneď padli do oka a vychádzali spolu ako dobré priateľky. Ginny si vlastne zatiaľ nemohla sťažovať na výber partnerov svojich detí. Lilly so Scorpiusom sú spolu už tiež nejakú dobu, a keďže sa Malfoyovci s Potterovcami viac menej zmierili, nestálo ich vzťahy nič v ceste.

Odložila list a pomaly sa došuchtala do kúpeľne, aby si dopriala osviežujúcu sprchu. Vlažná voda ju dokonale prebrala a dodala jej silu na ďalší deň. Hneď potom pripravila dvojčatám raňajky a premýšľala, čo všetko v ten deň chcela urobiť. Akékoľvek však boli jej plány, zmarila ich nečakaná návšteva.

Keď Ginny zbadala Helenu s kruhmi pod očami a vpadnutou tvárou, takmer svoju priateľku nespoznala.

„Helena, pre Merlina, čo sa stalo?“ spýtala sa znepokojene a viedla značne rozrušenú Scorpiusovu matku dnu.

„Ahoj, Ginny.“ pozdravila bezvýrazným hlasom. Posadila sa na stoličku a len mlčky sedela.

„Helena...“ oslovila ju znovu Ginny, ale stretla sa len s chabou reakciou. Priateľka na ňu uprela oči zaliate slzami a bolo vidieť, ako veľmi sa premáha, aby nezačala plakať.

„Uvarím ti čaj.“ rozhodla Ginny a dala variť vodu. Keď v tom okamihu zbehli dole dvojčatá, ihneď ich zahнала aj s raňajkami do izby.

Položila na stôl pred Helenu šálku zeleného čaju a opäť skúsila zistiť, čo sa stalo.

„Je Albus doma? Ja... viem, že je Albus veľmi dobrý liečiteľ, ale... aj tak sa bojím. Keď som ho videla naposledy, bol taký bledý a slabý... ani nevieme, čo sa mu stalo a odvtedy o ňom nemáme žiadne správy.“ jachtala Helena, no Ginny bola zmätenejšia než predtým.

„Upokoj sa, Albus je teraz v škole. O čom to hovoríš? Čo sa komu stalo? Je niečo s Dracom?“ napadlo ju. Helena však len zamietavo pokrútila hlavou a odpila si z čaju.

„Predsa Scorpius. Albus ho vzal niekam na to liečenie, ale netušila som, že to bude tak dlho trvať, a že sa nám ani neozve.“ vysvetľovala a Ginny už naozaj ničomu nerozumela.

„Scorpius je chorý?“ spýtala sa.

„Ty to nevieš? Boli sme za ním pred pár dňami v tej nemocnici pri Albusovej škole v Edinburgu a Albus tvrdil, že tam pre neho nemôžu nič urobiť, ale on by mohol. Vezme ho vraj niekam, kde sa bude môcť venovať jeho liečbe. Tak som sa prišla spýtať, ako pokračili.“

„Aha, to mi Albus nepovedal. Je teraz skoro stále preč, doma sa dlho nezdržiava. To bude preto, že je so Scorpiusom. Určite za ním chodí pravidelne každý deň po škole.“ snažila sa ju upokojiť a sama premýšľala nad tým, čo Scorpiusovi je, keď to vyžaduje špeciálnu liečbu. Ved' Albus dokáže vyliečiť takmer všetko bez nejakého zdržiavania. Začala tušiť, že toto všetko nebude len tak. Všetmožno sa pokúšala Helenu utešiť a ubezpečiť ju, že všetko bude v poriadku, ale ju samotnú hlodali pochybnosti. Napokon spolu strávili takmer celý deň a spoločnosť im robili veselé dvojčatá, ktoré ich

dokonca dokázali rozosmiať.

Albus medzitým so Sophiou sedel na prednáškach a snažil sa sústrediť. Ešte nikdy mu to nerobilo taký problém ako dnes. Čo bolo príčinou?

Jedným z dôvodov bol, samozrejme, Scorpius, ale v tejto chvíli jeho myseľ zamestnávali spomienky na včerašiu noc. Bolo to krásne a on na to nemohol prestať myslieť. Počas celého vyučovania si so Sophiou vymieňali zalúbené pohľady. Keď po skončení školy muselo prísť lúčenie, ani jednému sa do toho nechcelo.

„Naozaj musíš ísť?“ spýtala sa prosebne.

„Musím.“ prikývol.

„A prídeš zase večer?“ prosila ho a v očiach sa jej zračila neskutočná túžba.

„Toto mi nerob.“ šepol a pobožkal ju. Nenávidel sa za to, čo sa jej chystal povedať, ale inak sa nedalo.

„Dnes to nejde.“ odpovedal smutne, ale ona pochopila. Naučila sa tolerovať jeho povinnosti a byť trpezlivá. Nevyčítala mu nič a len mlčky čakala, kedy sa u nej zase objaví. Bola si istá, že jej raz všetky stratené chvíle vynahradí.

„Tak už bež.“ popohnala ho a povzbudzujúco sa na neho usmiala. Ešte raz ju na rozlúčku pobožkal a premiestnil sa domov.

Keby bol tušil, že len, čo sa doma ukáže a zasypú ho mama a pani Malfoyová hromadou otázok, asi by šiel rovno za Scorpiusom. S veľkým sebazaprením uistil Helenu, že Scorpius sa má lepšie než naposledy, ale žiaľ, nie je možné, aby ho videla. Síce mu to chvíľu trvalo, ale s Ginninou pomocou to napokon zvládol a Helena sa konečne o trošku pokojnejšia vrátila domov.

Len, čo Ginny s Albusom osameli, vrhla na neho spýtavý pohľad.

„Vysvetlíš mi to?“

„Prepáč mami, teraz na to nie je vhodný čas. Musím sa ísť postarať o Scorpiusov lektvar a potom musím za ním. Ak chceš, počkaj na mňa večer a všetko ti vysvetlím.“ povzdychol si.

„A môžem sa spoľahnúť, že mi povieš pravdu?“ premeriavala si ho neveriacky.

„Síce sa mi do toho veľmi nechce, keďže sama máš vlastných starostí dost, ale áno, poviem ti všetko.“ slúbil a premiestnil sa na miesto, kde sa mali stretnúť s profesorkou Danielsovou.

Pokiaľ šlo o výskum nového lektvaru, nepostúpili o nič viac než noc predtým. Našťastie aspoň ich návšteva u Scorpiusa dopadla lepšie než ten predošlý večer. Albus bol opatrnejší a aj Scorpius sa lepšie dokázal ovládať. Keďže Albus netúžil opäť čeliť Helene, požiadal svojho priateľa, aby jej napísal list. Nejaký čas teda mlčky sedeli a počúvali škrabanie brka o pergamen. Keď sa potom lúčili, pripravoval sa Albus psychicky na rozhovor s matkou. Netušil, ako to prijme a mohol len dúfať, že ho v jeho rozhodnutí podporí. Záležalo mu na jej názore a nechcel by robiť niečo za jej chrbtom. Práve preto sa rozhodol, že je na čase ju zasvätiť.

Kapitola č.18: Pokus – omyl

Keď sa vrátil domov, Ginny už ho čakala. V obývačke bolo príjemne teplo a ona sedela v kresle a čítala si. Pri pohľade na ňu mal v tej chvíli Albus pred očami obraz svojich rodičov, ktorí tu spoločne sedávali pred krbom dlho do noci a zhovárali sa. Neraz ich takto našiel, keď sa náhodou v noci zobudil.

Ginny vzhliadla od knihy, keď ho začula a privítala ho vľúdnym úsmevom.

„Budeš teraz chodiť domov vždy tak neskoro? Ak chceš, pokojne môžeš zostať v Edinburgu so Sophiou.“ povedala pokojne, mysliac si, že všetky noci trávi jej syn so svojou priateľkou.

„Lenže ja nechodím za Sophiou, mami.“ začal a sadol si oproti nej.

„Takže chodíš takto večer naozaj za Scorpiusom?“ spýtala sa ustarane.

„Áno. Je to totiž trochu komplikované a inak než v noci k nemu nesmiem.“

„Čo tým myslíš?“ tentoraz už sa jej hlas chvel nervozitou a rástla v nej divná predtucha.

„Mami, Scorpius je upír.“ zamumlal tak potichu, že si nebola istá tým, čo počula. Keď nič nevravela, len na neho nechápavo pozrela, pustil sa do obsiahlejšieho vysvetľovania.

„Albus, to predsa...“ pozerala na neho s otvorenými ústami. Chlapec vstal z kresla a sadol si k jej nohám. Chytil ju za ruku a pozrel jej do očí. Keď videla odhodlanie a rozhodnosť v jeho zelených očiach, ktoré tak veľmi pripomínali Harryho, vedela, že akékoľvek jej protesty sú zbytočné.

„Ja viem, je to riskantné a asi šialené, ale chcem mu pomôcť. Je to môj priateľ a on s Lilly...“

„Pre Merlina, Albus. Chceš povedať, že Lilly je so Scorpiusom? Ty jej dovolíš stýkať sa s upírom? Vieš dobre, že proti Scorpiusovi som nikdy nič nemala, ale je to upír.“ zúfala si vystrašená matka.

„Upokoj sa!“ chlácholil ju Albus. „Lilly sa s ním naposledy videla ešte než sa premenil a nepustím ju k nemu, kým si nebudem istý, že jej nič nehrozí.“

„Ale čo on? Vieš, k čomu si ho odsúdil? Teraz to možno ešte nesie statočne, ale časom... pamätám si, aké výčitky mal Teddyho otec Remus. Odmietal Doru len preto, že bol vlkolak a nechcel jej ublížiť. A to sa premieňal len pri splne, ale Scorpius je upírom každú noc. Viem, že keby zomrel, Lilly by to veľmi zasiahlo, tak isto aj nás ostatných, ale...“

„Nehovor to, mami. Prosím, nie. Viem, čo sa mi snažíš povedať, ale už sa stalo. Vzal som na seba tú zodpovednosť a urobím všetko, aby som mu pomohol.“ zastavil príval jej protestov.

„A čo Helena a Draco? Na tých ste nemysleli? Vieš, ako by som sa cítila ja, keby sa niekomu z vás niečo stalo? A Scorpius je ich jediný syn a ani nevedia, čo sa deje.“

„Je to pre nich lepšie, keď nevedia...“ zamumlal. Ginny pozerala na jeho strápenú tvár a bolo jej ho nesmierne ľúto.

„Berieš toho na seba veľa, chlapče. Musíš mi niečo slúbiť.“

Albus si spomenul na to, čo mu povedal každý a vlastne od neho vyžadovali všetci to isté. Má byť opatrný a v prípade potreby musí urobiť, čo je treba. Lenže Ginny myslela na niečo iné. Vedela, že ak má niekto túto situáciu vyriešiť a Scorpiusovi pomôcť, tak to dokáže jedine on. Trápilo ju však niečo iné.

„Chodíš do školy, staráš sa o Scorpiusa a už to je dost. Nechcem, aby si sa trápil ešte aj kvôli mne.“ povedala rozhodne a on na ňu prekvapene pozrel. Chystal sa niečo namietat, ale zastavila ho.

„Som v poriadku, to minule bol naozaj len omyl. Keby sa dialo niečo naozaj vážne, rozhodne budeš prvý, kto o tom bude vedieť. Ale ty sa musíš občas aj vyspať. Takže buď zostaneš v Edinburgu, keďže by si asi nerád zameškal školu, alebo popros strýka Georga, či môžeš zostať v hrade. Tu si príliš neoddýchneš a len sa stresuješ, ako to všetko stihnúť.“

„To nie, to je v poriadku.“ namietal.

„Albus, viem že si zostal doma len kvôli mne. Nemáš zrejme čas vídať sa so Sophiou inak, než v škole. Ja ti nechcem prihábať starosti popri tom všetkom, čo teraz riešiš.“

„To akože nemám chodiť domov?“ spýtal sa šokovaný Albus. Ginny sa potichu rozosmiala.

„No vidíš, že si unavený. Nie, neznamená to, že nemáš chodiť domov. Si tu doma a príď kedykoľvek chceš, ja budem len rada, ale nechcem, aby si sem chodil s pocitom, že musíš prísť na nás dohliadnuť. Ja aj tvoje sestry sme v poriadku, skutočne.“ vysvetlila mu.

„Aha. Ale ved' ja chodím domov preto, že chcem.“ vravel, ale jeho tvár zalial rumenec. „No dobre, chcem byť s vami, aby som si bol istý, že je všetko v poriadku. Ale tak by to malo byť, nie?“ pozrel na ňu a ona si povzdychla.

„Občas mám pocit, že si v tomto ohľade snád horší než tvoj otec.“ povedala a obaja sa zasmiali. „A teraz už choď“

spať. O ktorej musíš ísť do školy?"

„Zajtra si môžem urobiť voľno.“ odpovedal a unavene zívól.

„Výborne, takže sa poriadne vyspíš. Dobrú noc, Albus.“

„Dobrú noc, mami.“ rozlúčil sa a dal jej pusú na tvár. Potom vyšiel po schodoch. Cestou do svojej izby nakukol do izby dvojčiek, ktoré spokojne spali, a tak aj on pokojne mohol zložiť svoju hlavu na mäkký vankúš a nechať sa unášať do ríše snov.

Jedného večera na sklonku novembra, keď Albus so Sandrin vychádzali z riaditeľne s novým variantom lektvaru pre Scorpiusa, vyšla spoza rohu Lilly a zastúpila im cestu.

„Čo tu robíš, Lilly? Už je dávno po večierke.“ pokarhal ju brat. Až doteraz sa mu viac menej úspešne darilo sestre vyhýbať. Denne od nej dostával listy, v ktorých ho prosila, aby mohla Scorpiusa vidieť, no on si nebol istý, či je to bezpečné. Prvý variant lektvaru, ktorý sa im konečne podaril minulý týždeň, Scorpiusovi nevyhovoval. Albus samozrejme nechcel experimentovať priamo na ňom, a tak ešte raz navštívil tmavú uličku v Edinburgu. Dalo by sa povedať, že na neznámeho upíra pôsobil lektvar celkom dobre. Držali ho pár dní v jednej z prázdnych miestností Škriekajúcej budy, keďže tá už bola chránená kvôli Scorpiusovi. Keď sa ani po troch dňoch u upíra neobjavili žiadne vedľajšie účinky, ba naopak, lektvar znížil jeho hlad po krvi a dotýčný sa ponúkol, že s nimi bude naďalej spolupracovať na vývoji, aj keď to znamenalo, že sa stal ich pokusným králikom, ako s obľubou sám seba označoval.

Samuel, tak sa ten upír volal, býval obchodníkom a potom sa, čo ho napadol upír a premenil sa, pridal do ich spoločenstva. Poznal medzi ostatnými aj pár tých, čo ešte nemali myseľ celkom zatemnenú zabíjaním a presvedčoval ich, že ak by sa im podarilo ten lektvar skutočne vyvinúť tak ako plánujú, mnohí by oň určite záujem prejavili.

Asi po týždni, ktorý strávil Samuel užívaním lektvaru sa Albus rozhodol podať ho aj Scorpiusovi. Lenže očakávané zlepšenie sa nedostavilo. Scorpius začal trpieť nevoľnosťou a cítil sa oveľa horšie. Mohli byť radi, že ho to rovno nezabilo. To ich však priviedlo na myšlienku, že vymyslieť lektvar tak, aby bol účinný na každého upíra rovnako, bude takmer nemožné.

Práve v ten večer sa chystali dať Scorpiusovi nový variant, ktorý, samozrejme, predtým vyskúšal aj Samuel a rovnako ako predtým, pocítil ešte väčšie zlepšenie.

„Chcem ho vidieť, Albus. Prosím! Vyhýbaš sa mi, neodpovedáš na listy... je to s ním naozaj také zlé?“ spýtala sa Lilly.

„Scorpius je v poriadku, skúsime niekoľko variantov lektvaru a ešte sme, žiaľ, neprišli na nič, čo by zabralo. Nechcem, aby si tam chodila. Teraz to nie je bezpečné.“ odporoval jej brat.

„To už nebude nikdy, uvedom si to. Aj keď vymyslíš ten hlúpy lektvar, Scorpius zostane upírom. To sa nikdy nezmení a ja budem žiť v neustálom strachu o neho.“ vzlykala Lilly, neschopná ďalej v sebe dusiť svoje pocity. Sandrin sa nenápadne vzdialila a nechala ich osamote. Keď však zašla za roh chodby, začula vzd'ľajúce sa kroky. Niekoľko ich zrejme sledoval a teraz sa dal na útek. Už-už sa za ním chcela rozbehnúť, ale začula za sebou kroky. Bol to Albus s Lilly, ktorá sa skrz slzy konečne trochu usmievala. Sandrin hneď pochopila.

„Si si istý, že je to dobrý nápad, Albus?“ spýtala sa pochybovačne.

„Ja neviem, Sandrin. Ale možno má pravdu, možno to nikdy nebude dostatočne bezpečné a ja jej to nedokážem odmietnuť.“ odpovedal. Oslovil ju krstným menom a premýšľal, ako to znelo. V ten večer ho totiž požiadala, aby prestal s tým oficiálnym oslovením - pani profesorka, keďže spolu trávia viac času ako spolupracovníci než ako učiteľka a žiak. „Tak pod'me, inak sa tam tí dvaja zbláznia.“ vyzvala ich a pri slove dvaja sa Lilly viditeľne zachvela. Albus jej prezradil, že okrem Scorpiusa je v Škriekajúcej búde aj Samuel. Ten však už nie je nebezpečný, pokiaľ si nezabudne vziať svoju dennú dávku lektvaru.

Keďže si Albus neželal, aby Lilly zostala vonku sama a dnu ju odmietal pustiť skôr, než sa presvedčí, že je všetko v poriadku, zostala s ňou Sandrin pred starým rozpadnutým domom. Albus najprv skontroloval Samuela. Postarší muž sedel v rozpadajúcom sa kresle a niečo čítal.

„Ahoj, Sam. Všetko v poriadku?“ spýtal sa Albus, keď vošiel dnu s prúťikom v pozore.

„Ahoj, Albus. Samozrejme, lektvar som si zobral, ak sa pýtaš na to.“ odpovedal a na jeho prepadnutej tvári sa zjavilo niečo, čo nápadne pripomínalo úsmev.

„To je dobre, takže nič nepotrebuješ? Dnes chceme vyskúšať lektvar u Scorpiusa, takže tu budeš musieť zostať sám. Ale snád' zajtra sa k nám môžeš pridať.“

„Isteže, nerob si starosti. Kdesi som tu našiel túto mudlovskú knihu. Vraj Kladio na čarodejnice, veril by si tomu?“

pokrútil pohoršene hlavou a pohrúžil sa do čítania.

Chlapec teda obozretne vošiel do druhej miestnosti, naplnil Scorpiusovi pohár svojou krvou a odklopil veko rakvy.

„No konečne, už som myslel, že ma tu dnes necháš zavretého celú noc.“ zavrčal blond'avý chlapec. Jeho plet' bola ešte bledšia než zvyčajne. Vpadnuté oči a kruhy pod nimi mu dodávali priam desivý výraz. Bez slova vzal do ruky pohár a vypil ho do dna.

„Prepáč, chystali sme pre teba ten lektvar a potom sa nám do cesty postavila taká malá prekážka.“ vysvetľoval, ale neprezradil, že tou prekážkou myslel Lilly čakajúcu pred domom.

„Myslíš, že to bude fungovať?“ spýtal sa, keď po chvíli pokojne sedel na stoličke pri stole.

„Trošku sme upravili jeho zloženie. Skús len dva hlty a uvidíme.“ podával mu zazátkovanú fľaštičku. Scorpius ho počúvol a naklonil si fľaštičku k perám. Tvár sa mu skrivila a Albus zbystril pozornosť.

„Nabudúce by si mohol pridať nejakú príchuť. Možno malinovú alebo jahodovú.“ povedal Scorpius s úškrnom.

„Haha, veľmi vtipné. Tak čo?“ spýtal sa Albus.

„No, zatiaľ....“ nestihol dopovedať. V poslednej chvíli dobehol k očarovnému vedru, do ktorého zvracal naposledy keď skúšal prvý variant. Albus nemeškal a naplnil ďalší pohár svojou krvou. To jediné minule zabralo a dúfal, že to pomôže aj teraz. Pomohlo. V tej chvíli si Albus niečo uvedomil a rozhodol sa zajtra niečo skúsiť.

„Takto sa asi nikam nedostaneme.“ povedal unavene Scorpius, keď sa trochu opláchol a sadol si vedľa neho. Aspoň, že svoju chuť po krvi už dokázal trochu kontrolovať.

„Niečo ma napadlo, hneď zajtra to vyskúšame. Uvidíš, to zvládneme. Chce to len čas.“ utešoval ho Albus a pomyslel si, že je dobre, že priviedol Lilly. Tá jediná teraz môže Scorpiusovi pomôcť, aby neprepadol depresii.

„Vieš, tá malá prekážka, o ktorej som hovoril, že nás zdržala...tak tá čaká vonku.“ povedal mu s úsmevom Albus.

„Čože? Chceš povedať, že... To nejde, na teba som si už zvykol a dokážem sa ovládať, ale keď tu bude ona... bojím sa.

Nevod' ju sem!“ vystrašene cúval dozadu.

„Ty ju nechceš vidieť?“

„Že nechcem? Celé noci netúžim po inom, ale nechcem jej ublížiť.“ povedal so zúfalstvom v hlase.

„Scorpius, dokážeš sa ovládať dosť dobre, takže to určite zvládneš. Navyše, zostanem tu s vami, keby sa niečo zvrátilo a okamžite ju odtiaľto odvediem pri náznaku nebezpečenstva.“ vysvetlil Al.

„Naozaj? Určite to pôjde? Chcem povedať...skutočne ju môžem vidieť?“ jachtal a tentoraz jeho oči po dlhom čase nevyzerali prázdne.

„Idem po ňu. Pre istotu by to možno chcelo urobiť kruh z prášku sušených ruží.“ navrhol Albus a Scorpius sa bez protestov postavil na miesto, kde kruh tvorili. Netrpezlivo prešľapoval z nohy na nohu a čakal, kedy sa vo dverách konečne zjaví tá, po ktorej tak veľmi túži.

Kapitola č.19: Posledná prísada

Lilly nervózne chodila sem a tam popred dom pod bedlivým dohľadom Sandrin Danielsovej.

„Už ste niečo vymysleli?“ spýtala sa jej.

„Áno, zistili sme to najzákladnejšie, teraz už len zostáva prispôbiť to tak, aby to vyhovovalo aj Scorpiusovi.“ snažila sa ju povzbudiť.

„Takže bude v poriadku?“ nádejala sa Lilly.

„Samuel, to je ten druhý, ktorý nám ochotne pomáha skúšať nové veci, sa zdá byť v poriadku. Keď si vezme lektvar, môžeme s ním presedieť hoc aj celú noc bez obáv, žeby nás napadol. U Scorpiusa je to zatiaľ trochu komplikovanejšie, ale je len otázkou času, kým sa to vyrieši. Verte mi!“

„Hm. Vravíte celú noc. Znamená to, že denné svetlo stále nedokáže zničiť?“

„Nepodarilo sa nám zatiaľ nájsť vhodnú zložku do lektvaru, ktorá by toto dovoľovala. Ale váš brat už na niečom pracuje. Dajte mu šancu, aby vám dokázal, že je skutočne dobrý v tom, čo robí.“ zastala sa Sandrin Albusa.

„Ja nepotrebujem žiaden dôkaz. Viem, že je Albus skvelý. Ako brat a aj ako liečiteľ.“ povedala pokojne a vyrozprávala Sandrin príhodu s Blakatórom, kedy ju a ďalších šesť dievčat Albus zachránil svojim protijedom. Učiteľka nevychádzala z úžasu. V tom sa vo dverách objavila chlapcova čierna hlava a volal ich dnu.

„Už sa na teba teší.“ šepol sestre do ucha.

„Myslím, že vás nechám osamote. Nepochybujem, že to zvládnete. Keby bolo treba, som u Sama.“ povedala Sandrin Albusovi a ten vďačne prikývol. On sám sa bude cítiť nieisto pri tomto stretnutí, ale jeho prítomnosť bola nevyhnutná kvôli bezpečnosti. Vstúpili do dverí a pri pohľade na Scorpiusa sa Lilly podlomili kolená. Albus ju však pevne držal a nenechal ju spadnúť.

„Lilly, strašne si mi chýbala.“ povedal Scorpius. V tej chvíli sa Lilly chcela rozbehnúť a vrhnúť sa mu do náručia, ale bratove pevné ruky ju zastavili.

„Prepáč, ale to nepôjde. Pod' sem a sadni si.“ ukázal na stoličku, ktorá stála neďaleko Scorpiusa, ale zároveň v bezpečnej vzdialenosti. Z hrdla sa jej vydral slabý vzlyk, ale poslúchla. Scorpius si tiež sadol a nežne ju utešoval. Albus sa postavil do najvzdialenejšieho rohu miestnosti, aby im doprial aspoň trochu súkromia, ale neustále bol v strehu s prútikom pripraveným.

Ticho sa zhovárali asi dve hodiny, pričom obom pukali srdcia z toho, že sedia tak blízko seba, ale nemôžu sa ani len dotknúť jeden druhého, niečo ešte objat' sa, či dať si pusu.

„Mala by si ísť. Musíš sa vyspať, ráno máš predsa školu.“ dohovárať jej Scorpius, keď ignorovala Albusa, ktorý ju už ťahal preč.

„Kedy ťa zase uvidím?“ spýtala sa nesmelo.

„Neboj sa, nebude to dlho trvať. Albus už je blízko.“ klamal jej, aby ju utešil. Ona sa napokon poddala a dovolila bratovi, aby ju odviezol späť do školy. Keď odchádzal, zaklopal na dvere Samovej izby a oznámil Sandrin, že odchádza a stretnú sa zase zajtra u Severusa.

Na druhý deň sa stretli v laboratóriu za riaditeľňou a Severus so Sandrin zasypali Albusa všemožnými otázkami o tom, aký účinok mal včera lektvar na Scorpiusa.

„Bolo mu z neho ešte horšie než minule.“ odpovedal im popravde.

„Do trola.“ zahromžil Severus a buchol pästou do stolíka, na ktorom ležalo množstvo kníh. „Myslel som, že to bude fungovať. Nenapadá ma žiadna iná možnosť.“ mrmlal nahnevane.

„Ja som v to tiež dúfala.“ potichu hlesla Sandrin.

„Ach, tak vy ste dúfala? Prepáčte mi vážená, ale ja vlastne nevidím dôvod, prečo sem každý deň chodíte. Aj tak tu nič nerobíte, len postávate a dirigujete Albusa, ako má postupovať, pričom zjavne ani neviete, či to bude účinné alebo nie.“

Pretože inak by ste tomu verila a nie v to dúfala." zrukol Severus a prepaľoval Sandrin pohľadom. Už nejaký čas mu ležala v žalúdku, najmä preto, že to bola hlavne ona, kto Albusovi radil a on bol ten, ktorého odsunuli na vedľajšiu koľaj.

„Hlavne, že vy sa zapájate najaktívnejšie.“ odsekla mu Sandrin, ale vzápätí si uvedomila, akú hlúposť povedala.

„Ja na rozdiel od vás nemám tú možnosť, inak by som, samozrejme, neváhal. Myslím, že na začiatku ste prišla s úmyslom Albusovi pomáhať a zapojiť sa do výskumu, nie ho tu...“

„...Som jeho učiteľka a snažím sa Albusa ako svojho žiaka niečo naučiť.“ skočila mu do reči. Tým, že bude pracovať samostatne sa naučí najlepšie.“

„Samozrejme, ale...“ začal Severus, ale v tom zasiahol Albus.

„Prestaňte! Obaja!“ zahriakol ich a zmlkli.

„Uvedom si Albus, že je tu zbytočne.“ prerušil ticho Severus.

„Nie, Severus. Nie je tu zbytočne. Potrebujem pomoc od vás oboch a pokiaľ ide o to, že pracujem sám, tak si to bol ty, kto ma učil spoliehať sa len na seba, takže aj keby Sandrin chcela pomôcť, vieš dobre, že ju nenechám. A ty by si mal byť tiež rád, že tu je.“

„Ja? Čo už len ja môžem mať z jej prítomnosti?“ spýtal sa pohrdavo a prekrížil si ruky na prsiach, ako to s obľubou robieval.

„Severus, prestaň, než povieš niečo, čo by ťa neskôr mohlo mrziť.“ zmiernil trochu Albus, keď videl výraz v Sandrinej tvári. Až doteraz si myslel, že Severus s ňou vychádza celkom dobre, ale ako sa ukázalo, bola to opäť pretváрка.

„Nemyslím, že by ma mohlo mrziť čokoľvek, čo poviem tejto žene.“ sarkasticky poznamenal.

„Krucinál Severus, prestaň s ňou hovoriť takýmto spôsobom.“ okríkol ho teraz už naozaj vytočený Albus.

„Prečo by som mal?“ nedal sa Snape. Sandrin len ticho sledovala ich slovný zápas a nevedela, či je bezpečné tu naďalej zostávať. V tom však prišlo to, čoho sa obávala.

„Lebo je to tvoja dcéra, ty idiot. Lenže ty si taký zaslepený, že si to ani po pár mesiacoch nepostrehol.“ vychrlil zo seba Al.

„Neviem, čo tým sleduješ.“ vrčal hrozivo Snape a teraz to bol Albus, kto si vyslúžil jeho najhrozivejší pohľad. „Ja nemám žiadne deti.“ povedal a v tej chvíli obaja zaznamenali pohyb pri dverách. Keď sa obzreli, boli v miestnosti sami. Albus si sadol do kresla a zložil hlavu do dlaní.

„Si spokojný?“ spýtal sa Severusa.

„Neviem, čo tým myslíš, ale zdá sa, žeby sme si my dvaja mali pohovoriť.“

„Ty si to vážne nepochopil? Vtedy, keď som sa ťa pýtal, či si niekedy chcel mať deti... Ona je naozaj tvoja dcéra. Že si to o nej nevedel, nič nemení na fakte, že si jej otec.“

„Hovoríš úplne z cesty. Ona nemôže byť moja dcéra.“ nesúhlasne krútil hlavou.

„Skutočne? To mi chceš tvrdiť, že si žil celý život v celibáte?“ posmešne si ho doberal.

„Nie, ale nikdy som nemal žiaden dlhodobý vzťah.“

„Pre Merlinove najvyt'ahanejšie gate, najlepší učiteľ lektvarov a on nevie, že na to stačí jedna noc?“

„Nemyslíš, že si ma dnes pourážal viac než dost?“ odvrkol Severus a z tohto rozhovoru naozaj radosť nemal.

„Prepáč, že som ťa nazval idiotom. Ale Severus pochop to, ona je tvoja dcéra či chceš alebo nie. Je ti podobná viac, než si myslíš. Nielen po fyzickej stránke, ale aj v správaní. Síce by to nemohol zhodnotiť nikto, kto ťa nepozná tak dobre ako ja, ale je to tak. Je autoritatívna, prísna, ale spravodlivá, je naozaj bystrá a v lektvaroch skvelá odborníčka. To, že ma sekíruje, ako si sám povedal mi nevadí, pretože to isté si robil ty, keď si ma učil. Otvor oči, Severus, a pozri sa na ňu.“ naliehal Albus, ale Snape sa stále mračil.

„Ako dlho o tom vieš?“

„Stačilo mi raz vidieť vás dvoch vedľa seba a nemal som najmenšie pochybnosti. Tak som sa jej na to spýtal.“ odpovedal Albus už pokojným hlasom. Zdalo sa, že hlavný nával Severusovej zlosti už prekonali a je čas na fázu - vysvetlenie.

„Čo ti na to povedala?“

„Tej matka vraj bola tvoja spolužiačka. Nezachoval si sa k nej pekne, keď si od nej po spoločnej noci odišiel. Vraj to bolo na rozlúčkovom večierku v siedmom ročníku. Keď zistila, že je tehotná, odišla do Francúzska. Vedela, že by bolo zbytočné ti niečo vraviť, tak sa o Sandrin starala sama. Chcela ju vraj dať do Bradavíc, ale bolo to v čase, keď si tu učil a ona ťa nikdy viac nechcela vidieť. No a rozhodne k tomu dopomohla aj tvoja povest.“ vysvetľoval, čo sa dozvedel od Sandrin.

„A ty tomu všetkému veríš?“

„Čomu? Tej povesti o tvojej minulosti či tej, že si bol taký kretén a nechal by si ju samu s dieťaťom, keby si o tom vedel?“ doberal si ho.

„Nebud' hlupák. Veríš jej, že je moja dcéra?“ spýtal sa Severus.

„Verím. Keby som sa jej na to nespýtal sám, asi by to nikdy nikomu nepovedala, ale chcela ťa spoznať. Myslím, že jediné, čo chcela, bolo zistiť, či sú všetky tie reči o tebe pravdivé.“

„Neviem.“ pokrčil Snape ramenami.

„Vieš, ja neverím tomu, žeby si sa na ňu vykašlal. Ak si ju nemiloval a bol to naozaj len úlet, asi by si s ňou nezostal, ale keby si vedel, že máš dcéru, nevzdal by si sa jej.“

„Ako to môžeš vedieť?“ neodpustil si Snape, ktorého teraz hlodali pochybnosti, ako by sa v tej chvíli skutočne zachoval. Bola to doba, v ktorej urobil mnohé nesprávne rozhodnutia.

„Pretože si mi dovolil nahliadnuť ti do duše. Poznám ťa viac, než si myslíš, Severus. Môžeš sa za svoju masku skrývať, ale mňa neoklameš. Zachoval by si sa čestne a tvoje svedomie by ti nedovolilo to dieťa zavrhnúť. Tak to neurob teraz, keď si dostal druhú šancu.“ poradil mu Albus.

„Mám pocit, že tú som práve premárnil.“ zamrmľal.

„Všetko sa dá, keď sa chce. Porozprávej sa s ňou, keď sem nabudúce príde.“

Snape sa na neho zamračene pozrel a bez jediného slova zmizol z obrazu. Potreboval si v hlave roztriediť myšlienky. Takáto šokujúca správa, navyše povedaná v situácii ako bola táto, to bol silný odvar aj na Snapea. Zvažoval, prečo na ňu vlastne dnes tak kričal. Ved' zo začiatku sa mu zdala sympatická a vravel si, že by ju azda mohol tolerovať. Ale dnes... Nevedel, čo sa v ňom vzbúrilo, ale asi by to mal čo najskôr zistiť a tú búrku utíšiť. Mal by niečo urobiť, ak nechce prísť o dcéru. O dcéru... znelo to tak zvláštne. Akosi cudzo. Ale ako sa to vraví? Človek si zvykne na všetko a vlastne... keď učieval Albusa, často ľutoval, že nemal syna ako je on. A teraz zistil, že síce nemá syna, ale dcéru. Navyše zdieľala jeho záľubu v lektvaroch, čo viac by si mohol priať? Niečo predsa...vedieť o nej skôr. Albus má zrejme pravdu, pomyslel si. Nevzdal by sa jej a hoci by s jej matkou pravdepodobne nezostal, nechcel by, aby jej niečo chýbalo. Dcéra...opakoval si v duchu.

Albus zostal nakoniec sám. Možno je to tak lepšie, pomyslel si. Chcel totiž niečo vyskúšať a keby sa to tí dvaja dozvedeli, určite by protestovali. Možno je to však jediná možnosť a ak je to tak, on to urobí.

Rozložil si na stole všetko potrebné na varenie a zapálil oheň pod kotlíkom. Cesnakový odvar, vrbenka, dračia krv, koreň mandragory, prášok z rohu jednorožca, babské ucho a ešte posledná prísada, ktorá podľa neho bude práve pre Scorpiusa nevyhnutná. Trvalo asi dve hodiny, kým podľa dopredu stanoveného receptu pripravil plný kotlík, ktorý rozlial do niekoľkých fľaštičiek.

„Ak toto vyjde, Scorpius, dostaneš svoju jahodovú príchuť.“ povedal si tesne predtým, než si jednu fľaštičku strčil do habitu a pobral sa za ním.

Avšak dnes Scorpius nedostal pohár krvi ako predtým. Albus mu podal rovno lektvar a prikázal mu ho vypiť.

„Vylepšil si ho za jediný deň?“ spýtal sa ho pochybovačne.

„Vypi to, a ak už toto nebude fungovať, tak neviem.“ pokrčil ramenami Albus a Scorpius sa viac nepriečil. Vypil to a čakal. Sadli si s Albusom ku stolu a zavolali aj Sama. Napriek tomu, že Albus sedel v spoločnosti dvoch upírov, nebál sa. Keď sa ani po dvoch hodinách u Scorpiusa neobjavili žiadne vedľajšie účinky lektvaru, začal Scorpius jasť.

„Ty si to dokázal, Albus. Vymyslel si ten lektvar. To je skvelé, no povedz, Sam. Všetko je to úžasné.“

„Samozrejme, som rád, že sa podarilo vymyslieť aj niečo špeciálne pre teba.“ usmial sa na Scorpiusa. „Myslíš si, že bude potrebovať každý upír inú variantu?“ spýtal sa Albusa so záujmom starší muž.

„Nemyslím. Tebe predsa nevadil ani ten druhý lektvar. Zniesol si oba bez problémov. Ale u Scorpiusa je to trochu iné tým, že od doby, čo sa stal upírom, pil len jednu krv. Preto by mu akákoľvek iná spôsobovala tie isté problémy ako ten lektvar.“ vysvetlil.

„Takže to ani tak nebolo lektvarom ako krvou?“ spýtal sa prekvapene Scorpius.

„Presne tak. Keďže si od začiatku pil len moju krv, ak teda nepočítame ten jeden večer, kedy si dostal aj zajaca, preto ju ten lektvar musí obsahovať. A nejasaj zbytočne, lektvar ťa síce zbaví závislosti od krvi, nebudeš mať potrebu na niekoho útočiť a budeš môcť jesť všetky jedlá, vrátane cesnaku, ale toto všetko zatiaľ funguje len v noci. Pracujeme na tom, aby ten lektvar zahrňal aj možnosť vychádzať za denného svetla. Ak by sa to podarilo, mohol by si pri pravidelnom užívaní lektvaru žiť normálny život. Ale to chce ešte čas.“ vysvetlil Albus.

„Takže by som mohol normálne vidieť Lilly a rodičov?“ spýtal sa s nádejou v hlase a prosbne pozrel na priateľa.

„Daj mi tri dni, Scorpius. Ak dovtedy všetko pôjde ako má, budeš ich môcť vidieť. Aj ty by si chcel niekoho navštíviť, Sam?“ spýtal sa Al druhého upíra a ten slabo prikývol.

„Zariadim to tak, aby ste sa mohli vidieť. Ale budete sa musieť zmieriť s tým, že vám budem robiť garde. Samých vás naozaj pustiť nemôžem.“

„Jasné, s tým nie je problém.“ povedali takmer jednohlasne.

Albus teda sľúbil Scorpiusovi, že mu prinesie ďalšie dávky lektvaru a bude ich pravidelne užívať.

„Počuj, Scorpius. Ak nechám veko nezaistené, sľúbiš mi, že si zajtra ten lektvar vezmeš aj keď tu nebudem? Vieš, potreboval by som...“

„Nič mi nevysvetľuj. Urobil si pre mňa toho toľko, že ti za to do konca života nebudem môcť dosť odakovať. Zajtra to zvládnem, ale pre istotu to tu zabezpeč, aby sme sa nedostali von.“

„Neboj sa. Ty to tiež zvládneš, Sam? Tak teda ja už pôjdem. Ráno vám tu obom nechám lektvary po ruke a uvidíme sa zase pozajtra.“ rozlúčil sa s nimi a odišiel.

„Teda poviem ti, máš skvelého priateľa.“ povedal Sam Scorpiusovi, keď osameli.

„Ja viem. Takého by som už ťažko niekde našiel.“ prikývol a v spomienkach sa vrátil ku dňu, keď sa prvýkrát spolu dali do reči. Odvtedy sa toho toľko zmenilo.

Kapitola č.20: Žiadosť o pomoc

Ten deň, keď sa Albus nemusel ponáhľať, aby večer uvaril a priniesol lektvar Scorpiusovi, sa mal stretnúť s osobou, ktorú už dlho nevidel. Scorpius si určite myslel, že voľný večer využije, aby strávil príjemné chvíľky v Sophiinej spoločnosti a vlastne sa až tak nemýlil, ale teraz sedel vo Floriánovej cukrárni v Priečnej ulici a sledoval vysokú dievčinu s dlhými blond vlasmi padajúcimi jej na chrbát. Mala na sebe tmavomodrý cestovný plášť, ktorý ju chránil proti chladu i dažďu. Zvedavo sa rozhliadla po miestnosti a na tvári sa jej rozžiaril nadšený úsmev, keď ho zbadala a rýchlymi krokmi zamierila jeho smerom.

„Albus, som taká rada, že ťa zase vidím. Ako sa máš? Čo doma?“ spýtala sa veselo.

„Ahoj, Vicki. Mám sa celkom dobre a čo ty? Posad' sa, dáš si niečo?“ ponúkol jej miesto vedľa seba a kývol na obsluhu.

„Čaj by mi bodol. Je tu pekná zima.“ povedala a zložila si hrubý plášť.

„Čo si čakala na začiatku decembra?“ zasmial sa.

„Ja viem, len som si už odvykla. To vieš, vo Francúzsku sú zimy miernejšie.“ priznala a ešte chvíľu sa vypytovali jeden druhého na svoje rodiny.

„Počula som o Minerve, mrzí ma to.“ povedala súcítne.

„Ďakujem, všetkých nás to dost' vzalo. Bolo to dost' nečakané.“ priznal.

„Chcela som prísť na pohreb, ale nešlo to. Pracujeme teraz na jednom dost' veľkom projekte, a tak ma nepustili. To ma vlastne privádza k tomu, o čom si so mnou vlastne chcel hovoriť. Tvoj list bol taký neurčitý, že vzbudil moju zvedavosť na maximum.“ prešla k hlavnému dôvodu ich stretnutia.

Bola to pravda. Albus svojej sesternici napísal list, v ktorom len neurčito naznačil, že by potreboval pomôcť s veľmi dôležitou záležitosťou, ale nemôže to vysvetľovať v liste. Prosil ju, aby sa mohli stretnúť a ona mu obratom odpovedala, že na začiatku decembra sa vráti z Francúzska domov, aby strávila Vianoce s rodinou.

„To som rád, pretože presne o to som sa pokúšal. Ale pohovoril by som si o tom radšej niekde v súkromí. Zatiaľ mi rozprávej, čo je nové. Vaši sa u nás občas ukážu, ale väčšinou nám len povedia, že sa ti darí dobre. Ako pokračujete so Jeanom?“ spýtal sa na jej priateľa, s ktorým začala chodiť asi tri roky po Teddyho smrti. Pri tejto otázke sa trochu začervenal.

„No, myslím že dobre. Dalo by sa povedať, že sa konečne rozbehol...“ povedala placho.

„Chceš povedať, že môžeme čakať ďalšiu svadbu?“ usmial sa zoširoka, a keď šťastne prikývla, úprimne jej blahoželal.

„Som rád, že popri tých zlých správach nie je núdza ani o tie dobré. Počula si už o Jamesovi a Diane? Budú mať dieťa.“ oznámil jej, keď sa zatvárala nechápavo.

„To je skvelé. Ja už mám tiež najvyšší čas.“ zažartovala. Albus si ju pozorne prezeral a bol rád, že je konečne spokojná a šťastná. Od Teddyho smrti na tom bola naozaj dost' zle. Vtedy ešte stále chodil do Bradavic a vídali sa len zriedka na nejakej významnej rodinnej oslave, ale vždy bola zamyslená a zamĺknutá. Všetkým Teddy chýbal, ale jej azda najviac. Tri roky sa venovala len štúdiu a svojej práci a nič viac pre ňu neexistovalo, kým nespoznala Jeana. Albus sa s ním stretol len párkrát, ale ten mladý Francúz mu bol celkom sympatický a hlavne bolo zrejmé, že Viktóriu naozaj ľúbil. Keď sa raz s Viktóriou rozprávali, povedala mu, že hoci ho tiež miluje, nikdy nezaplní prázdnotu po Teddym, ktorý v jej srdci zostane navždy. Ako povedala, každý v jej srdci zaujal svoje miesto, a to sa nezmení. Albus jej rozumel alebo si to aspoň myslel. Teraz po dvoch rokoch so Sophiou vedel, že by sa jej nedokázal len tak vzdať.

Keď dopila čaj, navrhol, aby šli k nim domov, kde jej všetko vysvetlí. Avšak keď ju zbadali Ginny, dvojčatá a Hermiona, ktorá tam bola na návšteve, trvalo dobrú hodinu, než sa konečne bezpečne zavreli v jeho izbe, kde ich nik nerušil.

„Teda, tie keď sa na niekoho vrhnú, sú azda horšie než stádo rozzúrených hipogrifov.“ žartoval a ona nad tým len mávla rukou. Bola rada, že sa jej dostalo takého vreľého privítania.

„Tak už spust', inak zomriem od zvedavosti.“ presviedčala ho.

„Tak teda dobre. Vieš, ocitol som v takej situácii... tiež sa vlastne zaoberám takým výskumom. Ibaže od tohto výskumu závisí ľudský život, a keď to nezvládnem...“

„Pre Merlina, Albus o čo ide? Ešte predsa nie si kvalifikovaný liečiteľ, hádam mi nechceš povedať, že už liečiš a berieš na seba celú zodpovednosť?“ spýtala sa prekvapene.

„O to práve ide. Niekoho liečim, ale nik o tom nevie. Teda, skoro nikto. Pár ľudí mi pomáha a musím povedať, že nebyť ich... To je teraz jedno. Ocitol som sa na mŕtvom bode a napadlo ma, že by si mi mohla pomôcť ty.“ vysvetľoval trochu zmätene, lebo nevedel, ako jej to vysvetliť. Odrazu mu Severusov variant nepripadal práve najlepší. Viktória by to, samozrejme, pochopila, ale nechcel ju šokovať. Šokovať? Ved' toto by dostalo každého, nech mu to povedia akokoľvek, pomyslel si odrazu.

„Tak už to vyklop. Ak ti mám pomôcť, musím vedieť o čo ide.“ povzbudzovala ho.

„Dobre teda. Nepochybne poznáš vlkolačí lektvar no a ... ja sa snažím vyrobiť niečo podobné, len pre upírov.“ priznal. Pozerala na neho s otvorenými očami.

„To myslíš vážne? Počula som, že sa o to niekoľkí experti pokúšali, ale stroskotali na tom. Čo ťa k tomu viedlo a ako ti v tom mám pomôcť ja?“

„Lektvar je už hotový a funguje. Nezдалo sa mi to také zložité, ako sa na prvý pohľad zdalo a práve niektoré tie predošlé výskumy mi trochu pomohli. Ale máme taký problém. Chceli by sme zaistiť, aby upír užívajúci tento lektvar dokázal žiť úplne normálny život. Samozrejme, upírom byť neprestane, ale nebude potrebovať krv, nebude mu vadit' cesnak a hlavne nebude nebezpečný, pretože zložky lektvaru potlačia jeho upírske pudy. Lenže to všetko zatiaľ funguje len v noci. Nepodarilo sa nám prísť na nič, čo by im umožnilo vyjsť na denné svetlo.“ vysvetľoval pomaly, a keď videl jej udivený výraz, radšej prestal.

„Odkedy na tom pracuješ?“ spýtala sa šepky.

„Zhruba dva mesiace.“ povedal popravde.

„Dva mesiace a tvoj lektvar dokáže všetko to, čo si mi teraz povedal? Uvedomuješ si, čo si dokázal?“ pozerala na neho svojimi modrými očami a od prekvapenia zabudla zavrieť ústa. „To, o čo sa iní pokúšali niekoľko mesiacov či rokov a ty na to prídeš za dva mesiace?“

„Nepreháňaj. Pomáhal mi Severus a jedna učiteľka z univerzity, takže to bola tímová práca.“ mávol rukou, ale nemohol skryť červeň, ktorá ho zaliala po tej chvále. „Ešte potrebujeme vymyslieť, ako im umožniť normálny život za denného svetla. Nepodarilo sa nám odhaliť žiadnu zložku, ktorá by to umožňovala a napadlo ma, žeby možno mohlo pomôcť kúzlo.“ zahovoril to.

„Uhm, takže to je tá moja pomoc? Myslíš, že by dačo také mohlo pomôcť?“

„Ja neviem, Vicki, ale skúšam všetky možnosti. Keby nie, bol by Scorpius dávno mŕtv.“ povedal, ale v tom sa zarazil. Prezradil viac, než chcel.

„Scorpius? Chceš povedať, že ten upír... ach nie, to ma mrzí, Albus. Už chápem, prečo to všetko. Ako ťa poznám, pracuješ na tom každý deň.“ skonštatovala.

„Máš pravdu. Bola to jediná možnosť, ako mu nejakým spôsobom pomôcť. Vieš, jemu tie dva mesiace museli pripadať ako celá večnosť, keď je celý ten čas zavretý v Škriekajúcej búde.“

„To rozhodne. Je šťastie, že si taký dobrý v lektvaroch, inak by asi...“ nedopovedala, ale ich pohľady sa stretli a rozumeli si.

„A čo teda očakávaš odo mňa?“ spýtala sa a on jej vysvetlil svoje plány a návrhy. Pozorne ho počúvala a preberali spolu niekoľko možností až do večera, kým sa Albus zhrozene nepozrel na hodinky a zistil, že do stretnutia so Sophiou mu zostáva polhodina času. Odpreval Viktóriu ku vchodu a tam sa s ňou rozlúčil.

„Keby som si nebola istá, že máš Sophiu, tak si snád' domýšľam, čo ste tam tak dlho robili.“ doberala si ho teta Hermiona so smiechom.

„To nemusíš, ako vravíš, mám Sophiu, s ktorou sa mám stretnúť presne za dvadsať minút, teta. Potrebovali sme spolu prebrať isté pracovné záležitosti.“ odpovedal vyhýbavo a vybehol po schodoch, aby sa prezliekol do niečoho vhodnejšieho. Sophia totiž chcela ísť večer do divadla a rifle rozhodne na túto príležitosť nie sú vhodné.

„Počula si ho? Na čom to tak usilovne pracuje?“ spýtala sa prekvapená Hermiona.

„Nejaký výskum v rámci školy.“ odpovedala Ginny neurčito a dúfala, že Hermiona nebude klásť zvedavé otázky ako

vždy.

„Čo vlastne hovorí Ron na to, že sa Rose sťahuje do Salemu?“ zmenila radšej rýchlo tému.

„Ani sa nepýtaj. Keď tam len študovala, bolo to v poriadku, ale keď prišla s návrhom, že sa tam natrvalo usadí, skoro zošalel. Chodil po celom dome ako rozzúrený kentaur a neustále trieskal všetkými dverami. Nakoniec som bola rada, že odišiel do obchodu, aj keď ľutujem jeho zákazníkov.“ odvetila Hermiona s povzdychom.

„A ty?“ podoznievavo na ňu pozrela.

„Čo ja? Samozrejme, že by som bola radšej, keby zostala doma, ale nebudem jej brániť. Keď bude chcieť, vie že sa domov môže kedykoľvek vrátiť. Ron tiež chce, aby bola šťastná a zdá sa, že v Saleme jej je dobre. Len si musí zvyknúť na predstavu, že už jeho dcéra nebude bývať doma. Hlavne sa bojí toho, že prestane byť súčasťou jej života.“ obhajovala Ronove názory.

„To je hlúposť. Rose na neho nedá dopustiť a nikdy by sa od vás dobrovoľne nepodtrhla. Ver mi, že keď odíde, vaše vzťahy sa ešte vylepšia. Budete si vzácnější a o to viac si budete užívať spoločné chvíle.“ utešovala ju Ginny, ktorá sa prednedávnom tiež zmierovala s myšlienkou, že jej najstarší syn už ju nebude potrebovať každý deň ako kedysi, ale že bude len občas chodiť na návštevu.

„Ja viem, ale vysvetľuj to Ronovi.“ povzdychla si.

„Netráp sa tým, on si zvykne.“ uzavrela Ginny a prestrela na večeru. Ako predpokladala, Albus s nimi ešte nebude, a tak pripravila tanieri len pre seba, Lis a Annie. Hermiona s nimi tiež nezostala, lebo ako povedala, jej dvaja chlapi už doma budú určite netrpezlivo čakať na vlastné jedlo.

Kapitola č.21: Dohoda

Keď Sandrin vybehla v ten večer po hádke so Severusom zo školy, pustili sa jej po tvári slzy. Čo vlastne čakala? Že ju vrelo objíma a na tvári bude mať šťastný úsmev, pretože zistil, že má dcéru? Hlúpost', je mŕtvy, nemôže ju objat' a s tým úsmevom... pracovali spolu skoro dva mesiace a ona zistila, že jedine Albus dokáže na jeho tvári vyčarovať niečo, čo by sa k úsmevu dalo aspoň vzdialene prirovnať. Kedykoľvek do laboratória nakukol George Weasley, aby ich pozdravil a spýtal sa, či niečo nepotrebujú, zmenil sa Snape na mrzúta, za akého ho všetci považovali. Myslela si však, že mu jej prítomnosť nevadí, aspoň to nikdy nedával najavo. Otázkou bolo, prečo? Naivne si myslela, že ju toleruje vďaka jej schopnostiam a vedomostiam v obore, ktorý ich vlastne zvedol dohromady. Pravdou však bolo, že asi len trpel jej spoločnosť, keďže bola Albusova učiteľka a tým, že by na ňu bol nepríjemný, mohol by uškodiť Albusovi. Nie, že by sa to stalo, ale mohol si to myslieť.

Ten chlap mal Albusa rád, to sa nedalo prehliadnuť. Takže nie je taký bezcitný, ako jej matka tvrdila. Lenže svoju náklonnosť nechcel venovať jej, svojej vlastnej dcére, lež chlapcovi, ktorého otca neznášal. Ako je toto možné? Túžila vrátiť čas, chcela zmeniť svoje rozhodnutie odísť z Francúzska a usadiť sa tu. Túžila vrátiť sa späť, ale na druhej strane sa jej tu na škole páčilo. Našla si dobrú priateľku a spoznala Albusa... áno, to neľutuje. Je to výnimočný chlapec a ona si ho vážila. Dokázal toho naozaj veľa, veď takmer celý lektvar, prísady aj jeho prípravu vymyslel on. K tomu, aby bol lektvar skutočne dokonalý chýba už len krôčik a ona by mu rada pomohla, ale nechce sa tam vrátiť. Nechce už vidieť toho muža, ktorý je jej otcom. Bud' sa budú musieť presunúť inam alebo sa Albus bude musieť zmieriť s jej rozhodnutím ukončiť svoju spoluprácu na tomto projekte.

Sandrin sa túlala nocou, až ju napokon zmohla únava a ona sa pobrala domov. Neustále jej v hlave zneli jeho posledné slová, ktoré začula, než utiekla.

„Ja nemám deti. Nemám deti..." vravel.

Keď jej ráno zazvonil budík, mala chuť po ňom niečo hodiť a spať ďalej. Nemala náladu na to, aby vyliezla z postele a už vôbec nie, aby predstúpila pred svojich žiakov a niečo im vysvetľovala. Ale počkat', dnes je predsa sobota, do školy nemusí. Lenže to úplne pravda nebola. V pošte, ktorú priniesla jej sova, našla list od rektora školy. Žiadal ju o schôdzku v jeho kancelárii dnes poobede. Nemala potuchy, o čom by s ňou mohol chcieť hovoriť. Keď v danú hodinu stála pred dverami jeho pracovne, bola značne nervózna, hoci sa dokázala ovládnuť a nedat' to na sebe poznať.

Zaklopala a z vnútra sa ozvalo strohé - Vstúpte!

Otvorila dvere a pred ňou sa objavila veľká miestnosť so zažltnutými stenami. Predpokladala, že kedysi boli biele, ale keďže malý plešatý muž, ktorý sedel za veľkým dubovým stolom, neustále fajčil svoje obľúbené cigary, ich bielobu nahradil žltkastý odtieň, ktorý nevzbudzoval práve najlepší dojem. Aj teraz, len čo vstúpila do dverí, jej do nosu udrel známy pach cigár, ktorý tak veľmi neznášala. Pravda, občas pri príprave lektvarov musela čuchať horšie veci, ale toto sa jej neskutočne hnusilo. Na stene oproti dverám stála menšia knižnica a hneď vedľa vitrína s rôznymi diplomami a oceneniami. Už pri ich prvej schôdzke nadobudla dojem, že je to samolúby idiot, ale tak ako vtedy aj dnes nasadila neutrálny výraz tváre a zaželala mu pekný deň.

„Slečna Danielsová. Milé, že ste vyhovela mojej žiadosti. Posad'te sa prosím." povedal a na okružlejšť tváre sa mu objavil slizký úsmev.

„Vaša správa znela naliehavo." odvetila čo najpokojnejším tónom.

„Máte pravdu, je to naliehavé. Môžem vám niečo ponúknuť? Kávu, čaj?" spýtal sa, ale zdvorilo odmietla. „Tak teda, nebudem chodiť okolo horúceho kotlíka." povedal a v domnienke, že je veľmi vtipný sa nahlas rozosmial. Keď však na neho pozrela bez náznaku úsmevu, prešiel k veci.

„Dostala sa ku mne istá správa, ktorá ma značne znepokojuje." začal opatrne a ona sa zamračila. Nevedela, čo také znepokojujúce by sa mohlo týkať jej osoby, zvlášť natoľko, aby sa tým zaoberal rektor univerzity namiesto dekan fakulty, pod ktorú spadala.

„O čo ide?" spýtala sa zdvorilo.

„Je pravda, že sa podieľate na výskume istého pochybného lektvaru?" spýtal sa priamo a ona doslova onemela. Ako sa

o tom dozvedel?! Ved' nik zo školy o tom nevedel, nepriznala to ani dekanovi fakulty, ktorý jej sám ponúkol možnosť venovať sa výskumu. Vedela však, že upíry sú v ich čarodějníckej komunite na tom horšie než vlkolaci a aj protivlkoláci lektvar mal zo začiatku veľa odporcov. Preto o tom nikomu nepovedala, kým nebolo isté, že budú úspešní.

„Podieľam sa na istom výskume, to áno, ale v rámci svojho voľného času. Navyše nechápem, čo máte na mysli označením pochybný lektvar.“ povedala na svoju obranu.

„Počul som, že skúšate nejaké prostriedky na upíroch. Nevieť, čo presne robíte, ale pokusy na akýchkoľvek kúzelných tvoroch sú protizákonné aj keby malo ísť o spodinu, akou sú upíry.“ povedal povýšenecky.

„Prosím? Myslím, že som vám dobre nerozumela. Vy myslíte, že sa snažíme nejakým spôsobom upírov zničiť? Ale to sa mýlite, je to presne naopak. My sa snažíme vymyslieť niečo, čím by sme im pomohli. Niečo, čo by ich mohlo zaradiť späť do spoločnosti.“ rozohňala sa.

„Prosím vás, to je nemysliteľné a nemorálne. Chcete dať ľuďom pocit falošnej istoty, že upíry sú bezpeční? Nebuďte smiešna.“

„Nie je to falošný pocit istoty. Pokročili sme a lektvar naozaj funguje. Potrebuje už len doladiť pár detailov, ale bude užitočný. Pomyslíte, koľkým ľuďom by to dokázalo zachrániť život. Nepočuli ste azda o útokoch tu neďaleko školy? Okrem mudlovských dievčat, ktoré, žiaľ, nemali to šťastie, aby sa ubránili, napadli aj jednu vašu študentku a mňa. Jeden mladý chlapec, ktorý nemal to šťastie, aby vyviazol bez zranenia sa podujal na tento projekt a dobrovoľne súhlasil s výskumom.“ snažila sa uviesť veci na pravú mieru, ale zdalo sa, že rektor je celkovo zaujatý proti tejto myšlienke.

„Je mi jedno, či ten chlapec súhlasil alebo nie, alebo či chcete upírov zachrániť či vyhubiť. Podstatné je, že keď vyjde najavo, že sa podieľate na tomto výskume, vrhne to zlé svetlo na našu školu. Ľudia si vás spoja s našou univerzitou a budú sa domnievať, že tento váš bláznivý projekt podporujeme.“

„Prepáčte mi, ale keď ste ma prijali, súhlasili ste s možnosťou venovať sa vlastným výskumom. Tak nechápem, kam mierite.“ bránila sa a jej hlas už rozhodne nebol pokojný. Bola nahnevaná.

„Vlastný výskum, proti tomu, samozrejme, nič nenamietam. Ale netušil som, že sa budete venovať niečomu tak... šialenému. V tomto vás naozaj podporovať nemôžem a musím vás požiadať, aby ste našu školu opustila.“ povedal bez okolkov.

„Čože? To predsa... Nemôžete ma vyhodiť bez pádného dôvodu.“ spamätala sa rýchlo.

„Žiaľ, ja ten dôvod mám. Porušila ste podmienky pracovnej zmluvy a v snahe zachovať dobré meno našej školy, je toto jediné prijateľné riešenie. Navrhujem vám dohodu. Odídete z tejto školy v tichosti, bez nejakých protestov a dostanete slušné odstupné a výborné odporúčania. Ak súhlasíte, prosím, podpíšte tento dokument a celá vec bude uzavretá. Ak však odmietnete a nebodaj sa obrátite na súd, vedzte, že to budete vy, ktorá pohorí.“ povedal a podsunul jej pergamen a brko. Očami preletela obsah a posmešne si ofrkla. Nechcela peniaze a dobrú prácu si zoženie aj bez nejakého vyumelkovaného odporúčania od tohto kreténa. Nechcela sa však hádať a vedela, že keby nesúhlasila, mohla by tým spôsobiť oveľa väčšie problémy nielen sebe, ale aj Albusovi. Znechutene podpísala ponúkanú dohodu.

„Výborne, vidím, že chápete situáciu. Peniaze aj potrebné dokumenty dostanete v najbližších dňoch.“ povedal falošným úsmevom.

„Strčte si ich za klobúk.“ povedala s riadnou dávkou sarkazmu a otočila sa smerom ku dverám.

„Ešte jedna otázka.“ zastavil ju a ona na neho znechutene pozrela.

„Kto ďalší sa s vami podieľal na tom výskume?“ chcel vedieť, no ona sa zatvárala neprístupne.

„Nemajte obavy. Nie je to nikto, kto by mohol ohroziť „dobré meno vašej školy.“ povedala trpkou a odišla. Len čo sa za ňou zavreli dvere jej bytu, zosunula sa na zem a opäť sa rozplakala. Čo sa to deje? Je to snád' len zlý sen, čo nikdy neskončí? Bola zúfalá, ale chcela byť sama. Keď v podvečer na jej dvere zaklopala Liam, tvárila sa, že nie je doma. Uvažovala, čo bude ďalej. Včera si želala vrátiť sa do Francúzska, ale bránila jej v tom škola, ktorú mala rada. Dnes už do nej nepatrila a bolo len na nej, ako sa rozhodne. A ona sa rozhodla. Zo zásuvky pracovného stola vybrala zvitok pergamenu a namočila špičku brka v kalamári.

Milý Albus,

v posledných dňoch sa stalo niekoľko vecí, ktoré ma nútia prehodnotiť isté svoje rozhodnutia. Jednou z nich je moja snaha spoznať Severusa Snapea. Chcela som ho skutočne spoznať, tak ako ty, ale bol to on, kto moje snahy pochoval takmer na začiatku. Nezazlievam mu to, nevedel o mne a aj keby vedel, nič by to na fakte, že o mňa nemá záujem nezmenilo.

Všetko ostatné sa dozvieš, keď prídeš v pondelok do školy...

Týmto listom sa lúčim. Odchádzam, ale nie preto, žeby som sa vzdala. Je to tak proste lepšie. Verím, že úspešne dokončíš svoj projekt aj bez mojej pomoci a nepochybujem o tom, že o tebe ešte budem počuť. Bolo mi ct'ou ťa poznať a učiť. Prajem ti veľa šťastia v živote a úspechov v štúdiu.

S pozdravom Sandrin Danielsová.

Dvakrát to po sebe prečítala, osušila pergamen kúzlom a zvinula ho, aby ho mohla priviazať na nohu svojej sovy. Potom si zbalila svoje veci, čo jej zabralo ani nie hodinu a bola pripravená na odchod. Chcela sa však rozlúčiť s Liam. Bola to jej jediná priateľka tu v škole a nechcela odísť bez rozlúčenia. Našťastie ju v jej rozhodnutí podporila, hoci vyjadrila túžbu, aby si dala čas a zvážila svoj odchod. Dúfala, že sa čoskoro zasevidia.

Na druhý deň už stála nad hrobom svojej matky, tak ako pred časom.

„Som späť, mama. Vrátila som sa...utiekla som ako ty pred rokmi.“ priznala napokon a sedela tam, kým nezapadlo slnko.

Kapitola č.22: Čo je pravda?

V nedeľu v podvečer, v tú istú chvíľu, keď sa Sandrin zastavila nad hrobom svojej matky, šiel Albus do laboratória, aby pre Scorpiusa pripravil lektvar. Dúfal, že ju tam nájde, ale mýlil sa. Namiesto toho ho na podobložnici riaditeľne čakala jej sova, aby mu mohla odovzdať list. Bez váhania ho vzal a letmo preletel očami. Chvíľu mu trvalo, kým pochopil pravý význam toho, čo mu napísala, a keď sa tak stalo, vbehol do laboratória a svojím náhlým vpádom si od Severusa vyslúžil káravý pohľad. Ignoroval to a len čo pred neho predstúpil, začal nahlas čítať.

Milý Albus,

v posledných dňoch sa stalo niekoľko vecí, ktoré ma nútia prehodnotiť isté svoje rozhodnutia. Jednou z nich je moja snaha spoznať Severusa Snapea. Chcela som ho skutočne spoznať, tak ako ty, ale bol to on, kto moje snahy pochoval takmer na začiatku. Nezazlievam mu to, nevedel o mne a aj keby vedel, nič by to na fakte, že o mňa nemá záujem nezmenilo.

Všetko ostatné sa dozvieš, keď prídeš v pondelok do školy...

Týmto listom sa lúčim. Odchádzam, ale nie preto, žeby som sa vzdala. Je to tak proste lepšie. Verím, že úspešne dokončíš svoj projekt aj bez mojej pomoci a nepochybujem o tom, že o tebe ešte budem počuť. Bolo mi ct'ou ťa poznať a učiť. Prajem ti veľa šťastia v živote a úspechov v štúdiu.

S pozdravom Sandrin Danielsová.

Ruka s listom klesla a Albus skúmavo sledoval výraz v Snapeovej tvári. Ten sa však tváril neurčito.

„To som nechcel.“ povedal prosto, ale nedokázal chlapcovi pozrieť do očí.

„Viem, že si nechcel, ale stalo sa. Neviem, čo myslela tou školou, ale predpokladám, že dala výpoveď. Do šprota, to sa mi snád' iba sníva.“ skľúčene konštatoval Albus.

„Napíš jej, že s ňou chcem hovoriť. Vysvetlím jej to a možno...“ navrhol Severus, ktorý nad celou vecou naozaj úmorne premýšľal.

„Samozrejme, že jej napíšem, ale aj keby som hneď teraz za ňou šiel do Edinburgu, pochybujem, žeby som ju ešte zastihol. Podľa mňa je už dávno preč.“ pokrčil ramenami Albus. Obaja mlčali, a keďže ani jeden sa nechystal ťaživé ticho prerušiť, pustil sa Albus do varenia. Svoju krv už mal vo fľaštičke, keď prišiel, a tak len nenápadne pridal pár kvapiek, keď sa Severus nepozeral. Ani nevedel prečo, možno pretože sa na neho stále kvôli Sandrin trochu hneval, bol rozhodnutý mu o poslednej prísade zatiaľ nepovedať.

„Skúšaš vymyslieť novú variantu?“ začal Severus mierne.

„Nie, už ju potrebujem len uvariť. Posledné zmeny som urobil v ten večer, keď ste sa pohádali a nechali ma tu samého. Našťastie to účinkovalo a Scorpius už ju užíva dva dni. Včera som za ním nebol, tak dúfam, že je všetko v poriadku.“ odpovedal mu pokojne bez toho, aby zdvihol zrak od svojej práce.

„Ako si to upravil?“ spýtal sa Severus prekvapene.

„Stačila jedná prísada a bolo to. Prekvapuje ma, že sme na to neprišli skôr, najmä ty, Severus.“ dráždil ho chlapec a jeho slová dosiahli svojho.

„Ako to myslíš? Čo to bolo za prísadu?“ spýtal sa nevrlo. Vtedy na neho Albus konečne pozrel a zoširoka sa usmial.

„Tak schválne, či na to prídeš. Máš všetky potrebné informácie, tak sa nedaj zahanbiť. Inak budeš musieť pripustiť, že som lepší než ty.“ doprial si malú ironickú poznámku s jasným zámerom Severusa vytočiť. Čiernovlasý muž na obraze sa naozaj zamračil, ale inak na sebe nedal nič poznať.

„To, že si dobrý viem aj bez toho, aby si mi to musel dokazovať tým, že vytvoríš tento lektvar.“ zavrčal.

„No tak sa už nečerti. Chcel som vám to povedať obom skôr, než si začal s tou hádkou. Teraz keď viem, že to funguje, ťa nechám trochu premýšľať. To vieš, nebudem tu teraz každý deň ako doteraz, tak aby si sa nenudil.“ provokoval ďalej a prekvapilo ho, že mu Severus jeho poznámky neopláca rovnakou mincou.

„Čo sa deje, Severus?“ spýtal sa. „Vieš, že to, čo som vravel, som nemyslel úplne vážne.“ povedal opatrne, lebo sa bál, že snád' za to môžu jeho reči.

„To je v poriadku, rozumiem tomu. Len ešte stále premýšľam o Sandrin.“ priznal a Albus ho prvýkrát počul vysloviť jej krstné meno. „Vieš, keď si sa ma spýtal, či som niekedy chcel mať deti, nebol som tak celkom úprimný.“ začal opatrne a Albus odstavil kotlík z ohňa a sadol si do kresla, aby lepšie počul.

„Kým som žil, nikdy som nad tým neuvažoval, lebo žena, ktorú som miloval sa vydala a milovala niekoho iného.“

„Môjho dedka.“ doplnil Albus a Snape na neho prekvapene pozeral.

„Odkiaľ to vieš?“ spýtal sa.

„Prezradil mi to raz ocko.“ priznal a Severus rozumel.

„O čo všetko som prišiel, keď som nemal vlastnú rodinu, som začal premýšľať, až keď som ťa spoznal.“

„Mňa? Ale čo s tým mám ja?“ nechápal Albus.

„Viac než si myslíš. Nikdy som nebol ten typ, čo mal rád deti. Keby na tom vtedy Albus netrval, nikdy by ma ani nenapadlo stať sa učiteľom. Lenže potom si prišiel ty. Bol si tak strašne podobný svojmu otcovi a dokonca aj rovnako drzý.“ uškrnul sa Snape pri spomienke na ich prvé stretnutie v riaditeľni. „Ale ty si sa ma nebál a dokonca si ku mne mal akúsi úctu, hoci si ma nepoznal. To ma ohromilo a potom sám vieš, čo bolo ďalej. Keď som ťa lepšie spoznal... priznám sa, že som tvojmu otcovi závidel a prial som si mať syna ako ty.“ priznal potichu a Albus od prekvapenia takmer nedýchal. Vždy ho od Severusa potešila nejaká chvála, lebo vedel, že práve od neho sú tie slová zriedkavé a pre neho veľmi výnimočné. Ich priateľstvo si veľmi cenil, ale nikdy by si nepomyslel, že by od Severusa počul niečo takéto. Nevedel, čo by na to mal povedať, ale Severus ho do toho ušetril.

„No a teraz, keď si mi povedal, že Sandrin je moja dcéra... neviem.... asi som si uvedomil, že som dostal šancu mať to, po čom som vďaka tebe zatúžil. Mám dcéru a mal si pravdu, že je mi v mnohých veciach podobná.“

„Premýšľal si nad tým naozaj dlho, však?“ spýtal sa Albus a chápal, čo mu tým Severus chcel povedať.

„Áno, to áno. Len škoda, že neskoro.“ povedal napokon a uprel pohľad na stránku knihy, čo ležala v jeho rukách, no jeho výraz prezrádzal, že nič z obsahu nevníma, ale premýšľa. Albus ho teda nerušil, a keď mal lektvar hotový, nechal Severusa jeho myšlienkam a šiel za Scorpiusom.

Stav mladého chlapca sa výrazne zlepšil, a keď Albus prišiel, konečne v ňom spoznal svojho kamaráta, s ktorým sa poznal už niekoľko rokov.

„Ako sa cítiš?“ spýtal sa, ale jediný pohľad na neho stačil, aby zhodnotil jeho stav ako uspokojujúci.

„Až na to, že stále musím trčať v tejto diere, je to dobré. Čo myslíš, ako dlho ešte?“ spýtal sa s nádejou v hlase.

„Netuším, Scorpius, ale dúfam, že už čoskoro bude po všetkom. Zariadim, aby si zajtra mohol ísť k rodičom a ak budeš chcieť, nechám ťa potom chvíľu osamote aj s Lilly.“ navrhol a Scorpiusova radosť nemala konca kraja. Aj Sam sa usmieval, keď zistil, že bude môcť vidieť svoju rodinu, ktorá nemala potuchy o tom, čo sa s ním stalo. Albus za nimi dnes bol a opatrne ich oboznámil so situáciou. Samova manželka Ester bola najprv nahnevaná, keďže si myslela, že jej manžel proste niekam utiekol a nechal ju samú s tromi deťmi, ale keď zistila pravdu, po zlobe nebolo ani pamiatky.

„Pre Merlina, môj Sam. Čo komu kedy spravil, že si toto zaslúžil?“ vzlykala Albusovi v náručí, no on ju ubezpečil, že sa postará o to, aby sa spolu zase stretli a časom sa k nim Sam možno bude môcť vrátiť.

Keď v pondelok ráno spolu so Sophiou zastal pred učebňou lektvarov, vítal ich len nápis na dverách oznamujúci, že prednášky a cvičenia tohto kurzu až do odvolania odpadajú.

„Čo sa stalo?“ spýtala sa Sophia potichu, aby ju počul len Albus. Povedal jej, čo vie. Lenže to nijako nevysvetľovalo, prečo sa Sandrin neobjavila v škole a z akého dôvodu skončila.

Vysvetlenie však prišlo akoby šibnutím prútika. Na stoličke pred učebňami bol ležabolo pohodený Denný večec a z titulnej stránky na neho pozerala Sandrin a on sám.

„Čo do trola to má znamenať?“ zahromžil a roztvoril noviny, aby si mohol prečítať, čoho sa článok týkal. Spoza ramena sa pozrela i Sophia a nevychádzala z údivu rovnako ako jej priateľ.

„To je hnus.“ poznamenala na margo článku a stisla Albusovi ruku, aby mu dodala silu, pretože práve sťažka dosadol na stoličku a čítal posledné vety článku.

Tento pochybný výskum sa má podľa našich zdrojov prevádzať na Bradavickej škole čar a kúzel a hlavnými zainteresovanými osobami sú Sandrin Danielsová a Albus Severus Potter, syn slávneho Harryho Pottera, ktorý zachránil náš svet pred Vy-viete-kým.

Slečna Danielsová včera podala výpoveď na Edinburgskej univerzite, kde vyučovala práve lektvary, ku ktorým, zdá sa, inklinoval aj jej študent, mladý Potter. Ako je do celej kauzy zapletený bradavický riaditeľ, je zatiaľ otáznne, ale v tejto chvíli prebieha vyšetrovanie, ktorým je poverené Oddelenie pre Ochranu čarodejných bytostí spolu s Oddelením legalizácie nových lektvarov a kúzel. O vývoji vás budeme aj naďalej informovať.

Albus naprázdno prehltol. Vedel, že to, čo robili nebolo práve v normách, ale predsa nešlo o nič protizákonné.

„Si v poriadku?“ spýtala sa Sophia starostlivo a on nebadane prikývol.

„Budem musieť ísť. Ozvem sa ti.“ povedal a chystal sa odísť, keď na jeho ramene spočinula čias ťažká ruka.

„Mohol by som s vami na chvíľu hovoriť, pán Potter?“ oslovil ho dekan a on prikývol. Šiel za ním až do jeho pracovne a poslúchol mierny rozkaz, aby sa posadil.

„Môžete mi to nejako vysvetliť?“ spýtal sa ho a na tvári sa mu zračili obavy.

„Chcete, aby som vám to vyvrátil? To, žiaľ, nemôžem.“ odpovedal Albus popravde.

„Chcete teda povedať, že na tom výskume skutočne pracujete?“ spýtal sa prekvapene, pretože až do poslednej chvíle predpokladal, že ide len o klamstvá, ktoré si Denný veštec vymyslel.

„Nerobíme to, čo píšete, ale áno, venujeme sa výskumu protiupírieho lektvaru. Nie lektvaru, ktorý má zničiť upírov, ale ktorý im má pomôcť viesť normálny život a zapojiť sa medzi ostatnú čarodejnícku komunitu.“ vysvetľoval.

„Má to niečo spoločné s tým vašim priateľom, ktorého sme tu nedávno ošetrovali?“

„Áno, viete... on s tým súhlasil. Bola to jediná možnosť, ako ho zachrániť. Okrem neho sa k nám pridali ešte jeden, ktorý má rovnaký záujem na úspechu celého projektu.“

„A ako ste pokročili?“ spýtal sa zaujato dekan, ktorý bol jedným z predných odborníkov v oblasti lektvarov.

„Lektvar je hotový, potrebujeme už len prísť na to, ako ich chrániť pred denným svetlom.“

„Robíte si zo mňa blázna? Nie je predsa možné, aby ste za dva mesiace vytvorili taký lektvar...“ žasol profesor a neveriacky na neho pozerál.

„Pane, pracovali sme na tom naozaj poctivo a spolu s profesorkou Danielsovou a Severusom sme na to prišli.“

„Severusom? Máte na mysli Severusa Snapea?“

„Áno, sme priatelia a podieľal sa na tom projekte s nami.“ pritakal Albus, a aby zabránil nedorozumeniam, vysvetlil mu všetko od začiatku do konca.

„Chlapče, dokázali ste naozaj niečo neuveriteľné a ja len žasnem nad vašim talentom. Lenže na mojich ramenách spočíva nemilá povinnosť.“ povzdychol si. „Ste jeden z najlepších študentov v ročníku a nielen vaše schopnosti, ale aj iné vlastnosti vás predurčujú k tomu, že budete vynikajúci liečiteľ. Avšak celý tento výskum... sám ste to videl v tých novinách. zaoberá sa tým ministerstvo a nebude ľahké sa z toho dostať. Ja... no... rektor na mňa tlačí a ja musím...“ ošival sa a nevedel, ako to povedať. Priečilo sa to jeho povahe a presvedčeniu.

„Vylúčiť ma?“ pomohol mu Albus a povzbudzujúco sa na neho usmial. „Rozumiem. Viem, že to nie je vaše rozhodnutie. Nebojte, nebudem vám robiť problémy.“ presviedčal ho Albus.

„Je to len podmienené vylúčenie, takže keď sa to všetko urovná, budem rád, ak sa k nám vrátite. Budete môcť nadviazať tam, kde ste skončil a pomôžem vám, aby ste to zvládol všetko bez nutnosti zbytočne to predlžovať.“

„Ďakujem.“ povedal Albus a skutočne bol vd'ačný.

„Nech sa vám darí. Podľa mňa by ste ten výskum mali dokončiť, nech si ostatní hovoria, čo chcú. Bude to naozaj prevrat, ak sa vám to podarí. A dúfam, že všetok ten rozruch čoskoro skončí.“ potriasol mu pravicom a odprevadil ho zo svojej pracovne. Na chodbe na neho čakala Sophia a mlčky s ním šla až pred školu, kde ju na rozlúčku pobožkal a sľúbil, že sa čo najskôr ozve. Jeho prvé kroky viedli do kancelárie Georga Weasleyho, ktorý už zúrivo písal správy na všetky možné úrady, len aby situáciu nejako dostal pod kontrolu.

„To je dosť, že ideš. Sadni si.“ vyzval ho stroho a chlapec radšej počúvol.

Kapitola č.23: Čelit' realite

V riaditeľni bolo ticho prerušované len zúrivým škriabaním brka po pergamene. Albus sa cítil veľmi previnilo a ten pocit v ňom len povzbudzoval pohľad na nahnevaného strýka. Asi po pätnástich minútach sa osmelil a oslovil ho.

„Strýko George, prepáč, to som nechcel.“ povedal potichu a George sa na neho prekvapene pozrel. Jeho výraz sa z prekvapeného zmenil na unavený.

„Ved' ja viem. Prepáč, že som trochu našťvaný, ale neznášam papierovanie a tie dohady s ministerstvom...“ vysvetlil a konečne sa na synovca trochu usmial.

„Ty sa na mňa nehneváš?“ žasol Albus.

„To si si myslel? Neboj sa, táto škola zažila horšie veci a vždy sa s tým dokázala vyrovnat', však profesor Brumbál?“ obrátil sa George na Brumbála.

„Isteže, chlapci. Na tom čo robíš, nie je nič zlé, Albus.“ zapojil sa starec z obrazu.

„Dobre, ale aj tak ma to mrzí.“ zamumlal chlapec.

„Zabudni na to a radšej mi povedz, čo ty. Je pravda, že profesorka Danielsová dala výpoved'?“ vyzvedal George a mračil sa na zvitky, ktoré pred chvíľou tak úmorne napísal.

„Povedal by som skôr, že ju vyhodili. Mňa dočasne vylúčili.“ priznal nesmel.

„Tak toto už je vážne vrchol.“ vybuchol George. Nechápem, ktorý idiot toto spôsobil, ale keď to zistím, vlastnoručne ho prekľajem.“ vyhrážal sa George.

Albus na to nič nepovedal, ale rozhodne sa cítil lepšie, keď vedel, že jeho rodina za ním stojí.

„Tak čo budeme robiť?“ spýtal sa a počkal, kým sa George prestane prechádzat' sem-tam po riaditeľni.

„Ty sa hlavne postaraj o ten svoj lektvar, aby to všetko nebolo zbytočné a zvyšok nechaj na nás. Hermiona aj s Kingsleym už si na ministerstve urobila poriadok. Síce tým boli obaja viac než prekvapení, ale keď za mnou prišli, vysvetlil som im to a oni súhlasili s tým, že by si v tom mal pokračovať. A ty sám dobre vieš, že do čoho sa tvoja teta pustí, toho sa nevzdá.“ povzbudzoval ho riaditeľ.

„To máš pravdu, ešte mi začne byť ľúto tých, ktorí sa jej dostanú pod ruku.“ zasmial sa konečne Albus a vstal z kresla.

„Tak ja idem pokračovať. Vlastne teraz všetko závisí na tom, či mi bude vedieť Viktória pomôcť.“

„Ako to myslíš?“ nechápavo na neho pozrel George a čakal vysvetlenie, ktoré vzápätí nasledovalo.

„Že ma to vôbec prekvapuje.“ potriasol George hlavou a naznačil Albusovi, aby už šiel. Ten bez zaklopania vošiel do laboratória a pozrel na obraz, či tam uvidí Snapea.

„Ahoj.“ pozdravil, keď ho zbadal a čiernovlasý muž na obraze odložil knihu.

„Ale, ale. Mám taký pocit, že si spôsobil menší prievan.“ doberal si ho priateľ a čakal, kým sa chlapec sám pustí do rozprávania.

„Takže vás oboch vyhodili? A netušíš, kde by mohla byť?“ spýtal sa Severus nakoniec a zamyslel sa.

„Nemám tušenie, ale obávam sa, že sa nechystá vrátiť.“ s povzdychom mu odpovedal Albus.

„Čo máš teraz v pláne?“

„No, mal by som prísť na nejaký spôsob, ako ten lektvar dokončiť. Scorpiusov variant je účinný a Samov tiež, takže základ by sme mali. Dúfam, že Viktória niečo zistí a dá mi vedieť. Ale čo mi teraz robí starosti, sú Malfoyovci.“ priznal chlapec a Severus súhlasne prikývol.

„Byť na Dracovom mieste, kebyže sa z novín dozviem, že môj syn je upír a robíš na ňom nejaké pokusy, asi by som ťa rovno zabil.“ povedal Severus vážnym hlasom.

„To nie je vtipné, Severus. Síce ma Scorpiusov otec už celkom dobre znáša a vychádzame spolu, bojím sa, že to mi nepomôže.“

„Musíš si uvedomiť, že Scorpius je ich jediný syn. Ako by si sa na ich mieste cítil ty? Podľa mňa máš veľké šťastie, že

máš ten lektvar aspoň z časti hotový. Možno by pomohlo, keby si im to všetko vysvetlil aj so Scorpiusom. Pokiaľ si si istý, že nikoho neohrozí, choďte v noci za nimi a všetko im vysvetlite. Možno to príjmu lepšie, než si myslíš." navrhol Severus.

„To znie dobre. Scorpius ich aj tak chcel vidieť, tak to skúsime dnes večer.“ rozhodol Albus a začal pripravovať ďalšie lektvary do zásoby pre Scorpiusa i Sama.

„Už si prišiel na tú moju záhadnú prísadu?“ skúšal Severusa, no ten len čosi zamrmľal a sledoval každý jeho krok, akoby chcel vybadat', čo to ten Albus do toho lektvaru pridáva. Chlapec však veľmi dobre zamaskoval fľaštičku s krvou a nedal mu tak šancu ho odhaliť. Potom vzal oba lektvary, a než sa zotmelo, strávil nejaký čas so svojou sestrou. Scorpius aj Sam boli už nedočkaví, a keď ho zbadali, vypytovali sa ho na všetko možné. Ich nadšenie ochablo vo chvíli, keď sa dozvedeli o vzniknutých komplikáciách.

„Do trola, toto som nechcel. Mal si to nechať tak, Albus.“ rozhorčil sa Scorpius, no Albus k nemu pristúpil a položil mu ruku na rameno.

„Keby som mal na výber, urobil by som to zas. O mňa strach nemaj, ja si poradím. Ale jeden problém tu skutočne je a potrebujem, aby si mi s ním pomohol.“

„A to?“

„Tvoji rodičia. Nemám odvahu čeliť im sám.“ priznal Al a Scorpius bez zaváhania prikývol. Potom sa spoločne premiestnili pred malfoyovské panstvo a čakali, kým im niekto otvorí dvere. Neprišiel však žiaden domový škriatok, ako predpokladali, lež sama Helena s očami červenými od slz, ktoré v ten deň preliala. Keď pred sebou zbadala Scorpiusa, vrhla sa mu okolo krku a tuho ho k sebe tísila.

„Vedela som to... vedela som, že to nemôže byť pravda.“ vzlykala a hneď za ňou sa vo dverách objavil Draco. Vrhol na Albusa jedovatý pohľad, ktorý keby mohol zabíjať, ležal by už dávno Albus na zemi.

„Môžete mi vy dvaja vysvetliť, čo sa to tu do čerta deje?“ spýtal sa ľadovým hlasom.

„Pod'me radšej dnu, otec.“ navrhol Scorpius a pomohol mame vojsť dnu. Posadil sa na pohodlnú pohovku v prijímacom salóne vedľa mamy a držal ju za ruku. Jeho otec sa však postavil k oknu neďaleko malého domáceho baru a prekrižil si ruky na prsiach.

„Takže? Čakám.“ vyzval ich a Scorpius sa zhlboka nadýchol.

„Všetko vám poviem, ale neprerušujte ma. Na otázky bude času dost' potom. A hlavne, nechcem, aby ste obviňovali Ala. Nebyť jeho, nesedel by som tu teraz s vami.“ začal Scorpius opatrne.

„Chceš povedať, že je to pravda?“ spýtal sa Draco a viac nedokázal skryť svoje obavy a hrať pokojného.

„Ak myslíš to, že som upír, tak áno. Keď ste za mnou boli v tej nemocnici, bolo to pár dní, čo ma napadol a pohrýzol upír. Tí ošetrovatelia mi nedávali žiadnu šancu na prežitie a ani Alove špeciálne schopnosti nezabrali. Tak Albus prišiel s návrhom premeniť ma na upíra a liečiť upíra ako takého, než len upírie pohryznutie. Dalo nám to čas, ktorý by som inak nemal.“ vysvetľoval chlapec svojim rodičom.

„Mohlo ma napadnúť, že za tým stojíš ty.“ oboril sa Draco na Albusa, ale Helena ho zastavila.

„Scorpius má pravdu, Draco. Keby to nespravili, bol by už dávno mŕtvy. Lenže...“ obrátila svoju uplakanú tvár k synovi.

„Nie je to horšie než smrť? Je to vôbec ešte život, Scorpius?“

„Je, mama, je. Vďaka Albusovi a jeho lektvaru. Každý deň na tom pracoval, aby mi pomohol. Staral sa o mňa a mal som všetko, čo som potreboval. Nebolo to ľahké ani pre mňa, ani pre neho. Nechceli sme vám to hovoriť, lebo by ste s tým nesúhlasili.“ presviedčal ju.

„To si bud' istý, že by sme nesúhlasili.“ zavrčal Draco otočený k nemu chrbtom.

„Otec, ty to nevidíš? Prečo myslíš, že som za vami doteraz nemohol prísť? Až doteraz to nefungovalo, ale Albus už na to prišiel. Užívam lektvar, vďaka ktorému budem môcť normálne žiť. Žiadne zvrhlé chůtky, žiadna krv... jediné, čo ma ešte obmedzuje je denné svetlo, ale aj to sa vyrieši. Ja verím, že áno. Pre Merlina, otec. Albus na tom pracuje dva mesiace a dokázal to, čo iní nedokázali. Ja môžem byť len rád, že je to môj priateľ a rozhodol sa to pre mňa urobiť. Vylúčili ho kvôli tomu zo školy a napriek tomu v tom pokračuje. Čo viac si môžem ešte priať, ocko?“ bránil svojho

priateľ'a a dúfal, že to jeho otec konečne pochopí.

„Nechápem, čo vy Potterovci máte neustále s tým zachraňovaním.“ povzdychol si a rezignovane dosadol do kresla.

„Viem, že máš pravdu, Scorpius. Nič sa nemení na tom, že si náš syn a máme ť'a radi. A ty, Albus... d'akujem ti, že si mi zase zachránil syna.“ vyhl'adal chlapcov pohľad a myslel svoju vďaku úprimne.

„Je to môj priateľ. Urobil som, čo by v tej chvíli urobil každý.“ zahovoril Albus, ktorý bol príliš skromný, ale veľmi si tie slová cenil.

Keď si nakoniec všetko vysvetlili, Albus sa s nimi rozlúčil a dohodol sa so Scorpiusom, že pre neho príde skoro ráno, ešte pred svitaním. Rozhodol sa ten večer využiť ešte na jednu návštevu. Vrátil sa do Škriekajúcej búdy, ale nie sám.

Spolu s ním sa sem premiestnila aj Samova žena, ktorá sa už nemohla dočkať ich opätovného stretnutia.

Keď sa na druhý deň ráno lúčil Albus so Scorpiusom aj Samom, ktorí mu neustále d'akovali za to, že im dovolil stretnúť sa s rodinou, bol unavený a túžil čo najskôr padnúť do postele. Keďže ho zo školy vylúčili, nemusel si robiť starosti s ničím a premiestnil sa rovno domov. Keď mu však rozospatá Ginny podávala naliehavú správu od Viktórie, únava bola razom preč.

Príd' čo najskôr! Budem ť'a čakať doma."

Viktória.

Tých pár slov mu dodalo potrebnú energiu a bez váhania sa premiestnil k domu strýka Billa a tety Fleur. Nepočul už mamu, ktorá sa ho snažila zdržať aspoň na raňajky.

Kapitola č.24: Žltý adulár

Obloha v to ráno prezrádzala, že moc zimy dosahuje svoje maximum. Nad Albusovou hlavou sa vznášali ťažké mraky, ktoré sľubovali poriadnu snehovú nádielku. Bolo načase, veď za pár dní sú Vianoce, pomyslel si mladík stojaci pred osamelým domom a tuhšie sa zavrátal do svojho cestovného plášt'a. Natiahol ruku, aby zaklopal, no dvere sa náhle otvorili a čiasa ruka ho vtiahla dnu.

„Psssssst, naši ešte spia a keby vedeli, že sa chystám odísť, neboli by veľmi nadšení.“ šepala Viktória, ktorá si práve obliekala hrubý sveter a než navrch pridala aj kabát, omotala si šál okolo krku.

„No čo na mňa tak pozeráš? Vo Francúzsku nie je také teplo, ako by sa mohlo zdať. Tak pod'me.“ zavelila a ťahala ho zase von.

„Vicki, počkaj. Nechceš mi vysvetliť o čo ide?“ zastavil ju Albus na polceste na dvor.

„Chcel si pomoc alebo nie? Tak mi dôveruj a chyt' sa ma. Síce viem, že si v premiestňovaní výborný, no nepamätám si, žeby si ma vo Francúzsku niekedy navštívil.“ povedala so širokým úsmevom na perách, a keď Albus stále váhal, chytila ho za ruku a jednoducho sa s ním premiestnila.

„Fajn, takže sme vo Francúzsku. Môžeš mi vysvetliť, čo tu vlastne robíme?“ spýtal sa Albus stále ešte trochu nedôverčivo.

„Pre Merlina, ty si neodbytný. Aj strýko Ron by sa pýtal menej.“ podpichla ho a viedla ho k akejsi rozľahlej budove, ktorá sa pred nimi v tom okamihu zjavila. „Vitaj v našom malom kráľovstve.“ ukázala tým smerom a než stihol znova otvoriť ústa, mala pred ním jeho sesternica dost' dobrý náskok.

„Konečne.“ neodpustila si, keď ju nakoniec dobehol. Nenechala ho však viac sa trápiť a začala s vysvetľovaním. „Keď si odo mňa chcel nejakú radu, obrátila som sa na pár známych a žiaľ, zhodli sa na tom, že nemajú ani potuchy o nejakom kúzle, ktoré by ti pomohlo.“ povedala a rýchlym krokom kráčala ďalej. Albus už sklamané zvesil ramená a nechápal, čo tu teda robia.

„Spomenula som si však, že jeden môj priateľ sa zaujíma o upírov už niekoľko rokov, a tak som mu napísala. Čaká nás približne za desať minút.“ povedala tajomne a konečne na neho pozrela.

„To...to myslíš vážne? Myslíš, že by mohol na niečo prísť?“ jachtal šokovaný Albus.

„Podľa toho, čo mi písal v liste, už niečo vymyslel a potrebuje len poznať všetky podrobnosti ohľadom tvojho lektvaru.“

„Vicki, ja neviem, čo na to povedať... ak toto vyjde...budem tvojím doživotným dlžníkom.“ povedal a pridol do kroku. V ušiach mu znel jej zvonivý smiech.

„Veď ja si to niekedy u teba vyberiem, nemaj obavy.“ uistovala ho a viedla ho spleťou chodieb.

O pár minút neskôr už stáli pred ošúchanými dverami v západnom krídle. Menovka na dverách oznamovala, že tu sídli akýsi E. Sandowal. Viktória významne pozrela na Albusa a zaklopala. Bez toho, aby počkala na odpoveď, potiahla kľučku a vošla do tmavej miestnosti.

Albusovi chvíľu trvalo, kým si zvykol na prítomie v miestnosti osvetlenej len malou stolnou lampičkou, no keď si jeho oči privykli, uvidel uprostred veľký stôl pokrytý hromadou papierov. Nedalo sa poznať, kde ktorá kopa končila, kde začínala. A medzi tým všetkým spal muž len o málo starší, než bol Albus. Mal ryšavé vlasy a na nose mal okuliare, ktoré sa mu počas spánku zosunuli a teraz boli nakrivo.

Viktóriu tento výjav zrejme neprekvapil. Potichu sa zachichotala a pristúpila bližšie. Albus videl, že bojuje s túžbou okríknúť svojho priateľa a zobudiť ho týmto krutým žartom, no zrejme si to rozmyslela, keď že ho prišla žiadať o pomoc, a preto ním len jemne zatriasla a oslovila ho menom.

„Erik, vstávaj.“

Muž ležiaci na stole sa len pomrvil a začal niečo mumlať.

„Nie, Sorbon, roh jednorožca ten lektvar znehodnotí. Lepší bude vývar z mandragory.“

„To je celý Erik, tomu sa o práci už aj sníva.“ pokrútila hlavou Vicki a opäť sa pokúsila ho zobudiť. Podarilo sa. Erik sa prudko posadil a s okuliarmi nakrivo zažmurkal do šera.

„Čo sa... Vicki? Si to ty? Dievča, teba som už tak dávno nevidel.“ vravel, a keď ju uvidel, oči mu zažiarili od šťastia.

„Ahoj, Erik. Slubujem, že sem za tebou budem chodiť častejšie.“ opätovala mu úsmev a vrelo sa privítali.

„Toto je môj bratranec - Albus, písala som ti o ňom. Prišli sme ťa požiadať o pomoc.“ vysvetlila a zoznámila ich.

„Jasné, už som o tebe počul, Al. A nielen od Viktórie. Vlastne si už teraz dosť známy. A keď si predstavím, žeby sa ti podarilo úspešne dokončiť to, na čom pracuješ, bola by to bomba.“ nadšene zo seba chrľil a začal sa prehrabávať v tej halde papierov.

„Kde to len... nie, to nie je ono... počkat', mám to.“ vylovil odkiaľsi jeden počmáraný zvitok pergamentu a jeho modré oči na Albusa víťazoslávne pozreli.

„Povedz mi dačo o tom lektvare. Čo obsahuje a aké má účinky, prípadne, vedľajšie účinky a čo presne čakáš odo mňa.“ vyzval ho Erik a čakal.

„No... teda...“ začal Albus a vysvetlil mu všetko, čo sa dalo. Poukázal na to, že Scorpius potrebuje špeciálny variant lektvaru, ale predpokladá, že je to ojedinelý prípad a pre ostatných bude stačiť základný lektvar, ktorý užíva Sam.

„To je neskutočné. Ty si to vážne dokázal.“ žasol Erik ako mnohí pred ním. „V tom prípade... je rada na mne, aby som vám povedal, na čo som prišiel. Takže... nie je to síce náplňou mojej práce, ale upíry ma vždy fascinovali a veľa som o nich čítal. Žiaľ, nie som v lektvaroch taký dobrý, aby som sa sám pustil do vlastného výskumu, ale keďže si tu ty...“

„Ehm, Erik, môžeš prejsť k veci?“ vložila sa do debaty Viktória.

„Jasné, prepáč. Ved' ma poznáš.“ sklopil zrak a trochu sa začervenal. „Dobre, takže podľa mňa potrebuješ dve veci. V normálnom prípade by to možno šlo len s kameňom, ale keď tvoj priateľ potrebuje aj špeciálne upravený lektvar...“ bl'abotal opäť viacmenej pre seba, no keď zbadal ich udivené pohľady, pustil sa do vysvetľovania.

„Kameň nových začiatkov. To je tvoje riešenie, Albus.“ usmial sa zoširoka a myslel, že to pochopia.

„Mohol by si mi to vysvetliť trochu viac?“ žiadal Albus a nervózne sa pomrvil na stoličke, na ktorej sedel.

„Je to niečo ako obdoba mesačného kameňa, ale má trochu iné vlastnosti. Je ich niekoľko druhov, delia sa podľa farby a vlastností, ktoré nesú. Ten kameň sa nazýva adulár a môže byť dúhový, sivý, modrý, biely, oranžový a žltý. Hovorí sa, že sú to kamene prianí a nádeje alebo inak kamene nových začiatkov.“ vysvetľoval Erik a Albus si jeho slová premietal v hlave, aby pochopil, no pointa mu stále chýbala.

„V prípade, ktorý riešiš, by som použil žltý adulár. Práve ten v sebe kombinuje energiu Slnka i Mesiaca a pomáha pri vyrovnaní protipólov. Okrem toho človeku pomáha akceptovať seba samého, aký je a tým prináša mier duši.“ vysvetľoval ďalej účinky tohto zvláštneho kameňa.

„A ako myslíš, že by nám mohol ten kameň pomôcť?“ osmelil sa Albus.

„Podľa mňa stačí, keď si ho dotýčny nasadí na krk a vypije ten tvoj lektvar v okamihu, keď sa noc strieda s dňom, teda Mesiac so Slnkom. Ten kameň by ho mal chrániť pred oboma. Podľa mojej teórie by sa dalo niečo podobné použiť aj u vlkolakov, aby sa úplne predišlo ich premenám pri splne, ale zase spln má oveľa väčší vplyv než mesiac v inej fáze, takže toto musím ešte domyslieť, ale prídem na to. Raz určite.“

„Prepáč, ja nechcem nijak spochybniť tvoje teórie, ale si si istý, že to bude fungovať?“ zapochyboval Albus. Erik len pokrčil ramenom.

„Neviem, ale skúsiť by sa to malo. No ale hovoril si, že s tvojím priateľom je to trochu iné. Myslel som aj na to, žeby účinok kameňa mal byť posilnený ešte niečím a prišiel som na to.“ povedal víťazoslávne. „Prečítaj si túto moju poznámku. Našiel som ju v jednej veľmi starej knihe.“ povedal a ukázal Albusovi nejaký kúsok pergamentu. Na ňom stálo:

Zatmenie Slnka je považované za dočasné víťazstvo minulosti nad súčasnosťou.

Albus to čítal znova a znova, no trochu pochyboval, že by ho táto jediná poznámka dokázala presvedčiť o tom, že to bude fungovať.

„Nie je to jasné? Tvoj priateľ bol v minulosti človekom, nie upírom. V dobe zatmenia sa ním môže opäť stať a podľa môjho názoru, keď v tom okamihu bude mať pri sebe žltý adulár a vypije tvoj lektvar, dokáže byť človekom aspoň v medziach, ktoré mu dovolí lektvar. Adulár navyše posilní jeho zložku tlmiacu negatívne emócie a lepšie sa vyrovná

s tým, kým je." pokračoval ďalej Erik a zanietene pritom gestikuloval.

Albus vrhol nervózny pohľad na Viktóriu, ale tá sa priateľ'a zastala.

„Erik síce niekedy fantazíruje až moc, ale ak raz na niečo príde, stojí to za to. Za dobu čo som tu, sa v ničom nezmylil.“

„Lenže... ak sa to nepodarí, nepôjde to nijako zvrátiť. Ak ten kameň nezapôsobí, slnko Scorpiusa spáli a..." Albusa striaslo pri tom pomyslení. Viktória chápala viac, než si myslel.

„Nechceš to aspoň skúsiť?“ spýtala sa potichu.

„Budem sa o tom musieť poradiť so Scorpiusom. Ale ak áno, kde by som zohnal ten adulár?“ obrátil sa na Erika, ktorého tvár sa nadšením rozjasnila.

„Náhodou mám pár priateľ'ov medzi mudlami a jeden z nich je významný geológ. Dovolil som si ho požiadať o láskavosť a ... kdesi tu mám pár kúskov.“ zamumlal a opäť sa prehraboval v papieroch a hľadal niečo pod tou hromadou. O malú chvíľku vytiahol škatuľku a v nej ležalo niekoľko drobných úlomkov akéhosi žltého kameňa, ktorý sa napriek slabému svetlu leskol.

„Pekný, čo povieť?“ spýtal sa Erik a podával mu ho.

„Mohol by som si jeden požičať?“ spýtal sa Albus, no Erik pokrútil hlavou.

„Vezmi si všetky. Ak to bude fungovať, ako predpokladám, budeš potrebovať viac než jeden.“

„Ďakujem. Neviem, ako ti poďakovať. Dúfam, že máš pravdu.“ pousmial sa konečne aj Albus a veľmi si želal, aby to všetko už skončilo a Scorpius mohol konečne opäť žiť normálne.

„Mne úplne postačí, ak ukecaš svoju sesternicu, aby prijala moje pozvanie na kávu.“ pošepol mu Erik do ucha, ale Vicki to začula a podišla k nemu. Dala mu pusu na tvár a povedala:

„Ak sa to podarí, tak ťa na kávu pozývam ja. Jean bude síce žiarliť, ale to mu neuškodí.“ zasmiala sa a oni obaja vyprskli smiechom.

Viktória sa rozhodla ešte chvíľu zostať v stredisku, a tak Albus šiel domov sám, nesúc si v kapse kamene, ktoré by mohli Scorpiusovi pomôcť. Bol taký zamyslený, že si nevšimol postavu kráčajúcu oproti nemu, kým do nej nevrátil.

Kapitola č.25: Samova obeť

Postava, do ktorej vrazil, bola zahalená v dlhom cestovnom plášti a na hlave mala kapucňu. Keď však prehovorila ženským hlasom, Albusovi poskočilo srdce v hrudi. Ako to ten Erik vrazil? Kameň prianí a nádejí? Možno to predsa len funguje, pomyslel si.

„Neviete dávať pozor?“ ozvala sa žena, do ktorej vrazil. Albus sa nad tým pousmial a bez zaváhania odpovedal.

„Keby som dával pozor na cestu, asi by som ťa nespoznal.“

Vtedy žena zložila kapucňu a na jej tvári sa zračil prekvapený výraz.

„Albus? Čo ty tu robíš?“ nevedela, či sa má smiať alebo utiecť.

„Pokračujem vo výskume a dúfal som, že ho so mnou dotiahneš do úspešného konca, Sandrin.“ odpovedal jej a pozeral do ustaranej tváre svojej učiteľky.

„Nepotrebuješ ma. Máš úspech na dosah a so Severusovou pomocou...“ sklonila hlavu, aby nevidel slzy.

„Máš pravdu, úspech je na dosah, ale bez teba to nepôjde. Chcem, aby si ho dokončila so mnou.“ trval na svojom mladík.

„Albus, nenaliehaj na mňa. V Anglicku ma už nič nedrží a nechcem sa viac stretnúť so Severusom. Dal mi jasne najavo, čo si o mne myslí, a že o mňa nestojí.“ povedala trpkou.

„Odišla si skôr, než ste si to mohli vysvetliť.“ pripomenul jej mierne.

„Čo bolo treba vysvetľovať? Bola som tam a počula som ho.“ vykrikla nahnevane.

„Lenže ja som tam bol potom, keď si odišla a videl som na jeho tvári ustaraný výraz. Mrzí ho, čo ti povedal a chcel by sa s tebou o tom porozprávať.“ snažil sa ju presvedčiť.

„To nemôžeš vedieť. Zrejme mal len starosť o teba.“ šepla.

„Hádám len na mňa nebudeš žiarliť?“ doberal si ju a ona pokrútila odmietavo hlavou.

„Sandrin, aj keby mi to sám nepovedal, vedel by som, že ho to trápi. Dovolím si povedať, že ho poznám lepšie než ty. Ale on by to chcel zmeniť. Chcel by ťa lepšie spoznať.“ dohováral jej a ona na neho konečne pozrela. Jej čierne oči boli plné neistoty, ale nádeje, že to, čo jej hovorí, by mohla byť pravda.

„Potrebujem čas.“ povedala rezignovane.

„Máš času, koľko potrebuješ. Poviem mu, že som s tebou hovoril, a že si to rozmyslíš.“ povedal a pozrel smerom k budove, kam smerovala.

„Mrzí ma, že ťa kvôli tomu vyhodili. Mala si v pláne skúsiť šťastie tu?“

„Myslela som, že by tu mohlo byť viac priestoru na vlastné výskumy.“ priznala.

„Mám návrh. Onedlho sú Vianoce a to by nikto nemal byť sám. Nechceš ísť na nejaký čas k nám a premyslieť si, čo ďalej? Mama by ťa rada spoznala a mohla by si mi pomôcť dokončiť ten náš projekt. A ak nechceš, budeme pracovať doma, aby si sa nestretla so Severusom.“ navrhol jej a dúfal, že ďalšie jeho želanie sa vyplní.

„Neviem, ako to robíš, ale... presvedčil si ma. V Anglicku sa mi páčilo a tu už nikoho nemám. Ale nebudem obťažovať u vás doma. Nájdem si nejaké ubytovanie...“

„Ani nápad. U nás je miesta dosť a mama je celé dni sama s dvojčatami. Rada bude mať v dome niekoho približne v jej veku.“ rezolútne zamietol jej protesty, a keď sa podvolila, premiestnil ich do Godrikovho dolu, kde medzičasom napadalo aspoň pol metra snehu a ďalšie vločky sa bez ustania znášali k zemi.

Ako Albus predpokladal, Ginny nenamietala, ba naopak. Padli si so Sandrin do oka a rovnako ako Albus hneď postrehla výraznú podobu medzi ňou a Severusom Snapeom. Len čo sa tí dvaja trochu zohriali a dojedli chutné jedlo, zavreli sa v Harryho pracovni, aby mohli nerušene napláňovať ďalší postup.

Večer, tesne predtým, než sa chystali za Scorpiusom a Samom, zastavila sa u nich Hermiona, ktorá miesto pozdravu hneď spustila.

„Poviem ti Ginny, ten tvoj syn sa do toho pekne zamotal. Podarilo sa mi to akosi ututlať, ale stálo ma to dosť nervov.“ povzdychla si a posadila sa na stoličku do kuchyne.

„Ty si náš anjel strážny.“ vrhol sa k nej Albus a tuho ju objal.

„Ty si doma? Myslela som, že z toho laboratória teraz nevystrečíš päty.“ doberala si ho, no na tvári jej ihral spokojný úsmev. Dostalo sa jej predsa vďaka za jej námahu.

„Neboj, už zase bežíme pracovať. Toto je profesorka Danielsová, ktorá mi veľmi pomáha.“ predstavil Sandrin a Hermiona na ňu skúmavo pozrela. Jej oči sa rozšírili údivom, no nič nepovedala.

„Teší ma. Verím, že sa vám to podarí a potom sa všetko k lepšiemu obráti.“ uistovala ju, no viac nestihla, pretože Albus so Sandrin odchádzali.

Obaja muži v škriekajúcej búde boli nadšení z toho, že opäť vidia Sandrin a ona sama sa tešila tomuto vrúcnemu prijatiu. Chvilu sa len tak zhovárali, ale potom prosila Sandrin Sama, aby si s ním ona a Albus mohli pohovoriť osamote. Scorpiusovi sa síce tieto tajnosti nepáčili, ale nič proti nim nezmohol.

Keď trojica v čele s Albusom osamela, Sam na nich pozrel v očakávaní toho, čo muselo prísť.

„Prišli ste na to?“ spýtal sa bez okolkov.

„Možno áno, ale ...“ začal Albus váhavo. Nechcel urobiť to, o čo sa chystal Sama požiadať. Lenže iná možnosť nie je.

„Albus, počkaj, nič nehovor. Viem, že je to riskantné, ale keď som na začiatku súhlasil, že vám s tým pomôžem, vedel som, že riskujem. Nechcem, aby si sa tým trápil, keby to nevyšlo, ale aby si to nevzdával a pomohol Scorpiusovi.“ zastavil ho Sam.

„Ja...“ pokúsil sa čosi povedať, ale opäť neúspešne.

„Za tých pár týždňov ste mi dali to, v čo som už ani nedúfal. Bol som opäť človekom, nie netvorom, ktorý každú noc vraždí, aby prežil. Je to hrozné prekliatie a ak by cenou za to, aby si toho utrpenia ušetril mnohých iných, je môj život, potom som ochotný to risknúť.“ povedal rozhodne a pozrel na oboch.

„Vec sa má tak, že máme dve možnosti.“ začala Sandrin. „Jednou z nich je skúsiť lektvar v kombinácii s istým kameňom tesne na svitaní alebo toto všetko urobiť pri zatmení Slnka, ktoré je čírou náhodou za tri dni. Nevieme, či bude fungovať ten jednoduchší spôsob, ale bolo by to najlepšie, vzhľadom k tomu, že zatmenie Slnka sa opakuje len raz za niekoľko rokov.“ vysvetľovala.

„Bojíte sa, že keďže Scorpius potrebuje špeciálny variant, nemuselo by to na neho pôsobiť inak než pri tom zatmení. Na druhej strane potrebujete vedieť, či iným bude stačiť lektvar a kameň.“ zhrnul to v skratke Sam a oni prikývli.

„Tak na čo ešte čakáme? Zanedlho bude svitať, nie? Čo mám robiť?“ spýtal sa pokojne.

„Sam, môžeme to urobiť naraz pri zatmení, a aby sme overili druhú teóriu, môžeme...“ protestoval Albus, ktorý v tejto chvíli nevedel, čo bude robiť, ak to nevyjde. Zabije človeka. Nie upíra, pretože Sam už upírom prakticky nebol. A nebol len obyčajným človekom, ale jeho priateľom. Áno, považoval ho za priateľa a bol mu vďačný za jeho pomoc.

„Čo? Násť si iného upíra? Albus, buď realista. Ak to nebude fungovať u mňa, keď som bral lektvar niekoľko týždňov, sotva by sa to podarilo s niekým iným. Urobím to.“ trval na svojom a Albus sa viac nehádal. Vytiahol z kapsy kameň, ktorý medzitým pomocou jednoduchého kúzla zavesil na tenkú retiazku a podal ho Samovi.

„Pekný kúsok.“ pousmial sa a dal si ho na krk. Potom v tichosti vyšli pred dom a s fľaštičkou lektvaru v ruke čakali na svitanie. Keď sa začalo brieždiť, vypil Sam svoju dávku lektvaru a čakal, čo mu prinesú prvé slnečné lúče.

Vykúpenie v podobe smrti, či nový lepší život?

Kapitola č.26: Vianočný darček

Albus, Sandrin a Sam stáli pred rozpadnutým domom a s napätím očakávali, čo sa bude diať. Slnko ospalo vykukovalo spoza kopca a len pomalým krokom postupovalo bližšie a bližšie...

Tmu vystriedalo svetlo a dosiahlo k miestu, kde stál Sam. Bol vyrovnaný so všetkým, čo príde a nebál sa. Začal cítiť teplo stúpajúce od nôh stále vyššie. Mal pocit, že ho tá horúčava musí každú chvíľu pohltiť a spáliť na popol, keď v tom kameň na jeho hrudi zažiaril a vzduch naokolo začal hustnúť a nabíjať sa energiou. Energiou, ktorá vyhnala zo Samovho tela temnotu a naplnila ho novým svetlom - svetlom života. Albus so Sandrin sa tomu zázraku len s údivom prizerali, a keď asi po pätnástich minútach Sam konečne vykročil ich smerom, boli si istí, že sa to podarilo.

„Si v poriadku?“ osmelil sa Albus a podišiel bližšie.

„V tom najlepšom, kamarát. Ďakujem. Ďakujem vám oboj z celého srdca.“ usmial sa a oboj im potriasol rukou.

„Rado sa stalo. Dúfam, že sa nám to podarí aj so Scorpiusom.“ vyjadril svoju túžbu nahlas Albus.

„Podarí. Ušli ste dlhú cestu, kým ste to dokázali a teraz vás už nič nezastaví.“ uistoval ho Sam. „Takže teraz už môžem ísť?“ spýtal sa a oči mu nadšene žiarili pri predstave, že konečne pôjde za svojou rodinou.

„Môžeš, len nezabúdaj na lektvar. Budem ti ho pravidelne posilať a keby si čokoľvek potreboval, daj mi vedieť. A ten kameň pre istotu nos stále.“ dával mu posledné rady teraz už spokojný Albus.

„Nikdy ho nezloží. Bude mi pripomínať dvoch výnimočných ľudí, ktorí mi dali nový život.“ povedal a s tými slovami sa s nimi rozlúčil. Zamávali mu na rozlúčku a ich pohľady sa stretli.

„Dobrý výkon na zelenáča.“ pochválila ho Sandrin a Albus mal pocit, akoby tie slová počul z úst niekoho iného, azda Severusa.

„Ďakujem za pomoc.“ zamumlal a vzápätí nato zoširoka zívol. Nespál už dva dni a teraz, keď už bolo takmer po všetkom, dolahla na neho únava vo svojej plnej sile. Z posledných síl sa dostal domov a prespal celý deň i noc.

Scorpius medzitým márne hľadal Sama v dome. Bol tu sám a začal sa cítiť opustený. Keby za ním večer neprišla Sandrin, aby skontrolovala, či niečo nepotrebuje a uistila ho, že je všetko v poriadku, asi by prepadol smútku. Nevedel, ako dlho to všetko bude ešte trvať. Veľmi túžil vytradiť sa z domu a niečo urobiť, ale nechcel spôsobiť Albusovi ešte viac starostí. Napokon svoju osamelosť prekonal a čakal, kým za ním Albus príde. Chcel ho požiadať, aby mu opäť dovolil vidieť Lilly.

Albus za ním prišiel až pred svitaním toho dňa, kedy malo byť zatmenie Slnka. Skontroloval všetky okná, aby nebodaj nejaký zblúdený lúč nedopadol dnu skôr, než je treba a povedal Scorpiusovi, že s ním zostane cez deň a nedovolí mu spať.

Chlapca to prekvapilo, no nechcel sa hádať. Dúfal len, že Albus vie, čo robí, pretože po tom všetkom už prestal myslieť na smrť ako na najlepšie možné riešenie jeho problému. Rástla v ňom nádej, že Albus niečo vymyslí a všetko bude ako predtým.

„Prečo toto všetko?“ spýtal sa, keď už to dlhšie nemohol vydržať. Albus sa na neho záhadne usmial a podal mu malú škatuľku zabalenú v obale s vianočným motívom.

„Vianoce sú až za niekoľko dní.“ upozornil ho Scorpius a nechápavo hľadel na svojho priateľa. Bojí sa azda, že sa už Vianoc nedožije? To preto tu už nie je Sam? Stalo sa niečo neočakávané a oni museli s výskumom prestať? Scorpiusove myšlienky boli zmätené.

„Ja viem, ale dávam ti ho trochu v predstihu. Myslím, že by sa ti dnes mohol zísť.“ povedal Albus vyhybavo a pokynul kamarátovi, aby škatuľku otvoril.

Na jej dne ležal akýsi kameň na retiazke. Bol to ten najväčší, aký Albus našiel medzi tými, čo mu dal Erik. Okrem neho ukrývala tajomná škatuľka aj odkaz. Scorpius rozvinul maličký lístok a čítal:

Ďakujem za dôveru. Nech ti tento kameň prinesie šťastie v novom živote.

Scorpius nechápavo pozeral na slová, ktoré mu Albus napísal a zle si ich vysvetlil.

„Ty to vzdávaš? To naozaj nie je žiadna nádej?“ spýtal sa roztrasene a vytiahol žltý adulár, aby sa naň lepšie pozrel.

„Naopak. Našiel som spôsob a dnes ti vrátim späť tvoj život. Sam je už doma a teší sa so svojou rodinou. Dnes sa aj ty konečne budeš môcť vrátiť domov.“ povedal Albus presvedčivo, pretože skutočne začal veriť tomu, že sa to podarí. Nenašiel dôvod, prečo by jeho krv, ktorú Scorpius potreboval na rozdiel od Sama, mala brániť procesu, ktorý sa chystali uskutočniť.

„To myslíš vážne?“ šepol Scorpius a nevedel, čo viac povedať.

„Nasad' si to. Tu je tvoj lektvar, a keď ti poviem, buď pripravený ho vypiť.“ prikázal Albus a začaroval Tempus, aby zistil, koľko je hodín.

„Máme ešte tri minúty. Potom to musíš vypiť a čakať. Bude to v poriadku, uvidíš. Zase budeš s Lilly a so svojimi rodičmi.“ upokojoval ho Albus, pričom sám začínal pociťovať nervozitu.

Tri minúty sa vliekli azda ako celá hodina a oni na seba mlčky hľadeli. Keď Albus kývol na znak toho, že je čas, Scorpius neváhal a vypil obsah fľaštičky do dna. Kameň na jeho krku voľne visel a on nepociťoval žiadnu zmenu. Vtedy Albus odstránil všetky závesy z okien, aby dnu pustil svetlo. To prichádzalo postupne, ako Slnko vykukovalo spoza Mesiaca, ktorý ho zakrýval. Ostré lúče prinútili Scorpiusa zavrieť oči, no nepohol sa ani o krok. Tak ako Sam aj on pociťoval teplo. Žltý kameň začal absorbovať energiu slnečných lúčov a žiaril stále silnejšie. Bol oveľa žiarivejší než ten Samov až nakoniec žiara prestúpila celým Scorpiusovým telom. Albus hľadel na kamaráta, ktorý bol teraz akoby chránený zlatistým štítom a dúfal, že to dopadne rovnako dobre ako so Samom. Scorpiusovi sa podlomili kolená a spadol na dlážku. Dýchalo sa mu ťažko, ale po chvíli to prešlo. Žiara naokolo ustúpila a on pozrel do vystrašenej tváre Albusa Pottera.

„Si v poriadku?“ zohol sa k nemu a pomohol mu vstať.

„Povedz, však to nebol sen. Vonku svieti slnko a ja žijem...“ jachtal Scorpius a prezeral si celé svoje telo od hlavy až k päte.

„Žiješ.“ vydýchol uľahčene Albus a potľapkal Scorpiusa po ramene.

„Toto je ten najkrajší vianočný darček, aký som kedy dostal, Al. Ďakujem.“ povedal Scorpius a potom už spoločne vyšli von, kde na nich čakala Sandrin aj so Samom a s nadšením ho privítali späť medzi živými, ako poznamenal Sam.

Keď v ten istý deň Lilly vychádzala so svojimi spolužiakmi zo školy, aby sa vlakom dostali domov, kde strávia sviatky so svojimi najbližšími, premýšľala nad tým, aké to budú Vianoce bez Scorpiusa. Azda by jej mohol brat dovoliť vidieť ho, lenže ani to nebude úplne to pravé.

Koče ťahané testralmi ich dovezli až na stanicu v Prasinkách a ona už-už chcela nasadnúť do vlaku, keď ucítila čiusi ruku na svojom ramene. Čakala, že uvidí nejakú spolužiačku, čo sa chcela rozlúčiť, no pohľad na toho, komu patrili takmer všetky jej myšlienky v poslednom čase, jej vyrazil dych. Kolená sa jej podlomili a keby ju v tej chvíli nedržal, asi by sa zosunula k zemi.

„Tak veľmi si mi chýbala.“ povedal a nežne ju pobožkal. Dotyk jeho pier ju presvedčil o tom, že to nie je len krásny sen, z ktorého by sa mohla o chvíľu prebudiť. Keď potom nastúpil do vlaku s ňou a v prázdnom kupé ju držal v náručí, vedela, že toto budú tie najkrajšie Vianoce, aké v poslednom čase prežila a vd'ačí za to najmä svojmu bratovi.

Kapitola č.27: Tíne minulosti

V dome Potterovcov zavládla po príchode Scorpiusa a Lilly skvelá nálada. Nielen že Ginny videla konečne všetky svoje deti šťastné, ale prišla aj Helena s Dracom a Sam so svojou rodinou a všetci d'akovali Albusovi a Sandrin za to, čo pre nich urobili. Jediné, čo ešte Albusovi chýbalo ku šťastiu, bola Sophia, ktorá sa ako na zavolanie objavila vo dverách ich domu.

Dom bol plný veselíacich sa ľudí a v podvečer si len málokto všimol, že dve najhlavnejšie osoby sa odtiaľ vytratili. Albus so Sandrin mali ešte jednu povinnosť a hoci musel Albus na svoju učiteľku trochu naliehať, súhlasila, že sa so Severusom porozpráva.

V hrade panovalo ticho a narušovalo ho jedine mierne chrápanie ozývajúce sa z riaditeľských portrétov. Keďže sa rozhodli, že chcú hovoriť so Snapeom každý sám, šiel prvý Albus.

„Ahoj.“ pozdravil veselo a Severus zdvihol obočie, keď na neho pozrel.

„Zdá sa, že máš dobrú náladu. Takže sa ti to konečne podarilo?“ odložil knihu a čakal.

„Podarilo.“ prisvedčil mladík a zostal stáť pred obrazom.

„Poviem ti, skvele načasované. Neposadíš sa? Alebo sa ponáhľáš na oslavu svojho úspechu?“ doberal si ho Snape s miernym úsmevom na perách. Bol nesmierne hrdý na Albusa aj na Sandrin, na svoju dcéru. Kiež by ju mohol vidieť a vysvetliť jej to.

„Zdržal by som sa, ale myslím, že o chvíľu budeš rád, že odídem.“ napínal ho Albus s tajomným úsmevom.

„Ako to myslíš?“ nahneval sa Severus, lebo zle pochopil jeho narážku.

„Dalo mi to dosť práce presvedčiť ju, aby sem prišla. Tak sa snaž ju zase neuraziť, inak by sa mi to nabudúce nemuselo podariť.“ vyšiel Albus s pravdou von a Severus na neho neveriacky hľadel.

„Chceš povedať, že prišla?“ spýtal sa a modlil sa, aby to celé nebol len nejaký hlúpy žart.

„Nechám vás samých, myslím, že si máte toho veľa povedať. Veselé Vianoce, Severus.“ rozlúčil sa Albus a bol už pri dverách, keď Severus zamumlal.

„Ďakujem ti.“

Albus vyšiel z laboratória a kývol na nervóznou Sandrin na znak, že už ju čaká.

„Akú má náladu?“ spýtala sa placho.

„Je rád, že si prišla.“ uistil ju Albus a krbom sa vrátil domov.

Sandrin neisto vstúpila do laboratória. Nevedela, čo by mala povedať alebo urobiť, no ušetril ju toho.

„Som rád, že ste prišla. Nesadnete si?“ začal formálne, no jeho hlas neznal ani nahnevane, ani ironicky. Mlčky podišla ku kreslu a sadla si. Hoci bola nervóznejšia než zvyčajne, nedávala to najavo.

„Chcel by som sa ospravedlniť za to, čo som povedal naposledy. Ja... netušil som, že tam kdesi mám dcéru.“ priznal skl'účene a dúfal, že konečne prehovorí. Ona však zaryto mlčala a vpijala sa svojimi tmavými očami do tých jeho.

„Sandrin, naozaj ma to mrzí. Ak môžeš, odpusť mi.“ oslovil ju osobnejšie a to ju prebudilo k životu.

„Neprišla som, aby som od vás niečo žiadala. Jediné, čo som chcela, bolo spoznať vás. Zistiť, čo ste za človeka a či mala mama pravdu.“ vychrlila nahnevane.

„Tvoja mama sa mýlila, keď si myslela, žeby som ťa zavrhol. Si moja dcéra a keby som to vedel skôr, všetko mohlo byť inak. Všetko.“ povedal potichu a nedokázal jej pozrieť od očí. Do očí, ktoré zdedila po ňom, v ktorých teraz bolo obvinenie. Bol zvyknutý na to, že ho ľudia vinili zo všetkého možného, ale nechcel to vidieť v očiach vlastného dieťaťa.

„Zostal by ste s ňou, aj keď ste ju nemiloval?“ spýtala sa priamo.

„To asi nie, ale nikdy by som nedovolil, aby mi ťa odviedla. Chcel by som ti byť nablízku a byť si istý, že máš všetko, čo potrebuješ.“ odpovedal jej popravde.

„Mala som všetko, čo som potrebovala, okrem teba.“ šepla a myslela si, že to nezačuje. Snažila sa zamaskovať slzy, ale všetko márne. Videl ju plakať a trápilo ho to.

„Odpusť, že som s tebou nebol, keď si ma potrebovala.“ prosil ju a znelo to tak úprimne...

Mlčky prikývla.

„Od chvíle, čo mi Albus povedal pravdu, som nad všetkým dlho premýšľal a chcel som ti povedať jednu vec...“ začal pomaly, akoby hľadal vhodné slová. To, čo chcel povedať nehovoril často a až Albus ho naučil, ako niektoré svoje pocity vyjadriť aj slovami. Sandrin na neho zvedavo pozrela očami červenými od slz a čakala.

„Som rád, že mám dcéru a som na ňu nesmierne hrdý.“ povedal po chvíľkovom zaváhaní a pozeral jej pritom do očí.

„Kvôli tomu lektvaru?“ spýtala sa trochu hlúpo a jeho tvár sa skrivila v nahnevanej grimase.

„Neviem, ako to vám dvom vysvetliť, že moje sympatie a to, že vás mám rád, nesúvisí s tými hlúpyimi lektvarmi. Čo vás to oboch napadlo?“ zahrmel nahlas, ale potmehúdsky úsmev na jeho tvári jeho slová odľahčil. Sandrin sa chytila ponúkanej šance a rovnakým tónom odvetila:

„Možno to bude tým, že si Majster Lektvarov, Albus začínal ako tvoj žiak, než ste sa stali priateľmi a mňa si spoznal vďaka tomu lektvaru pre Scorpiusa. Nie je to dost?“ doberala si ho a on pripustil, že to mohlo byť zavádzajúce.

Po tom, čo si povedali, už na seba hľadeli trochu inak. L'ady sa pohli a hoci ich ešte čaká dlhá cesta, než úplne zaženú všetky mračná a tiene minulosti, vedeli, že vykročili správnym smerom.

O pár mesiacov neskôr...

Lilly sa prebudila do krásneho letného rána, a keď si trochu privykla na svetlo, otvorila oči. Pozrela na prázdne miesto vedľa seba, a keď nevidela Scorpiusa, zľakla sa. Jeho rodičia neboli doma a ona sa po dlhej úvahe rozhodla prenocovať tu. Jej strach teraz pramenil z toho, že na nočnom stolíku vedľa postele stála fľaštička s lektvarom, ktorý Scorpius užíva každé ráno. Bola plná.

V rýchllosti si obliekla len tričko a bosky a s prútikom v ruke vyšla z izby nájsť svojho priateľa. Bola ostražitá, no dúfala, že jej obavy sú zbytočné. Nerada by mu nejakým spôsobom ublížila, ale ak to bude nutné, musí sa brániť. Z jedálne sa ozývali zvláštne zvuky, a tak jej kroky viedli rovno tam. Našľapovala opatrne, aby jej kroky neboli počut' a pootvorila dvere. K jej prekvapeniu práve Scorpius prestieral na raňajky pre dvoch.

„Scorpius?“ oslovila ho placho a sklonila prútik, keď videla, že jej nič nehrozí.

„Už si hore? Nechcel som ťa budiť. Pod', pripravil som nám niečo pod zub.“ usmial sa na ňu a pobožkal ju na privítanie.

„Čo sa deje?“ spýtal sa, keď zachytil jej znepokojený pohľad.

„Tvoj lektvar... dnes si si ho nevzal.“ skonštatovala.

„Aha, tak to ťa trápi.“ prikývol, že rozumie. „Vieš, Lilly, myslím, že ten lektvar už nepotrebujem. V poslednom čase sa cítim dobre, lepšie než predtým, a tak som ten lektvar užíval v menších dávkach už asi mesiac.“ povedal jej.

„Albus o tom vie?“ spýtala sa a v jej srdci sa rozhorela iskierka nádeje, že je Scorpius možno úplne zdravý.

„Nie, ale chcel som za ním zájsť zajtra. Vieš princezná, nevzal som si ten lektvar už tri dni a všetko je v poriadku. Alebo sa ti nezdá?“

„Iste, ja len... trochu som sa zľakla. Nechcem ťa stratit', Scorpius, a myslím si, že si to nemal robiť bez Albusa. Čo keby sa ti niečo stalo? Albus by vedel, čo robiť, ale ja...“ karhala ho mierne a oči sa jej zaleskli slzami pri pomyslení, žeby sa opäť stalo niečo, čo by ich mohlo rozdeliť.

„Nerob si o mňa starosti. Neurobil by som nič, čím by som ti mohol ublížiť. Keby som mal akékoľvek pochybnosti o tom, či sa dokážem ovládať bez lektvaru, nikdy by som to nespravil. Ak pre nič iné, tak kvôli tvojej bezpečnosti.“ upokojoval ju a držal ju pritom v náručí.

„Milujem ťa, Scorpius.“ zašepkala mu do ucha.

„Môžem teda dúfať, že ma neodmietneš, ak ťa požiadam, aby si so mnou strávila zvyšok svojho života?“ spýtal sa a pozrel do jej nádherných očí. Lilly na neho pozerala v nemom úžase a miesto odpovede ho vášnivo pobožkala.

„Že sa vôbec pýtaš, hlupáčik. Netúžim po inom než byť tvojou, len tvojou.“ usmiala sa a on tiež.

„Ďakujem. A aby si si nerobila zbytočné starosti, hneď teraz môžeme zájsť za Albusom, aby rozhodol, čo bude s mojím lektvarom.“ sľúbil jej a po tejto dohode sa s chuťou pustili do lahodných raňajok.

Albus mal za sebou už všetky skúšky a bez problémov dobehol všetko, čo mu behom jeho vylúčenia utieklo. Hneď po Vianociach sa rozkríкло, že Albusov a Sandrinin lektvar je účinný a ministerstvo viac nemohlo popierať skutočnosť, že ich úspech bude veľkým prínosom pre celú spoločnosť. Oba aj s Erikom Sandowalom dostali ocenenie od samotného ministra a kým Albus ho uložil v otcovej kancelárii vedľa tých, ktoré získal Harry, Sandrin si svoje zavesila na stenu vo svojom novom byte, ktorý jej patril ako novej profesorky lektvarov na Bradavickej škole čar a kúzel.

Albus sa práve chystal k Jamesovi, pozrieť svojho trojmesačného synovca Lucasa, keď sa v krbe objavila Lilly ruka v ruke so Scorpiusom. Ich šťastné tváre hovorili za všetko. Keď sa priznali Albusovi aj Ginny, že sa zasnúbili, obaja im blahoželali a o to väčšiu radosť mal Albus, keď im oznámil, že Scorpius už skutočne nepotrebuje žiadnu liečbu. Nevedel, čo spôsobilo úplné vyliečenie, ale veril, že aj zázraky sa dejú a mal obrovskú radosť, že aj on k nemu trochu dopomohol.

Keď potom oveľa neskôr, hoc v ten istý deň, sedel v jednom z kresiel pri Severusovi, povedal mu o tomto zázraku a čiernovlasý kúzelník na neho zle zazeral.

„Albus Severus Potter.“ začal z ostra a Alovi až zabehlo, keď počul ten tón.

„Nechceš mi hádam tvrdiť, že tá prisada, na ktorú sa celý ten čas snažím prísť, je tvoja krv, však?“ vrčal a Albus so Sandrin, ktorá im tiež robila spoločnosť, vyprskli smiechom.

„A ja som si myslel, že si na to už dávno prišiel, len si mi to zabudol povedať.“ smial sa Albus pri predstave, že Severusa konečne na niečo nachytal.

„Nerob si plané nádeje, tuší som to od začiatku.“ odvrkol a zámerne nedodal, že s tým neprišiel skôr, lebo sa bál, aby jeho odhad nebol chybný. „Ak je to teda tak, neviem, čomu sa čuduješ. Vezmi do úvahy, že ani jeden z upírov, ktorí užívajú ten lektvar, nepili celý čas tvoju krv a nemali ju v lektvare. No a na rozdiel od nich, si u Scorpiusa použil žltý adulár v kombinácii so zatmením Slnka. Prekvapuje ma tvoja neschopnosť vidieť tak jasné fakty, ktorými sa ti podarilo takmer nemožné, teda zmeniť upíra späť na človeka.“ povedal mierne ironicky, no v hĺbke duše cítil obrovskú pýchu, že je učiteľom a priateľom toho, kto toto dokázal.

Albus vedel, že mu tými slovami zložil Snape obrovskú poklonu a červeň sa mu rozliala do tváre. Preto radšej rýchlo zmenil tému.

„Budem musieť ísť. Chcem totiž požiadať Sophiu o ruku. Síce ma dnes Scorpius s Lilly predbehli, ale to nevadí. Len dúfam, že ma neodmietne.“ zveril sa im.

„Určite nie. Žena, ktorá stane po tvojom boku, získa neuveriteľné bohatstvo.“ povedal mu s úsmevom Severus a významne na neho pozrel.

„Ďakujem, Severus. Tak ja už bežím.“ rozlúčil sa mladý muž a zanechal ich osamote, aby mohli pokračovať v jednom z ich dlhých rozhovorov, ktoré spolu Sandrin a Severus viedli každý večer, aby dohnali stratený čas.

KONIEC